

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 383 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

40 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΟΕΜΒΡΗ ΤΟΥ '73

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΦΩΤΙΖΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ

► της ανατροπής της νέας χούντας
► της Σοσιαλιστικής Επανάστασης

VODAFONE-WIND

Ο αγώνας ενάντια στην εργολαβία συνεχίζεται

σελ. 5

Δικαιώματα

Όχι στην έκδοση των τούρκων αγωνιστών

σελ. 10

Αργεντινή

Ιστορική επιτυχία για τους Τροτσκιστές

σελ. 11

Ιδεολογία

Το εργοστασιακό κίνημα της Μεταπολίτευσης

σελ. 14

Ανακοίνωση της ΟΚΔΕ για την επίθεση στα γραφεία της Χ.Α.

Η επίθεση στα γραφεία της Χρυσής Αυγής με δυο νεκρούς και ένα σοβαρά τραυματία, το βράδυ της 1ης Νοεμβρίου, προκαλεί σοβαρά ερωτηματικά για τα κίνητρα και τους στόχους των δραστών. Πριν γίνουν γνωστοί οι δράστες και τα αίτια της πράξης τους είναι πολύ νωρίς για οποιοδήποτε συμπέρασμα. Σε κάθε περίπτωση πάντως είναι μια ενέργεια που επηρεάζει της πολιτικές εξελίξεις, μένει να δούμε σε πιο βαθμό.

Αποτελεί έσχατη αθλιότητα το γεγονός ότι η ακροδεξιά ομάδα του Σαμαρά (Δένδιας, Κεδίκογλου κλπ) έσπευσαν αμέσως να εκμεταλλευτούν το γεγονός, να εμφανίσουν την συγκυβέρνηση σαν «εγγυητή της σταθερότητας και της ομαλότητας», να μεταθέσουν την ατζέντα από το στρίμωγμα

της κυβέρνησης στον αποπροσανατολισμό και την τρομοκράτηση της κοινωνίας. Αυτή η αισχρή στάση της συγκυβέρνησης των δωσίλογων είναι μια ακόμη προσπάθεια για να περάσει τα νέα σκληρότατα μέτρα και το νέο Μνημόνιο. Γι' αυτό το λόγο, είναι προφανές ότι η χουντική συγκυβέρνηση μαζί με τα συστημικά ΜΜΕ, ετοιμάζουν το έδαφος για να επαναφέρουν με μεγαλύτερη σφοδρότητα τη «θεωρία των δυο άκρων» και να ενισχύσουν το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης.

Τα ΜΜΕξαπάτησης ξεπέρασαν και το άθλιο εαυτό του. Σα να περιμέναν από καιρό αυτή την ευκαιρία ώστε μέσα από τη θυματοποίηση της Χρυσής Αυγής και δίνοντας λόγο και παρουσία σ' όλα τα φασιστικά καθάρματα να την νομιμο-

ποιήσουν και να την επαναφέρουν στο προσκήνιο σαν «άκακο κατοικίδιο», «σοβαρή και ψύχραιμη». Όλα αυτά, τα λένε οι ίδιοι αργυρώνητοι δημοσιογράφοι και τα ίδια ΜΜΕ που μόλις πριν από ενάμιση μήνα, όχι τόσο λόγω της δολοφονίας του αντιφασίστα αγωνιστή Π. Φύσα όσο λόγω της προσπάθειας αξιοποίησης της από το Σαμαρά, την αποκαλούσαν «εγκληματική και ναζιστική οργάνωση» κλπ!

Ο φασισμός και ναζιστές της Χρυσής Αυγής θα τσακιστούν. Από τη μια μεριά με την εξάλειψη των αιτιών που δημιούργησαν η κρίση του καπιταλισμού, του αστικού συστήματος, τα μνημόνια των αστικών κυβερνήσεων, της ΕΕ και του ΔΝΤ, και από την άλλη η οργανωμένη πάλη του εργατικού και λαϊκού κινήματος.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

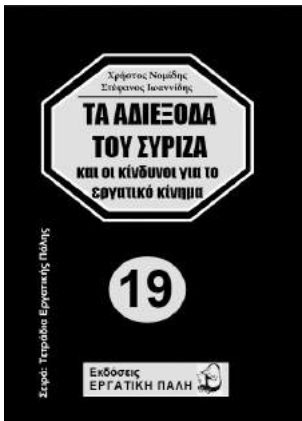
Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές –ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

ΤΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ

και οι κίνδυνοι για το εργατικό κίνημα

Συγγραφείς: Χρήστος Νομίδης, Στέφανος Ιωαννίδης

Χρονολογία έκδοσης: Νοέμβριος 2013

Σελίδες: 64

Τιμή: 2 ευρώ

Η εκλογική επιτυχία του ΣΥΡΙΖΑ στις διπλές εκλογές του 2012, που τον έφερε στη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης και της διεκδίκησης της διακυβέρνησης της χώρας, δημιούργησε ερωτήματα στο εσωτερικό του κινήματος, των εργαζομένων και της νεολαίας. Τα ερωτήματα αυτά σχετίζονται με το κατά πόσο είναι δυνατή μια απαλλαγή από τις μνημονιακές πολιτικές με τον τρόπο που προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ, σε τι ακριβώς συνίσταται η εναλλακτική του πρόταση, ποιες θα είναι οι εξελίξεις στην περίπτωση διακυβέρνησης της χώρας από τον ΣΥΡΙΖΑ και τι στάση πρέπει να κρατήσει το κίνημα απέναντι σ' αυτά.

Οι πρωτοπόροι εργαζόμενοι, οι νεολαίοι, οι άνεργοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της χώρας πρέπει να έχουν μια όσο το δυνατόν πιο καθαρή εικόνα των αναλύσεων και της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ και να γνωρίζουν καλά τις αντιφάσεις και τα όρια της εναλλακτικής του πρότασης, η οποία είναι στην ουσία της μια καταδικασμένη σε αποτυχία και επικίνδυνη «εναλλακτική» διαχείριση της κρίσης και χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού και δεν θίγει καθόλου το ίδιο το σύστημα και τα αίτια της κρίσης και των μνημονίων, από τα οποία μπορούν να απαλλαγούν οι εργαζόμενοι μόνο στηριγμένοι στους δικούς τους αγώνες.

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπίου 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάναρνα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καίνα Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η ΑΠΟΨΉ ΜΑΣ

Η Χρυσή Αυγή και το “Συνταγματικό Τόξο”

Μπορεί η δράση της Χρυσής Αυγής (ΧΑ) και η ικανότητα κινητοποίησης των μελών της να έχει μειωθεί αρκετά (μερικές μόνο εκατοντάδες φασιστοειδών συμμετείχαν στην πανελλαδική κινητοποίησή τους στις 26/10), ωστόσο δεν πρέπει να υπάρχει εφησυχασμός στο ζήτημα της αντιμετώπισης του φασιστικού φαινομένου.

Το χτύπημα στην ΧΑ από την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου μετά τη δολοφονία του Φύσσα συνιστά γεγονός σπουδαίας πολιτικής σημασίας. Για την έκταση και το βάθος του όμως θα πρέπει να παραμένουμε επιφυλακτικοί, καθώς όχι μόνο είναι αδύνατο να πειστεί κανείς από τα όψιμα «αντιναζιστικά» αισθήματα της κυβέρνησης, αλλά κυρίως επειδή δυνάμεις όπως η ΧΑ παραμένουν πολύτιμες χρυσές εφεδρείες για το αστικό καθεστώς.

Η επιδίωξη του Σαμαρά και του επιτελείου του με το χτύπημα στη ΧΑ, πέραν όλων των άλλων, φαίνεται να είναι και η ανάδειξη μιας ευρωπαϊκής ακροδεξιάς με εγχώρια χαρακτηριστικά, που θα έχει ως βασικό αντίπαλο το εργατικό κίνημα, αλλά ταυτόχρονα θα μπορεί πιθανόν να χρησιμεύει και σε μελλοντικά κυβερνητικά σχήματα. Σίγουρα τα χαρακτηριστικά ενός ακροδεξιού μορφώματος (αντιευρωπαϊσμός, εθνικιστικός λόγος, «αντισυστημική» ρητορεία) δεν μπορούν να «καλουπωθούν» αυτόματα σε έναν μνημονιακό συνασπισμό, όμως ο κοινός εχθρός, το εργατικό κίνημα, μπορεί να αποτελέσει τη συγκολλητική ουσία. Επίσης, η πρόσφατη προσπάθεια αναγέννησης του λεγόμενου «κεντροαριστερού» χώρου από διάφορα νεοφιλελεύθερα ρετάλια αποτελεί απαραίτητο συμπλήρωμα αυτής της στρατηγικής.

ΧΑ, κρατικός μηχανισμός, επιχειρηματίες

Οι φασιστικές ιδέες, όσο δεν αντιμετωπίζονται οι αιτίες που τις γεννούν, θα αναπαράγονται και θα ελκύουν ένα κομ-

μάτι της κοινωνίας, θα βρίσκουν έρεισμα μέσα στους κατασταλτικούς μηχανισμούς - οι οποίοι αποτελούν προνομιακό χώρο για την ανάπτυξή τους - και θα τυγχάνουν υποστήριξης από μερίδες της αστικής τάξης.

Είναι γνωστή η εκλεκτική συγγένεια αστυνομίας - ΧΑ και μόνο ένα μικρό μέρος της ήρθε στην επιφάνεια μετά τη δολοφονία Φύσσα. Για παράδειγμα, ποια είναι η ευθύνη και ο ρόλος των αστυνομικών που ήταν αυτόπτες μάρτυρες της δολοφονίας, ή το θέμα εξαντλείται με τον εκτός υπηρεσίας ειδικό φρουρό που τέθηκε σε διαθεσιμότητα;

Εκτός από τις ελάχιστες μετακινήσεις ή διώξεις αστυνομικών λόγω της σχέσης τους με τη ΧΑ, ίσως ποτέ δεν θα μάθουμε πόσα ή ποια αστυνομικά τμήματα, εκτός από αυτό της Νίκαιας, αποτελούσαν παραμάγαζα της φασιστικής συμμορίας. Ούτε μπορεί να πιστέψει κανείς ότι δεν υπήρχε άνωθεν γνώση για τη διακίνηση, αποθήκευση αλλά και χρήση οπλισμού από τη ΧΑ ή για τις ασκήσεις σε διάφορες περιοχές.

Μάταια κάποιοι, ακόμα και εξ αριστερών, αναζητούν «φασιστικούς θύλακες» στα ΜΑΤ και τις ομάδες ΔΙΑΣ και ΔΕΛΤΑ. Η αστυνομία δεν μπορεί να εξυγιανθεί, γιατί ο βασικός της ρόλος είναι να εξαπολύει τις στρατιωτικοποιημένες της ομάδες ως τα επίσημα τάγματα εφόδου απέναντι στο εργατικό κίνημα.

Οι «υπόγειες» διαδρομές ΧΑ και επιχειρηματιών δεν μπορεί να εξαντλούνται στον Πάλλη, αλλά σίγουρα τα κανάλια υποστήριξης και χρηματοδότησης είναι πολύ περισσότερα. Ένα μόνο παράδειγμα είναι η «απευθείας ανάθεση έργου» στη ΧΑ στο Πέραμα, που προφανώς αφορά

συγκεκριμένους επιχειρηματίες, οι οποίοι θα ωφελούνταν από τη δημιουργία εργοδοτικού σωματείου. Όμως πέρα από την κρυφή υποστήριξη από επιχειρηματίες, είναι δεδομένο ότι ένα κομμάτι της αστικής τάξης αλλά και άλλων στρωμάτων εργοδοτών καλοέβλεπε τη ΧΑ ως όπλο για το τσάκισμα του εργατικού κινήματος και την επιβολή ακόμα πιο βάρβαρων μέτρων. Ο φάκελος ΧΑ δεν τελειώνει στις υποθέσεις με τις οποίες ασχολούνται οι δικαστικές αρχές. Αυτές αποτελούν μόνο μέρος της δράσης της, η οποία αφορά και άλλες δολοφονίες ή απόπειρες δολοφονιών, για τις οποίες δεν της έχουν αποδοθεί ευθύνες και αφορούν την περίοδο που η ΧΑ τύχαινε ασυλίας, με αποτέλεσμα τα όποια στοιχεία και καταγγελίες να έχουν εξαφανιστεί ή αλλοιωθεί.

Η αναστολή χρηματοδότησης

Στο κοινοβουλευτικό πεδίο, είχαμε την άρση της βουλευτικής ασυλίας 6 βουλευτών της ΧΑ (Παναγιώταρος, Αλεξόπουλος, Κασιδιάρης, Γερμενής, Ηλιόπουλος, Μπούκουρας) και την απόφαση για διακοπή της κρατικής χρηματοδότησης πολιτικών κομμάτων που διώκονται με βάση το άρθρο 187 («εγκληματική οργάνωση») και 187Α («τρομονόμος») του ποινικού κώδικα. Η συγκεκριμένη τροπολογία δεν αναφέρει πουθενά τη ΧΑ, η οποία διώκεται ως εγκληματική οργάνωση με βάση το άρθρο 187. Έτσι, ενώ είναι προφανές ότι η τροπολογία προς το παρόν αγγίζει τη ΧΑ, στο μέλλον μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την πολιτική διώξη οργανώσεων με βάση τον τρομονόμο.

Η τροπολογία πέρασε με τη συναίνεση σχεδόν όλων των κομμάτων («ναι» ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ, ΣΥΡΙΖΑ, «παρών»

ΑΝ.ΕΛ. και ΚΚΕ). Έτσι, η κυβέρνηση πετυχαίνει μια σημαντική νίκη στο επίπεδο της διεύρυνσης του «συνταγματικού τόξου» και της ενίσχυσης της θεωρίας των δύο άκρων, με πρόσχημα την αντιμετώπιση της ΧΑ. Δυστυχώς, σε αυτό το δήθεν «αντιφασιστικό μέτωπο» σύρεται και ο ΣΥΡΙΖΑ, «συναινώντας» με αυτούς που τόσα χρόνια εξέθρεψαν και προστάτησαν τη ΧΑ, που τη γιγάντωσαν με τις πολιτικές τους, που εφαρμόζουν ή λένε τα ίδια ενάντια στην αριστερά, το κίνημα, τους μετανάστες. Μήπως όμως με τις ευλογίες του ΣΥΡΙΖΑ η κυβέρνηση εμφανίζεται ως «προασπιστής της Δημοκρατίας», αθλώνεται για τις ευθύνες της για την ανάπτυξη του φασισμού και έχει πιο ελεύθερα τα χέρια της για να γιγαντώσει το κράτος έκτακτης ανάγκης και να συνεχίσει τις επιθέσεις της στα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα; Μήπως τελικά συναινούν και με τη φράση του υπουργού Εσωτερικών Μιχελάκη ότι η συγκεκριμένη τροπολογία αποτελεί «στοιχειώδες μέτρο προστασίας της χώρας απέναντι σε όσους επιβουλεύονται τη δημοκρατία, τη δημόσια τάξη και την κοινωνική ειρήνη»;

ΤΑΞΙΚΟ, ΟΧΙ

«ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ» ΜΕΤΩΠΟ

Τα «συνταγματικά» ή «δημοκρατικά» τόξα, η αστυνομία και τα δικαστήρια δεν πρόκειται να αντιμετωπίσουν το φασισμό. Το ακριβώς αντίθετο: είναι απαραίτητα για την οικοδόμηση ενός τερατώδους κράτους έκτακτης ανάγκης στα όρια μιας δικτατορίας. Συναίνεση με το καθεστώς σημαίνει εργατικό κίνημα δεμένο χειροπόδαρο και σε καμία περίπτωση άμβλυνση της επίθεσης.

Ο χρυσανγίτικος και ο μνημονιακός φασισμός μπορεί ν' αντιμετωπιστεί μόνο με ένα ταξικό μέτωπο, της εργατικής τάξης, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, που θα επιβάλλει τις δημοκρατικές ελευθερίες, χτυπώντας το φασισμό παντού αλλά και τις αιτίες που τον γεννούν.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Μεγάλο είναι το περιβαλλοντικό τίμημα που καλούνται να πληρώσουν οι περισσότερες μεγαλουπόλεις. Παρότι το Πεκίνο δεν είναι η μόνη πόλη με το νέφος να κρύβει τον ουρανό, η πόλη των τουλάχιστον 20 εκ. πολιτών έχει αναδειχθεί σε σύμβολο του περιβαλλοντικού κόστους που καταβάλλει η Κίνα για την εντυπωσιακή ανάπτυξή της. Ο δείκτης μέτρησης συγκέντρωσης αιωρούμενων σωματιδίων PM 2,5 (δηλαδή μικροσωματίδια με διάμετρο 2,5 μικρόμετρα) έφθασε στις 1.000 μονάδες, τη στιγμή που τα επίπεδα άνω των 300 θεωρούνται επικίνδυνα, ενώ σύμφωνα με τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας το επιτρεπτό καθημερινό όριο δεν πρέπει να ξεπερνά το 20.

Το φαινόμενο όμως μαστίζει και τις ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις. Περισσότεροι από το 90% των πολιτών που ζουν σε μεγάλες ευρωπαϊκές πόλεις αναπνέουν μολυσμένο αέρα. Οι χώρες της ανατολικής Ευρώπης, όπως η Βουλγαρία, η Πολωνία και η Σλοβακία, όπου υπάρχουν ζώνες βαριάς βιομηχανίας από την εποχή της Σοβιετικής Ένωσης, είναι αυτές που εκτίθενται περισσότερο. Ανησυχητικά μεγάλος είναι και ο αριθμός των πρόωρων θανάτων στην ευρύτερη περιοχή της Δυτικής, Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης, που αγγίζει τον αριθμό των 430.000.

Μπροστά σε αδιέξοδο βρίσκεται η Σλοβενία, άλλοτε βαλκανικός «τίγρης», καθώς το τραπεζικό της σύστημα τρίζει και η οικονομία της βουλιάζει σε βαθιά ύφεση. Το δημόσιο χρέος της δεν ξεπερνούσε το 22% το 2008, ενώ τώρα αγγίζει το 110% του ΑΕΠ. Παράλληλα η έκθεση του ΟΟΣΑ αναφέρει πως τα «κόκκινα δάνεια» ξεπερνούν το 14% του χαρτοφυλακίου των τραπεζών και σχεδόν το 19% του ΑΕΠ, ενώ «κοκκινίζουν» και τα δάνεια των επιχειρήσεων, τα οποία αφορούν το 24% των δανείων του μη χρηματοπιστωτικού τομέα. Ενδεικτικό της ταχύτατης κατάρρευσης είναι το ποσοστό ανεργίας, που από 3,5% το 2008 έφτασε το 10%, ενώ νέες απολύσεις, περικοπές μισθών, συντάξεων και επιδομάτων ανεργίας έχουν δρομολογηθεί για τα επόμενα δυο χρόνια.

Παρά τις διεθνείς αποφάσεις για την προστασία των παιδιών, εκατομμύρια παιδιά εξακολουθούν να υποφέρουν από τη φτώχεια και να στερούνται της στοιχειώδους σχολικής εκπαίδευσης, να υφίστανται τις τραγικές συνέπειες των πολεμικών συρράξεων και του οικονομικού χάους. Η παιδική εργασία στην Ευρώπη συνεχίζει να αποτελεί και σήμερα ένα σοβαρό πρόβλημα και είναι ορατός ο κίνδυνος ραγδαίας αύξησής της σε χώρες που μαστίζονται από την οικονομική κρίση, όπως η Ελλάδα, η Κύπρος, η Ιταλία και η Πορτογαλία. Στη Γεωργία, εργάζεται το 29% των παιδιών ηλικίας 7-14 ετών και το αντίστοιχο ποσοστό στην Αλβανία είναι 19%. Στη Ρωσία, σύμφωνα με εκτιμήσεις, εργάζονται γύρω στο 1 εκατομμύριο παιδιά, ενώ στην Ιταλία, μια μελέτη τον Ιούνιο ανέφερε ότι εργάζεται το 5,2% των παιδιών κάτω των 16 ετών. Στη Βουλγαρία, ανήλικα παιδιά εργάζονται μέχρι και 10 ώρες στις καπνοβιομηχανίες. Στην Κίνα πάνω από 100.000 παιδιά εργάζονται μόνο στον κατασκευαστικό τομέα.

ΕΡΤ : 5 Μήνες Ανυποχώρητου Αγώνα

Συνέντευξη της Εργατικής Πάλης με τον Μένιο Σιδηρόπουλο, εργαζόμενο στο ραδιόφωνο της ΕΡΤ

Ε.Π.: Σε ποια φάση βρίσκεται ο αγώνας;

Μ.Σ.: Ακούγονται όλα αυτά τα σενάρια για επέμβαση της αστυνομίας, του εισαγγελέα, και είμαστε σε μια πιεσμένη κατάσταση. Από την άλλη, όλους αυτούς τους τεσσεράμιση μήνες, πολύς κόσμος ερχόταν και μας στήριζε. Τώρα δεν είμαστε τόσο πολλοί, έτσι τα πράγματα είναι πιο πιεσμένα και υπάρχει ένα πιο βαρύ κλίμα. Όμως ο αγώνας δεν έχει τελειώσει, συνεχίζει, βγαίνει πρόγραμμα σε 24ωρη βάση, κάνουμε προσπάθειες να εκπέμπουμε σε όσο το δυνατόν περισσότερο κόσμο, και εδώ φυσικά δεχόμαστε πολύ μεγάλη επίθεση. Δύσκολα αλλά συνεχίζουμε. Αυτή είναι η κατάσταση.

Ε.Π.: Βλέπουμε τον αγώνα της ΕΡΤ σε μια σχετική απομόνωση.

Μ.Σ.: Πιστεύω πως έχει να κάνει με τα γενικότερα προβλήματα του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος. Είδαμε τι συνέβη εδώ τις πρώτες μέρες και βλέπουμε πως εξελίσσεται. Το ίδιο νομίζω έχει συμβεί με όλες τις κατηγορίες των εργαζομένων που πλήττονται και αγωνίζονται. Είναι ένα γενικότερο πρόβλημα. Πρωτίστως των κομμάτων της Αριστεράς, που θα 'πρεπε, πιστεύω, να ήταν στην πρώτη γραμμή και να συσπειρώσουν τον κόσμο. Είναι στην ουσία ένα πολιτικό πρόβλημα. Όσον αφορά εμάς, σίγουρα έγιναν και λάθη, στις συμμαχίες, στην τακτική, σε όλα. Αλλά σε μια τέτοια κατάσταση είναι αδύνατο να μη γίνουν: έγιναν όλα τόσο γρήγορα και ξαφνικά, σ' έναν χώρο δουλειάς που δεν ήταν και ο ορισμός της «αγωνιστικότητας».

Ε.Π.: Στις 6 Νοέμβρη έχει καλεστεί Γενική Απεργία. Τι θα κάνετε εσείς;

Μ.Σ.: Θα παλέψουμε καταρχάς ως τότε να είμαστε εδώ. Προφανώς θα συμμετέχουμε στην απεργία. Είμαστε σ' επαφή με συνάδελφους που δεν είναι πια μαζί μας (χωρίς να σημαίνει ότι έχουν πάει στον «ενδιάμεσο φορέα»), είτε γιατί έχουν απογοητευτεί, ψάχνουν για δουλειά κ.λπ., μιλάμε με όλους αυτούς, προσπαθούμε να τους ξαναφέρουμε πίσω. Η 24ωρη, βέβαια, φαίνεται να είναι και πάλι εθιμοτυπική. Φοβάμαι ότι επηρεάζει πλέον αρκετά τη συμμετοχή η πολύ κακή οικονομική κατάσταση των εργαζομένων. Όλοι το σκέφτονται πολύ σοβαρά να χάσουν μεροκάματο για άλλη μια εθιμοτυπική απεργία. Εμείς, από τις 28/10 (ημέρα παρέλασης στην Αγ. Παρασκευή) θέλουμε να κάνουμε συγκέντρωση έξω από το Ραδιομέγαρο, να μοιράσουμε υλικό για την απεργία και να διαδηλώσουμε.

Ε.Π.: Πως μπορεί να υπάρξει προοπτική νίκης στην ΕΡΤ;

Μ.Σ.: Νίκη θα ήταν ν' ανοίξει η ΕΡΤ όπως ήταν στις 10/6: αρκετά δύσκολο, αλλά δεν έχει χαθεί και η ελπίδα, όσο συνεχίζουμε. Νίκη θα μπορούσαμε να έχουμε αν αυτό που ξεκίνησε σχεδόν αυθόρμητα, συνέχιζε πιο δυναμικά. Τώρα είναι λίγο δύσκολο όμως, εφόσον δεν προκλήθηκε μια γενική έκρηξη με αφορμή εμάς, που τις πρώτες ημέρες φάνηκε ότι μπορούσε. Εφόσον δεν έγινε, πρέπει να σώσουμε –έστω με μικρές υποχωρήσεις– ότι μπορούμε περισσότερο. Καλός είναι ο «σοσιαλισμός», καταλαβαίνετε τι θέλω να πω, αλλά ότι κερδίζουμε, ειδικά σήμερα, είναι πολύ σημαντικό. Οι περισσότεροι είμαστε 40–55 ετών, πολύ δύσκολα θα μπορέσουμε να ξαναεργαστούμε. Όποτε, ό,τι κερδίσουμε νομίζω είναι καλό, γιατί δείχνει ότι ένας αγώνας μπορεί να μην κερδίσει ακριβώς αυτό που ήθελε, αλλά αν δοθεί μέχρι τέλους κάτι θα κερδίσει. Αν δεν γίνει καθόλου, προφανώς δεν κερδίζει τίποτα.

Ε.Π.: Η άποψή σας για τη ΔΤ;

Μ.Σ.: Πραγματικό έκτρωμα. Ούτε βλέπετε ούτε ακούγεται. Νομίζω ακόμα και τα φοβερά μυαλά που έκλεισαν την ΕΡΤ θα δυσκολεύονται να το υποστηρίξουν. Είναι ένα τίποτα, τι άλλο να πεις. Ένα μόρφωμα 100%

παράνομο –αλλά αυτό δεν σημαίνει τίποτα στις μέρες μας– χωρίς πρόγραμμα μετά από τόσο καιρό, με επαναλήψεις της ΕΡΤ χωρίς την άδεια των δημιουργών και ενάντια στη θέλησή τους. Με στενοχωρεί ότι συνάδελφοι πήγαν σ' αυτό το πράγμα. Αν δεν είχαν πάει, δεν θα μιλάγαμε για ΔΤ σήμερα. Πέσανε σε μια μεγάλη λούμπα, πιστέψανε τα ψέμματα που τους είπαν. Φαντάζομαι πολλοί νιώθουν ήδη άσχημα, αλλά δυστυχώς το έκαναν.

Πα το επιτελείο της ΔΤ. Εντάξει, για τον Καψή, ουδέν σχόλιο. Αυτό που μου κάνει εντύπωση είναι πως η ομάδα γύρω του είναι όλοι απ' τη ΔΗΜΑΡ (Μπράμος, Σπυρόπουλος κ.α.), ενώ υποτίθεται η ΔΗΜΑΡ γι' αυτό έφυγε απ' την κυβέρνηση. Υπενθυμίζω ότι 4 κόμματα δεν στέλνουν εκπροσώπους τους στις εκπομπές της ΔΤ (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ, ΔΗΜΑΡ, ΑΝΕΛ).

Ε.Π.: Υπάρχει ενδεχόμενο για βίαιο χτύπημα στην ΕΡΤ;

Μ.Σ.: Ήταν στην πρόθεσή τους, αλλά δεν τους έπαιρνε λόγω της συμπαράστασης του κόσμου. Όσο περνούσε ο καιρός και μέναμε λιγότεροι –ειδικά το καλοκαίρι–, αυτό κρεμόταν πάνω απ' το κεφάλι μας. Προφανώς το ζυγίζουν σοβαρά, αλλά έχει ιδιαιτερότητες. Κάτι βίαιο στην ΕΡΤ θα επιτείνει την πτώση της κυβέρνησης, που παραπαίει και είναι οικτρά μειοψηφική.

Ε.Π.: Τι μπορούμε να πούμε για την εσωτερική ανάπτυξη του αγώνα σας;

Μ.Σ.: Νομίζω αυτό είναι το μεγαλύτερο κέρδος, ανεξαρτήτως τι θα γίνει τελικά. Ποτέ δεν πίστευα ότι θα μπορούσε η ΕΡΤ να λειτουργήσει με τέτοια αυτοοργάνωση για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα και τόσο καλά. Η ΕΡΤ, τεσσερισήμιση μήνες τώρα, έχει σαφώς καλύτερο πρόγραμμα, χωρίς «άνωθεν» παρεμβάσεις, που βγαίνει «από κάτω». Αλλά και σε πιο απλά πράγματα: τώρα είναι πολύ πιο καθαρή απ' ό,τι πριν, που δούλευαν συνεργεία καθαρισμού, καθαρίζουμε εμείς, με κάποια μικρή βοήθεια. Όλοι κάνουμε πράγματα που δεν είχαμε ξανακάνει. Ήμουν ένας διοικητικός, δούλευα στις διαφημίσεις – τώρα είμαι φύλακας στην πύλη. Αυτό σημαίνει αυτοοργάνωση. Ο καθένας κάνει ό,τι του ζητηθεί και βοηθάει όπου μπορεί, χωρίς να σκέφτεται τον καταμερισμό που είχε επιβάλει η διοίκηση. Αν εξαίρεσουμε ότι βρεθήκαμε απολυμένοι, το όλο πράγμα εδώ είναι πραγματικά ωραίο. Αυτό που κάνουμε το κάνουμε με όρεξη. Πρέπει ν' αναφέρω εδώ και όλους εσάς, που ήσασταν εδώ από οργανώσεις και κόμματα της εξωκοινοβουλευτικής και μη αριστεράς και μας βοηθήσατε πάρα πολύ, πρακτικά και ψυχολογικά. Η στήριξη ήταν πολύ σημαντική, ειδικά από σας που συνεχίζετε ακόμα και τώρα. Το αναφέρω απλά επειδή δεν είναι όλοι πια τώρα, όχι για κάτι άλλο. Είναι ωραία η αυτοοργάνωση τελικά, αρκεί βέβαια να υπάρχει και μισθός (γέλια). Μακάρι η ΕΡΤ να συνέχιζε να λειτουργεί σαν δημόσια τηλεόραση, αλλά με τέτοια ελευθερία στο πρόγραμμα, στην οργάνωση και λειτουργία της. Το θεωρώ δύσκολο αλλά όχι ακατόρθωτο. Εδώ θα κολλούσε αυτό που λέγαμε στο Μάη του '68, «ήμουν κι εγώ εκεί». Αναμένουμε και κρατάμε.

Επίκαιρα...

Σε κινητοποιήσεις οι εργαζόμενοι στην Υγεία

Εκεί που ο υπουργός Υγείας Άδωνις Γεωργιάδης μας επιβεβαίωνε ότι «δεν θα απολυθεί κανείς», σήμερα πλέον δηλώνει απροκάλυπτα ότι «οι ιδιώτες συμφέρουν περισσότερο από το δημόσιο σύστημα υγείας» και ότι «δεν θα κλείσουμε και τους ιδιώτες». Αυτή ήταν η απάντησή του στους γιατρούς του «Ευαγγελισμού», που κατήγγειλαν πως υπάρχει μεγάλη καθυστέρηση στην προμήθεια νέου αξονικού τομογράφου, με αποτέλεσμα το νοσοκομείο να νοικιάζει ιδιωτικά μηχανήματα (αυτό σημαίνει ότι για ένα περιστατικό στο κέντρο της Αθήνας, το ΕΚΑΒ πρέπει να εκτελέσει μέχρι πέντε διακομιδές!), ενώ οι δημόσιες υπηρεσίες πρωτοβάθμιας περίθαλψης έχουν αδειάσει, προς όφελος των ιδιωτικών διαγνωστικών κέντρων. Κορυφώνοντας το ακροδεξιό του παραλήρημα, ο Άδωνις υποστήριξε πως ο πρόεδρος των εργαζομένων στον «Ευαγγελισμό» τα λέει αυτά επειδή είναι κομμουνιστής! Δεν δίστασε επίσης να κάνει μαθήματα ηθικής: «Δεν είναι ώρα για φασαρίες, απεργίες και διεκδικήσεις. Είναι ώρα μόνο για δουλειά. Η χώρα είναι υπό χρεοκοπία. Τώρα η πατρίδα δεν έχει να δώσει. Δεν υπάρχει κανείς να καλοπερνάει σήμερα». Με την ίδια λογική διεμήνυσε ότι «ο ΕΟΠΥΥ δεν πρόκειται να υποχωρήσει σε εκβιασμό τύπου επισχέσεων», σχολιάζοντας την επίσχεση παροχής υπηρεσιών υγείας προς τον ΕΟΠΥΥ την οποία ξεκίνησε στις 29 Οκτωβρίου ο Σύνδεσμος Ελληνικών Κλινικών (ΣΕΚ).

Στα πλαίσια αυτής της γκεμπελικής εκστρατείας, τα ψυχιατρικά νοσοκομεία πάνε για κατάργηση μέχρι τις αρχές του καλοκαιριού του 2015 (σύμφωνο Λυκουρέντζου –Άντορ). Πρόκειται ν' αντικατασταθούν από ΜΚΟ και οι εργαζόμενοι να τεθούν σε διαθεσιμότητα. Στις 29/10, οι εργαζόμενοι των ψυχιατρικών «Δαφνί» και «Δρομοκαΐτειο» πραγματοποίησαν συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω απ' το υπουργείο Υγείας, στο πλαίσιο 4ωρης στάσης εργασίας. Εκεί τους ξεκαθάρισε η υφυπουργός Υγείας Ζέτα Μακρή, ότι το Υπουργείο δε θα κάνει ούτε βήμα πίσω απ' το περιεχόμενο του συμφώνου.

Οι κάτοικοι της Ιεράπετρας συνεχίζουν την κατάληψη στο Δημαρχείο, απαιτώντας να μην κλείσει το νοσοκομείο της πόλης, να καλυφθούν οι ελλείψεις, ώστε να λειτουργήσει εξυπηρετώντας στοιχειώδεις ανάγκες. Στις 23/10, 7η μέρα της κατάληψης, ο δήμαρχος και οι αντιδήμαρχοι προσπάθησαν να την σπάσουν, αλλά εμποδίστηκαν από τους δημότες και την Επιτροπή Αγώνα.

Στο νοσοκομείο «Μεταξά», ενώ ο Άδωνις εγκαινιάζε μηχανήματα βιοψίας, οι εργαζόμενοι πραγματοποίησαν παράσταση διαμαρτυρίας, καταγγέλλοντας σοβαρότατες ελλείψεις σε φάρμακα, υλικοτεχνική υποδομή, ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό, με αποτέλεσμα να μην υπάρχουν κρεβάτια και ο χρόνος αναμονής για θεραπείες του καρκίνου να φτάνει τους τρεις μήνες!

Κολαστήριο Κομοτηνής: νέα απεργία πείνας

Μετά την απεργία πείνας τον Απρίλιο και την εξεγερση τον Αύγουστο στην Αμυγδαλέζα, σε απεργία πείνας προχώρησαν οι μετανάστες στο κέντρο κράτησης της Κομοτηνής. Οι 400 κρατούμενοι ξεκίνησαν αποχή συσσιτίου στις 24/10, γιατί οι δεσμοφύλακες σταμάτησαν να τους δίνουν είδη υγιεινής. Όταν οι αστυνομικοί τους απείλησαν ότι θα πεθάνουν, όπως έκαναν στην Αμυγδαλέζα, κάποιοι σταμάτησαν την αποχή. Τρεις κρατούμενοι από το Πακιστάν (Χαν Μονταζίρ, Μοχάμεντ Νέικ, Σάχετ Αλί) συνέχισαν την απεργία, ράβοντας τα στόματά τους. Πιθανόν τους περιμένει ο θάνατος, όπως τον 25χρονο ομοεθνή τους Ραχίλ Ζία, που σκοτώθηκε 4 μέρες πριν την έναρξη της απεργίας πείνας, στο κέντρο κράτησης στην Ξάνθη, όταν... έπεσε από διώροφο κρεβάτι, χτύπησε στο κεφάλι και αφέθηκε χωρίς ιατρική περίθαλψη, με αποτέλεσμα να υποκύψει στα τραύματά του. Τέτοιες κρατικές δολοφονίες συμβαίνουν καθημερινά στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και στα κρατητήρια της ΕΛΑΣ. Είναι υποχρέωση του εργατικού κινήματος να αγωνιστεί για την κατάργησή τους, να στηρίζει τους αγώνες των μεταναστών.

Χαλκίδα

Με καταλήψεις ενάντια σε λουκέτα, ανεργία, καταστολή

Η Εύβοια, άλλοτε με σημαντική βιομηχανία, ζει σήμερα το δικό της “succes story”: με κουφάρια εργοστασίων και χιλιάδες ανέργους, έχει γίνει «πρωταθλήτρια» της ανεργίας με 38% (73% στους νέους). Τα τελευταία 3 χρόνια, μετατρέπεται σε πόλη-φάντασμα. Πέντε μεγάλα εργοστάσια (πάνω από 2.000 εργαζόμενοι το 2010) –ΝΕΟ-ΣΕΤ, σωληνοργία Τσαούσογλου, ΙΝΤΕΡΚΕΜ, ΣΕΛΜΑΝ, ΑΓΕΤ Ηρακλής– βρίσκονται σε πτώχευση ή εκκαθάριση. Όλα, αν και έχουν κλείσει, δεν έχουν παραδώσει τις άδειες λειτουργίας τους, αφήνοντας ερωτηματικά για επαναλειτουργία τους με συνθήκες Κίνας. Οι εργαζόμενοι συνεχίζουν να πληρώνονται και περιμένουν ως «όμηροι» την απόλυση ή είναι ήδη απολυμένοι, με τους εργοδότες να χρωστούν αποζημιώσεις και δεδουλευμένα.

Οι εργαζόμενοι και τα σωματεία τους έχουν πραγματοποιήσει δεκάδες κινητοποιήσεις, έχουν κινηθεί νομικά εναντίον των εταιριών, έχουν συναντηθεί πολλές φορές με υπουργεία, βουλευτές κ.α. Όχι μόνο κανείς δεν τους έδωσε λύσεις αλλά οι καθυστερήσεις πληρωμών έγιναν μειώσεις και απολύσεις, πριν μπει λουκέτο στα 5 εργοστάσια. Το μόνο θετικό είναι ότι, παρά τις συνεχείς πιέσεις, καμία απ’ τις επιχειρήσεις δεν έχει πάρει έγκριση για ομαδικές απολύσεις (έτσι απολύουν κάθε μήνα το 5% του προσωπικού).

Τα σωματεία των 5 επιχειρήσεων προχώρησαν συντονισμένα και με τη στήριξη του Εργατικού Κέντρου Εύβοιας από τις 9 Σεπτεμβρίου σε κατάληψη της περιφέρειας. Κύριο σύνθημα: ΟΧΙ ΣΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ, ΝΑΙ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

Η κατάληψη είχε μεγάλη συμμετοχή και ενεργή

στήριξη. Εργαζόμενοι και αλληλέγγυοι συμμετείχαν σε απεργιακές συγκεντρώσεις των ΟΛΜΕ και ΑΔΕΔΥ, ενώ πραγματοποίησαν συλλαλητήρια σε Χαλκίδα, Λαμία, Αθήνα. Σε επίσκεψή μας στην κατάληψη, ο πρόεδρος της Ένωσης Εργαζομένων Τσιμέντων Χαλκίδας μας είπε ότι οι εργαζόμενοι δεν θέλουν απλά αποζημιώσεις και δεδουλευμένα ή να πληρώνονται χωρίς να δουλεύουν περιμένοντας την απόλυση. Ζητούν άμεση επαναλειτουργία των εργοστασίων, με όλο το προσωπικό. Ακόμα, ότι οι εργαζόμενοι είναι αποφασισμένοι να πάνε μέχρι τέλους και ότι δεν φοβούνται την καταστολή.

Στις 16/10 τα ξημερώματα, μετά από 38 μέρες κατάληψης, έγινε επέμβαση των ΜΑΤ και συνελήφθησαν 13 εργαζόμενοι που περιφρουρούσαν το χώρο. Ακολούθησε δυναμική συγκέντρωση έξω από το Α.Τ. Χαλκίδας, που οδήγησε στην απελευθέρωσή τους με προφορική εντολή του εισαγγελέα και ορισμό τακτικής δικάσιμου. Σε μαζική συνέλευση στο Εργατικό Κέντρο Εύβοιας, αποφασίστηκε πανευβοϊκή απεργία (τελικά πραγματοποιήθηκε μόνο συλλαλητήριο στις 22/10) και συμμετοχή στην Γενική Απεργία της 6ης Νοέμβρη, όπου θα συμμετέχει και ο Δήμος κλείνοντας το δημαρχείο και τις δημοτικές υπηρεσίες. Η πορεία στις 22/10 κατέληξε στην περιφέρεια. Η οργή των εργαζομένων ξεχείλισε όταν είδαν πάλι να τους περιμένουν δεκάδες ΜΑΤατζήδες. Μετά από άρνηση της αστυνομίας να τους επιτραπεί να εισέλθουν στο κτήριο, ακολούθησαν συγκρούσεις. Στις 28 Οκτώβρη, οι εργαζόμενοι των 5 εργοστασίων «παρέλασαν» καταχειροκροτούμενοι με τα πανό και τις στολές εργασίας τους.

Ο αγώνας της Χαλκίδας είναι σημαντικός για τρεις επιπλέον λόγους: 1. Γίνεται σ’ έναν σημαντικό τομέα της οικονομίας, τη βιομηχανία. 2. Υπάρχει συντονισμός μεταξύ διαφορετικών χώρων. 3. Υπάρχει μεγάλη συμμετοχή απ’ τη βάση, με συχνές συνελεύσεις επιτροπές κ.λπ. Ο αγώνας πρέπει να συνεχιστεί, να στηριχτεί, το παράδειγμά του να πάει και σ’ άλλες επιχειρήσεις και όλοι μαζί να απαιτήσουμε: εθνικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο και χωρίς αποζημίωση των επιχειρήσεων που κλείνουν και απολύουν, ως μόνη ρεαλιστική λύση για να σταματήσει η γάγγραινα της ανεργίας και της αποβιομηχάνισης.

■ Γιώργος Θ.

Κάτω τα χέρια από την Κυριακάτικη αργία !

Η άθλια συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ–ΝΔ (μετά την άτακτη φυγή της ΔΗΜΑΡ) έχει θάψει κάθε έννοια εργατικού δικαιώματος, στέλλοντας τους εργαζόμενους σ’ έναν αργό θάνατο. Με κατώτατο μισθό χαρτζιλίκι (480 Ευρώ μιστό), με πάνω από 30% ανεργία, με πάνω από 500.000 οικογένειες χωρίς ούτε έναν απασχολούμενο και άλλα πολλά «αναπτυξιακά μέτρα». Με τα διαρκή απάνθρωπα και αντιλαϊκά μέτρα που παίρνουν έχουν αφήσει την κοινωνία χωρίς φάρμακα, χωρίς θέρμανση, χωρίς να υπάρχει για πολλούς ένα πιάτο φαγητό στο τραπέζι και όλα αυτά γίνονται στον υπέρ πάντων αγώνα της σωτηρίας των τραπεζών, των τοκογλύφων τους και του σάπιου συστήματός τους.

Στο χώρο του εμπορίου, που κατεχοχόν ήταν ο κλάδος πειραματόζωο για πολλά αντεργατικά μέτρα (σπαστό ωράριο, εργαζόμενοι λάστιχο, πενιχροί μισθοί κ.λπ.), έρχεται να φορτώσει στις πλάτες των εμποροπαλλήλων η κυβέρνηση και την κατάργηση της Κυριακής αργίας, η οποία είναι κατεκτημένη από το 1909. Αυτό έγινε με νομοσχέδιο έκτρωμα για το άνοιγμα των καταστημάτων, όπου το άνοιγμα την Κυριακή απελευθερώνεται (α) για τα καταστήματα κάτω από 250 τ.μ. για όλες τις Κυριακές, (β) για τα μεγάλα καταστήματα για επιπλέον 7–10 Κυριακές τον χρόνο.

Πόσες ακριβώς Κυριακές, είναι στην ευχέρεια του κάθε αντιπεριφερειάρχη (π.χ. στην Αθήνα αποφασίστηκαν 7, στη Θεσσαλονίκη 10). Επίσης, ο νόμος καθιερώνει τέσσερις εκπρωτικές περιόδους τον χρόνο, έτσι ώστε η πρώτη Κυριακή κάθε περιόδου να θεωρείται και εργάσιμη.

Ουσιαστικά ανοίγει ο δρόμος για την πλήρη απελευθέρωση του ωραρίου των καταστημάτων, που μαζί

με όλα τ’ άλλα προβλήματα των εμποροπαλλήλων, διαλύει και κάθε οικογενειακό και ατομικό προγραμματισμό τους. Γιατί η Κυριακή δεν έχει τον θρησκευτικό χαρακτήρα των αστών (όχι ότι σέβονται κι αυτόν ακόμα!), αλλά είναι η μέρα που μαζεύονται οι εργάτες σπίτι, ξεκουράζονται, βλέπουν τα παιδιά και την οικογένειά τους.

Γ’ αυτό, η απεργία που έχει κηρυχτεί την Κυριακή 3 Νοέμβρη (από την Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων, κάτω από το βάρος του προβλήματος και παρά την τρομακτική ανεπάρκεια και ανικανότητα της ηγεσίας της), πρέπει να πάρει τον χαρακτήρα ενός συνεχή αγώνα. Γιατί πρέπει να σταματήσουμε και να τσακίσουμε τα σχέδια των τρoϊκανών, dosίλογων, ρουφιάνων και των επιτελείων τους, που κάνουν τα πάντα για να γεμίσουν τις τσέπες των μεγαλοκαταστημάτων, του Μαρινόπουλου, του Βασιλόπουλου, Σκλαβενίτη και όλων των άλλων μεγαλοωποδυτών, που τόσα χρόνια πλούτισαν από τον ιδρώτα μας.

Οι εμποροπάλληλοι, όπως και όλοι οι εργαζόμενοι, είμαστε θύματα των μνημονικών πολιτικών και της καπιταλιστικής κρίσης, που ζητούν την πλήρη εξαθλίωση μας. Μονόδρομος για να σώσουμε τους εαυτούς μας και την αξιοπρέπεια μας είναι να στηριχτούμε στις δικές μας δυνάμεις, σπάζοντας το φαύλο κύκλο του συνδικαλισμού «δ’ αντιπροσώπων». Να οργανωθούμε στα σωματεία μας, να φτιάξουμε παντού επιτροπές δράσης, να συνδέσουμε την πάλη για τα άμεσα προβλήματά μας με τον αγώνα για τη διαγραφή του χρέους, για να επιβάλουμε τις δικές μας ανάγκες και λύσεις. Να προετοιμάσουμε και να εξαπολύσουμε ένα τεράστιο κύμα αγώνα παντού, μια γενική απεργία διάρκειας, για να διώξουμε την χούντα συγκυβέρνησης, Τρόικας, καπιταλιστών.

Από την δράση μας

Σωματεία Vodafone – Wind Ο αγώνας ενάντια στην εργολαβία

Με τις 24ωρες απεργίες σε Wind (9/10) και Vodafone (11/10) ολοκληρώθηκε με μεγάλη επιτυχία ένας πρώτος γύρος κινητοποιήσεων των εργαζομένων ενάντια στην τυχαρπαστη εργολαβία της «νέας εταιρίας», που επιδιώκουν να στήσουν οι δύο εταιρίες.

Στη Wind, η απεργία είχε σχεδόν καθολική επιτυχία, καθώς όλες οι κτηριακές εγκαταστάσεις ήταν περιφρουρούμενες. Στη Vodafone, έκλεισαν οι κτηριακές εγκαταστάσεις της Παλλήνης (όπου στεγάζεται το μεγαλύτερο κομμάτι των εργαζομένων τεχνικών που είναι υπό μεταφορά στη «νέα εταιρία») καθώς και της Λ. Πειραιώς. Η συμμετοχή στην απεργία από τους τεχνικούς ήταν καθολική. Επίσης, στην Παλλήνη πραγματοποιήθηκε απεργιακή συγκέντρωση και πλούσια συζήτηση με τη συμμετοχή πολλών συναδέλφων τεχνικών.

Οι εργαζόμενοι τεχνικοί –και όχι μόνο– έχουν πλήρως συνειδητοποιήσει τι πραγματικά σημαίνει η «νέα εταιρεία», όπως και κάθε εργολαβία (σπάσιμο εργασιακού αντικειμένου, συλλ. συμβάσεων και σωματείων, με καταστροφικά αποτελέσματα για μισθούς, συνθήκες εργασίας, δικαιώματα). Επίσης, μέσα απ’ τις κινητοποιήσεις και τη συνεχή παρέμβαση των δύο Σωματείων, έχει έρθει στο προσκήνιο ένας πυρήνας εργαζομένων (περίπου με τα ίδια χαρακτηριστικά και στις δύο εταιρίες) αποφασισμένος να κινητοποιηθεί μέχρι τέλους ενάντια στη μεταφορά του στη «νέα εταιρία». Οι θέσεις των δύο Σωματείων έχουν επιδοκιμαστεί και υιοθετηθεί πλατιά από τους συναδέλφους τεχνικούς, ενώ εκδηλώνεται μια συσπείρωση της πλειοψηφίας γύρω απ’ τα δύο Σωματεία.

Οι δύο διοικήσεις έχουν πλέον στριμωχτεί. Είναι βέβαιο πως δεν περίμεναν την αντίσταση από πλευράς των εργαζομένων, που συνάντησε το καταστροφικό σχέδιό τους, που με θράσος παρουσίαζαν ως «παράδεισο» και «ευκαιρία καριέρας». Έχουν πλήρως χάσει τη μάχη των επιχειρημάτων. Δεν έχουν τίποτα να πουν στο γιατί χρειάζεται η «νέα εταιρία», αφού όποια εργασία μπορεί να γίνει από τους εργαζόμενους ως έχουν. Δεν μπορούν ν’ αποδείξουν ότι δεν πρόκειται για μια εργολαβία, όπως αρχικά επιχείρησαν. Γι’ αυτό άλλωστε δεν έλειψαν, για άλλη μια φορά, οι προσπάθειές τους να υπονομεύσουν τις απεργίες, τρομοκρατώντας και πιέζοντας τους εργαζόμενους, προσπαθώντας να στήσουν απεργοσπαστικούς μηχανισμούς (χωρίς ιδιαίτερη επιτυχία).

Είναι χαρακτηριστικό πως μετά και τις τελευταίες δύο απεργίες, επικρατεί σιγή ιχθύος και απ’ τις δύο διοικήσεις γύρω από την πορεία του σχεδίου τους. Οι «ενημερώσεις» (ατομικές ή ομαδικές συναντήσεις ανάμεσα σε εργαζόμενους και προϊστάμενους, για την άσκηση διαρκούς πίεσης στους πρώτους) έχουν σταματήσει και όλα δείχνουν πως το σχέδιο της «νέας εταιρίας» παίρνει μια παράταση. Αυτό αποτελεί μια σημαντική πρώτη επιτυχία, που ήρθε μέσα απ’ τον αγώνα και την αντίσταση των εργαζομένων και των Σωματείων.

Μετά τις απεργίες, πραγματοποιήθηκαν Γενικές Συνελεύσεις των δύο Σωματείων, με την συμμετοχή πολλών τεχνικών, όπου διατυπώθηκε εκ νέου ξεκάθαρα η εναντίωση των εργαζομένων στην ίδρυση της εργολαβικής «νέας εταιρείας» και της μεταφοράς τους εκεί, η θέση τους να υλοποιήσουν το έργο της συνεγκατάστασης και κοινής χρήσης δικτυακών υποδομών των δύο εταιριών (όπως και κάθε άλλο) με το υπάρχον εργασιακό καθεστώς, χωρίς «νέες εταιρείες» και απώλεια δικαιωμάτων. Αποφασίστηκαν δράσεις που θα επιχειρήσουν να εκφράσουν μια έμπρακτη ανυπακοή ενάντια στα σχέδια των δύο διοικήσεων (άρνηση συμμετοχής σε ατομικές συναντήσεις με θέμα τη «νέα εταιρία», αποχώρηση από αντίστοιχες ομαδικές συναντήσεις, έλεγχος –μαζί με τα Σωματεία– των εργασιών διεκπεραίωσης του έργου και του ρυθμού τους κ.α.), καθώς και κλιμάκωση με 48ωρη απεργία με ανοιχτή ημερομηνία. Κατά πόσο θα επιτύχει αυτό το σχέδιο των δύο Σωματείων, θα είναι πολύ σημαντικό για την εξέλιξη του αγώνα.

Συνεχίζεται για 8η συνεχόμενη εβδομάδα (από τις 10 Σεπτεμβρίου) η απεργία των διοικητικών υπαλλήλων, στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών (ΕΚΠΑ), στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο (ΕΜΠ) και στο Πανεπιστήμιο Πάτρας.

Οι διοικητικοί υπάλληλοι απαιτούν να μην μπουκνουν σε διαθεσιμότητα-απόλυση 1.349 υπάλληλοι (από τους 6.000 περίπου συνολικά), οι οποίοι κρίθηκαν ως «πλεονάζον» προσωπικό με υπουργική απόφαση. Οι διοικήσεις των πανεπιστημίων υποχρε-

ούνταν να υποβάλουν εντός 15 ημερών, σε ψηφιακή φόρμα του ΑΣΕΠ, τα προσόντα όλων των υπαλλήλων των κλάδων και ειδικοτήτων που συμμετέχουν στη διαθεσιμότητα. Η απεργία είχε νεκρώσει τις διοικητικές υπηρεσίες που θα το έκαναν, ενώ και οι διοικήσεις αρνήθηκαν να δώσουν στοιχεία. Μάλιστα κάποια πανεπιστήμια όπως το ΕΚΠΑ και το ΕΜΠ έκλεισαν τελείως. Απέναντι σε αυτό το αδιέξοδο, η κυβέρνηση απείλησε τους εργαζόμενους ότι αν δεν απογραφούν σε ειδική ψηφιακή φόρμα, στη σελίδα του υπουργείου, εντός πέντε ημερών, θα τεθούν σε αργία, σύμφωνα με νόμο που ψηφίστηκε ειδικά για αυτούς και που θα ισχύει βέβαια για όλους τους δημόσιους υπαλλήλους! Μπροστά σε αυτή την απειλή αυτοαπογράφηκαν τελικά 1.700 υπάλληλοι από τους 1.968 που έπρεπε να απογραφούν.

Η επίθεση της κυβέρνησης στο χώρο της παιδείας συνεχίζεται ολοένα και σφο-

δρότερη. Άλλωστε είναι μια από τις μεγαλύτερες δεξαμενές για τις σημερινές αλλά και τις μελλοντικές απολύσεις. Είναι χαρακτηριστικό ότι, ενώ δεν έχει παρουσιαστεί ποτέ έκθεση στην οποία να φαίνονται πόσοι διοικητικοί υπάλληλοι χρειάζονται ανά πανεπιστήμιο, κλάδο ή ειδικότητα, το υπουργείο Παιδείας έβγαλε αυθαίρετα μια λίστα με υπαλλήλους, χωρίς ουσιαστικά κανένα κριτήριο. Έτσι, σε ΕΚΠΑ και ΕΜΠ μπαίνουν σε διαθεσιμότητα σχεδόν οι μισοί εργαζόμενοι (498 από 1.337 και 399 από 883 αντίστοιχα), θέτοντας την ομαλή λειτουργία τους σε άμεσο κίνδυνο.

Τέλος, σε συνάντηση των πανεπιστημιακών εκπαιδευτικών με σύμβουλο του υπουργού Παιδείας, τους ανακοινώθηκε ότι τον Δεκέμβριο θα απολυθούν κι άλλοι διοικητικοί υπάλληλοι, γιατί η τρόικα απαιτεί τελικά 150.000 απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων και όχι μόνο 25.000 όπως ανακοινώνεται από την κυβέρνηση. Η πα-

ραπάνω δήλωση μάλιστα δεν διαψεύστηκε ποτέ από το υπουργείο.

Ο αγώνας των εργαζομένων στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο

Για το ΑΠΘ είναι το τρίτο κύμα επίθεσης που εξαπολύει η κυβέρνηση. Είχαν προηγηθεί οι εργαζόμενοι ορισμένου χρόνου, η μη ανανέωση των συμβάσεων των εργολαβικών υπαλλήλων, τώρα απολύονται 169 διοικητικοί υπάλληλοι, ενώ ακολουθούν το κύμα του Δεκεμβρίου και ένα ακόμη στις αρχές του 2014, σύμφωνα και με τις δηλώσεις συμβούλου του υπουργού.

Όσον αφορά τον αγώνα των εργαζομένων στο ΑΠΘ, τα θετικά στοιχεία ήταν: α) Είναι ο μοναδικός κλάδος, εξαιρουμένων των ΟΤΑ, που κρατήσανε τόσες πολλές μέρες απεργία. β) Μπήκανε με μεγάλη διάθεση και αποφασιστικότητα στον αγώνα. γ) Υπήρχε αρκετά μεγάλη συμμετοχή στην απεργία και στις διαδηλώσεις. δ) Τις

Συνεχίζεται ο αγώνας για τη σωτηρία της δημόσιας παιδείας

Μετά τη λήξη της απεργίας η κυβέρνηση πέρασε στην αντεπίθεση, για να επιβάλει τις διαθεσιμότητες-απολύσεις στην εκπαίδευση. Δημιουργεί συνεχώς πλασματικές υπεραριθμίες σε όλες σχεδόν τις ειδικότητες με διάφορους τρόπους: αύξηση ωραρίου, συνεχείς αλλαγές στις αναθέσεις μαθημάτων και τα προγράμματα σπουδών, αύξηση του αριθμού μαθητών ανά τμήμα, κατάργηση της συνδιδασκαλίας στα εργαστηριακά μαθήματα κ.α. Εκατοντάδες συνάδελφοι μένουν χωρίς ωράριο και μετακινούνται βίαια, προς το παρόν σε επίπεδο Περιφέρειας. Με αυτές τις μεθοδεύσεις, το υπουργείο γεμίζει συνεχώς τις δεξαμενές των νέων διαθεσιμότητων-απολύσεων. Παρά την προσωρινή απόσυρση της σχετικής τροπολογίας, επιδιώκει η οργανική θέση να μην υπάγεται στο υπουργείο Παιδείας, αλλά στη σχολική μονάδα, ώστε να διευκολύνονται οι απολύσεις.

Παράλληλα, η κυβέρνηση επιβάλλει την κάλυψη κενών από αναπληρωτές μέσω ΕΣΠΑ, για θέσεις σε ολοήμερα σχολεία, τμήματα ένταξης και ειδικά σχολεία. Η εκπαίδευση εντάχθηκε στο «πρόγραμμα κοινωφελούς εργασίας», με «μισθό» 400 ευρώ, και ήδη προκηρύχθηκαν 600 θέσεις νηπιαγωγών, ενώ οι ανάγκες σε ειδικευμένο εκπαιδευτικό και βοηθητικό προσωπικό για τα ειδικά σχολεία θα καλυφθούν επίσης από το παραπάνω πρόγραμμα.

Παρά όμως τις βίαιες μετακινήσεις συναδέλφων που βρέθηκαν με τεχνητό τρόπο πλεονάζοντες, υπάρχουν ακόμα πολλά κενά στα σχολεία, δύο μήνες μετά την έναρξη της σχολικής χρονιάς.

Όλα αυτά, στις περισσότερες περιπτώσεις, εφαρμόζονται κατά παράβαση κάθε έννοιας νομιμότητας, με ωμό αυταρχισμό των οργάνων διοίκησης. Η δικτατορία της εγκυκλίου και των προφορικών εντολών απειλεί τα πιο βασικά μας δικαιώματα. Με τροπολογία το υπουργείο δίνει το δικαίωμα στον Περιφερειάρχη να μετακινεί και τους ανα-

πληρωτές εντός Περιφέρειας, εκτός του νομού πρόσληψής τους, και να αναθέτει υπερωρίες σε ωρομίσθιους συναδέλφους αντί να τους προσλαμβάνει ως αναπληρωτές! Τέλος, με το παρουσιολόγιο επιχειρείται μια νέα τρομοκρατήσή μας και ένας ασφυκτικός έλεγχος, που πολύ σύντομα θα αυξήσει συνολικά το διδακτικό και εργασιακό ωράριο.

Οι πρακτικές του υπουργείου στοχεύουν να καταργήσουν κάθε έννοια εργασιακού δικαιώματος και κανόνα που ισχύει μέχρι σήμερα, να δημιουργήσουν την πεποίθηση ότι είμαστε έρμαιο των αποφάσεων της διοίκησης και να καλλιεργήσουν το γλείψιμο και το ρουσφέτι για τους «υποτακτικούς».

Βασικά συμπεράσματα από την απεργία μας

Από την απεργία μας πρέπει να βγάλουμε τα απαραίτητα συμπεράσματα για να αντιμετωπίσουμε πιο αποτελεσματικά την επίθεση στα πιο στοιχειώδη δικαιώματά μας. Πρώτα απ' όλα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε τι έχουμε να αντιμετωπίσουμε. Η πραγματικότητα είναι ότι τώρα έχουμε ήδη 2.000 απολυμένους συναδέλφους και θα ακολουθήσουν νέα αλλεπάλληλα κύματα απολύσεων, με τον ίδιο ή και χειρότερο τρόπο με τον ιδιωτικό τομέα. Είναι αλήθεια ότι κανείς

δεν μας προετοίμασε γι' αυτή την κατάσταση και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες μάς αποκοίμιζαν με περισσή προθυμία και ψέματα. Τώρα όμως αυτό δεν αποτελεί δικαιολογία για κανέναν που βλέπει την πραγματικότητα. Οι πρώτες απολύσεις συνοδεύονται, γι' αυτούς που ακόμη εργάζονται, με τη γενίκευση της ανασφάλειας, την ανατροπή εργασιακών δικαιωμάτων, τη νέα πτώση των μισθών, καθώς δίπλα στον «μόνιμο» θα υπάρχει και ο εκπαιδευτικός διάρκειας 6,5 μηνών με 400 ευρώ.

Η απεργία, με τα πολύ μεγάλα ποσοστά και τη μαζική συμμετοχή στις διαδηλώσεις, τουλάχιστον στο ξεκίνημά της, έδειξε τη διάθεσή μας να αγωνιστούμε ενάντια στις διαθεσιμότητες/απολύσεις. Όμως αυτή η διάθεση δεν διατήρησε την αρχική της ορμή και δεν κινήθηκε να ξεπεράσει τα κάθε λογής εμπόδια που προέβαλλαν οι ΠΑΣΚ-ΔΑΚΕ, συνεπικουρούμενες από το ΠΑΜΕ, και να τις αναγκάσει να μην τολμήσουν να στραφούν ενάντια στην απεργία από την πρώτη κιόλας εβδομάδα.

Η αρχική μας διάθεση δεν μετατράπηκε σε αποφασιστικότητα και εμπιστοσύνη στον αγώνα και στις δυνάμεις μας. Δεν προχωρήσαμε επαρκώς στην αυτοοργάνωση του αγώνα με επιτροπές παντού, δεν οικοδομήσαμε μέτωπο πρώτα απ' όλα μεταξύ μας, καθηγητές και

δασκαλοι, και αυτό μπορούσε να γίνει μόνο από τα κάτω, με γενικές συνελεύσεις και επιτροπές.

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών προτείνει να κινηθούμε στο επόμενο διάστημα στην κατεύθυνση να διορθώσουμε αυτές τις αδυναμίες. Να πάρουμε τον αγώνα και την οργάνωσή του στα χέρια μας. Να δημιουργήσουμε και να σταθεροποιήσουμε στη δράση τα δικά μας όργανα, δηλαδή τις επιτροπές αγώνα, που θα προετοιμάσουν και θα στηρίζουν κάθε επόμενη κινητοποίησή μας. Να τονώσουμε την εμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας, ξέροντας ότι ο αντίπαλος είναι σκληρός και απαιτείται να δώσουμε σκληρή και αποφασιστική σύγκρουση.

Δεν πρέπει να αφήσουμε τους απολυμένους συναδέλφους μας μόνους. Να προχωρήσουμε σε διαρκείς κινητοποιήσεις, πορείες, εκδηλώσεις, ενημερώσεις, καταλήψεις κ.α. Να συζητήσουμε και να εξηγήσουμε στους συναδέλφους στα σχολεία την επίθεση που δεχόμαστε. Να κινητοποιούμε όσους περισσότερους μπορούμε μέσω της διεύρυνσης των Επιτροπών Αγώνα, της συμμετοχής σε κάθε κινητοποίηση ενάντια στις αιρεσιές της διοίκησης, τις υποχρεωτικές μετακινήσεις κ.α. Να σπάσουμε το κλίμα τρομοκρατίας και ανασφάλειας με τον συλλογικό αγώνα. Να προχωρήσουμε σε ενημερώσεις γονέων, γειτονιάς και άλλων εργαζομένων για την επίθεση στη δημόσια εκπαίδευση. Να δημιουργήσουμε Ταμείο Αλληλοβοήθειας για τους απολυμένους συναδέλφους, να μην αφήσουμε κανέναν στην εξαθλίωση.

Παλεύουμε να επιστρέψουν εκπαιδευτικοί και μαθητές στα σχολεία τους! Να σταματήσουν οι διαθεσιμότητες-απολύσεις. Να καλυφθούν όλες οι ανάγκες σε προσωπικό με μαζικούς διορισμούς. Αύξηση των δαπανών για την παιδεία στο 15% του προϋπολογισμού. Δημόσια Δωρεάν Εκπαίδευση για όλους. Διαγραφή του χρέους, κάτω η κυβέρνηση, έξω η τρόικα.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

διοικητικών υπαλλήλων

τελευταίες εβδομάδες, με την καταλυτική συμβολή της «Αντεπίθεσης των Εργαζομένων», έγιναν σημαντικές προσπάθειες για την αυτοοργάνωση του αγώνα, απεύθυνση της Επιτροπής Αγώνα στους φοιτητές και το εκπαιδευτικό προσωπικό του ιδρύματος, έκδοση κουνιων οικονομικής ενίσχυσης κ.α.

Τα αρνητικά ήταν: α) Είναι ένας κλάδος με πολλές αδυναμίες και χωρίς παράδοση αγώνων. β) Η ηγεσία του σωματείου (πρόεδρος και γραμματέας πρόσκεινται σε ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ αντίστοιχα) δεν προσπάθησε να οργανώσει τον αγώνα, αλλά τον άφησε να συνεχίζεται με τον αυθορμητισμό των εργαζομένων. Μάλιστα οι συγκεκριμένοι από την αρχή προέτρεπαν τους συναδέλφους να απογραφούν κανονικά, όπως απαιτούσε το υπουργείο! γ) Δεν ενημέρωναν συνειδητά τους εργαζόμενους για τις εξελίξεις, όπως το έγγρα-

φο μη αποστολής στοιχείων που υπέγραφαν οι συνάδελφοι από το ΕΚΠΑ για να αποφύγουν την αργία κ.α., ενώ δεν υπήρχε επαφή με τους εργαζόμενους σε άλλα πανεπιστήμια, ούτε προσπάθεια απεύθυνσης στους φοιτητές. Έτσι, ενώ η πανελλήνια ομοσπονδία κήρυττε πενήνήμερες επαναλαμβανόμενες απεργίες, στη Θεσσαλονίκη περνούσε η πρόταση του προέδρου για 48ωρες και μετά συνέχιζαν οι εργαζόμενοι τις πενήνήμερες με κάλυψη της... ομοσπονδίας τους. δ) Ο προδοτικός ρόλος του Πρύτανη, ο οποίος όχι μόνο δεν πήρε απόφαση για κλείσιμο του ιδρύματος, όπως στο ΕΚΠΑ, αλλά έπαιξε βρώμικο ρόλο στην αποστολή των στοιχείων των εργαζομένων στο υπουργείο. ε) Η μεγάλη αδυναμία συντονισμού σε πανελλαδικό επίπεδο αλλά και το γεγονός ότι η απεργία δεν συνέπεσε με απεργία άλλων δημοσίων υπαλλήλων.

Η απεργία, για όλους τους παραπάνω λόγους, τελικά έληξε στις 25/10, και ο αγώνας θα συνεχιστεί με στάσεις εργασίας, όπως αποφασίστηκε στη συνέλευση των εργαζομένων.

Φάνηκε ξεκάθαρα ότι για να έχουμε νικηφόρους αγώνες στην εποχή των μνημονίων και του «κράτους έκτακτης ανάγκης» απαιτείται: Συντονισμός με άλλους κλάδους που κινητοποιούνται, με κοινό αίτημα για πτώση της κυβέρνησης και των πολιτικών των μνημονίων, αυτοοργάνωση του αγώνα με επιτροπές αγώνα που να λειτουργούν, περφόρμηση της απεργίας, δημιουργία απεργιακού ταμείου, απεύθυνση σε μαθητές, φοιτητές και άλλους εργαζόμενους κ.α. Τέλος, χρειάζεται μεγάλη αποφασιστικότητα και αγώνες που θα φτάνουν μέχρι τέλους.

■ Νίκος Κ.

Πανεπιστήμια

Νέος γύρος απολύσεων και παραβιάσεων του ασύλου

Στον απόηχο της φθίνουσας πορείας της απεργίας των διοικητικών υπαλλήλων, η οποία κρατάει σχεδόν ενάμιση μήνα, βρίσκονται τα Πανεπιστήμια. Αφού η κυβέρνηση κατάφερε να προκαλέσει φθορές σε αυτό το μέτωπο (βλ. αντίστοιχο άρθρο στην ΕΠ Οκτώβρη), τώρα γίνεται και επίσημα γνωστό ότι οι απολύσεις αυτών των υπαλλήλων ήταν μόνο η αρχή.

Όπως παραδέχτηκαν κύκλοι της κυβέρνησης, η εκπαίδευση θα συμμετέχει σε κάθε κύμα διαθεσιμότητας, αφού το υπουργείο Παιδείας είναι αυτό με το περισσότερο προσωπικό, μέχρι να καλυφθεί ο αριθμός των 150.000 απολυμένων δημοσίων υπαλλήλων, που έχει μπει ως στόχος από την τρόικα. Τώρα ομολογείται ανοιχτά ότι στο δεύτερο κύμα διαθεσιμότητας, αυτό δηλαδή των 12.500 εργαζομένων μέχρι το τέλος του 2013, τα πανεπιστήμια δεν θα συμμετέχουν μόνο με διοικητικό προσωπικό αλλά και με διδακτικό και μάλιστα με επίκουρους καθηγητές και λέκτορες! Είναι η πρώτη φορά που θα έχουμε απολύσεις καθηγητών στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Αν σκεφτεί κανείς ότι τα τελευταία χρόνια λόγω του παγώματος των προσλήψεων έχουμε ήδη μείωση του διδακτικού και επιστημονικού προσωπικού κατά 20% περίπου, αυτό δημιουργεί μια εντελώς νέα κατάσταση στα ΑΕΙ, ανάλογη ή και χειρότερη με αυτήν που αντιμετωπίζουν τα τελευταία χρόνια τα ΤΕΙ, φέρνοντας πολύ πιο κοντά απ' όσο κανείς θα περίμενε το ενδεχόμενο «λουκέτου» σε βασικές υπηρεσίες ή ακόμα και σε ολόκληρες σχολές και τμήματα!

Μετά τις απολύσεις έρχονται οι ιδιωτικοποιήσεις

Βασικό στοιχείο του βαθέματος της επίθεσης θα είναι η είσοδος ιδιωτών στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Προς αποφυγήν παρεξηγήσεων, λέγοντας ιδιώτες δεν εννοούμε κάποιου είδους επένδυση, από την οποία θα έχει κάποιο όφελος - έστω και μικρό - η κοινωνία. Κατά το πρότυπο του... «success story» του Σαμαρά, οι ιδιώτες που ήδη προσεγγίζουν τα Πανεπιστήμια είναι «αετονύχηδες», που επιδιώκουν να αγοράσουν κοψοχρονιά τα «φιλέτα» των ιδρυμάτων και να βγάλουν κέρδος, σε βάρος όχι μόνο των φοιτητών-πελατών, αλλά και του προϋπολογισμού του πανεπιστημίου.

Τρανταχτό παράδειγμα αποτελεί η διαδικασία ιδιωτικοποίησης της φοιτητικής λέσχης σίτισης του ΑΠΘ, της τελευταίας στην Ελλάδα όπου μπορούσαν να φάνε φοιτητές που έχουν ξεπεράσει το όριο φοίτησης, αλλά και άνθρωποι εκτός Πανεπιστημίου (άνεργοι, άστεγοι κ.λπ.) και μάλιστα δωρεάν. Μετά από αρκετά χρόνια συνεχούς υποβάθμισης της ποιότητας του φαγητού, οι πρυτανικές αρχές του ΑΠΘ με διαγωνισμό φιάσκο παρέδωσαν την εργολαβία εστίασης στην εταιρεία ΑΜΒΡΟΣΙΑ Α.Ε. για 100 ημέρες. Με τη λήξη αυτού του διαστήματος θα γίνει νέος διαγωνισμός. Αυτό δε σημαίνει μόνο χρηματικό αντίτιμο και ένα ακόμη - σε πολλές περιπτώσεις δυσβάσταχτο - οικονομικό βάρος για τους φοιτητές, αλλά και μεγάλη ζημιά στα ταμεία του Πανεπιστημίου, αφού το κόστος της εργολαβί-

ας θα είναι μεγαλύτερο από αυτό που μέχρι τώρα δινόταν για να λειτουργεί η λέσχη δωρεάν!

Και στο βάθος... άσυλο

Παρόλο που η μέχρι τώρα αντίδραση του φοιτητικού κινήματος στα αλλεπάλληλα «χαστούκια» της κυβέρνησης ήταν ανεπαρκής, αυτή γνωρίζει πολύ καλά ότι τίποτα δεν αποκλείει ένα απότομο ξέσπασμά του. Κάθε άλλο μάλιστα, έχουν συσσωρευτεί πολλές αντικειμενικές δυνατότητες για κάτι τέτοιο. Πέρα από τη σχετική κινητικότητα που εμφανίστηκε στις φοιτητικές συνελεύσεις (χωρίς να καταφέρει να εξελιχθεί σε κάτι παραπάνω), είναι και η πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια που εντός του Πανεπιστημίου γίνονται σημαντικοί εργατικοί αγώνες (των διοικητικών υπαλλήλων), οι οποίοι μπορούν να επιδράσουν καθοριστικά και απρόβλεπτα στην άνοδο του φοιτητικού κινήματος.

Γι' αυτό τον λόγο η οριστική και πλήρης κατάργηση του ασύλου βρίσκεται και θα βρίσκεται σταθερά στην ατζέντα της κυβέρνησης. Ο συνεχής κλεφτοπόλεμος που ξεκίνησε τα τελευταία χρόνια με τακτικές εισβολές της αστυνομίας κλιμακώνεται επικίνδυνα. Στις 22/10 τα ΜΑΤ εισέβαλαν στο προαύλιο της ΑΣΟΕΕ, υποτίθεται για να κυνηγήσουν αφρικανούς μικροπωλητές. Παρών στην επιχείρηση ήταν ο υφυπουργός Ανάπτυξης Μητράκης, ο οποίος έδωσε και συγχαρητήρια στα ΜΑΤ, δίνοντας έτσι σ' αυτή την επιχείρηση πολύ μεγαλύτερο πολιτικό βάρος από τις προηγούμενες εισβολές. Μετά από 8 ημέρες το σκηνικό επαναλήφθηκε με την ίδια πρόφαση. Αυτή τη φορά η κινητοποίηση των φοιτητών ήταν γρήγορη και δεν επέτρεψε την εισβολή των ΜΑΤ, τα οποία όμως έριξαν εναντίον των φοιτητών και μέσα στο χώρο του πανεπιστημίου δακρυγόνα και χειροβομβίδες κρότου-λάμψης.

Πρέπει να γίνει απολύτως κατανοητό ότι η επιβολή του «κράτους έκτακτης ανάγκης» δεν είναι απλά βασική στόχευση της κυβέρνησης αλλά και η πιο κρίσιμη προϋπόθεση για να εφαρμόσει την υπόλοιπη πολιτική της. Η κατάργηση του ασύλου είναι ένα από τα βασικότερα συστατικά αυτού του δόγματος. Παρόλα αυτά η εφαρμογή της δεν είναι εύκολη (αυτό ισχύει για το σύνολο της επίθεσης) για την κυβέρνηση, την οποία οι κοινωνικοί και πολιτικοί συσχετισμοί πιέζουν όλο και περισσότερο. Κάθε αντίσταση, κάθε δυναμική απάντηση του φοιτητικού κινήματος κάνουν την εφαρμογή της όλο και πιο δύσκολη. Είναι πολύ πιθανό φέτος, με τη συμπλήρωση 40 χρόνων από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, η κυβέρνηση να προσπαθήσει να της δώσει ένα ιδιαίτερο «νόημα», εντείνοντας την επίθεση και ξεκινώντας ειδικά από το άσυλο και ό,τι αυτό σηματοδοτεί. Το καθήκον του φοιτητικού κινήματος είναι να προλάβει αυτό να δώσει στη φετινή επέτειο το νόημα που της αρμόζει. Ένα νέο Πολυτεχνείο, μια εξέγερση που θα θέσει τις βάσεις για την ανατροπή της σημερινής δικτατορίας κυβέρνησης, τρόικας και κεφαλαίου.

■ Γιάννης Σ.

Συλλαμβάνουν / καταδικάζουν και ανήλικους μαθητές, επειδή αντιστέκονται στα σχέδια συγκυβέρνησης - Τρόικας !

Ο νόμος για το «Νέο Λύκειο», η φασιστική πολιτική της κυβέρνησης, η άθλια οικονομική κατάσταση που επικρατεί, αλλά και η δολοφονία του αγωνιστή Παύλου Φύσσα από τους φασίστες της Χρυσής Αυγής προκάλεσαν την αντίδραση ολόκληρης της κοινωνίας και φυσικά και των μαθητών. Από την αρχή της σχολικής χρονιάς και για περίπου έναν μήνα, το μαθητικό κίνημα προσπαθούσε να απαντήσει στην κυβέρνηση και τον κρατικό μηχανισμό με καταλήψεις και διαμαρτυρίες από μαθητές, καθηγητές και γονείς σε πολλές περιοχές της χώρας. Όμως, λόγω των προβλημάτων που αντιμετωπίζει εδώ και χρόνια το μαθητικό κίνημα, όπως η έλλειψη οργάνωσης των αγώνων του και η έλλειψη μιας πρωτοπορίας ανάμεσα στους μαθητές, η οποία θα καθοδηγεί, θα προετοιμάζει και θα οργανώνει τους αγώνες των μαθητών, οι μαθητικές καταλήψεις περίπου στις αρχές του Οκτώβρη άρχισαν να σπάνε.

Έτσι, η κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και το «κράτος έκτακτης ανάγκης» που θέλουν να επιβάλουν, στις 7/10 έστειλαν ένα μήνυμα στους μαθητές αλλά και σε όποιον αντιστέκεται στα σχέδιά τους. Βασισμένοι στη «θεωρία των δύο άκρων», που προβάλλουν συνέχεια το τελευταίο διάστημα με στόχο να τσακίσουν τις αντιστάσεις της κοινωνίας, έστειλαν την αστυνομία στο 1ο ΕΠΑΛ Λαμίας για να σπάσουν την κατάληψη των μαθητών με οποιονδήποτε τρόπο. Η αστυνομία, πιστή στις εντολές του Σαμαρά, μπόυκαρε στο σχολείο τα ξημερώματα της Δευτέρας 7/10 και συνέλαβε 8 μαθητές, οι οποίοι δικάστηκαν. Σαν να μην έφτανε η σύλληψη των ανήλικων μαθητών, λες και ήταν εγκληματίες, το δικαστήριο αποφάσισε να καταδικάσει τους 3 από αυτούς σε 20 μέρες φυλάκιση και άλλους τρεις, οι οποίοι ήταν εξωσχολικοί, σε φυλάκιση 4 μηνών.

Με αυτό τον τρόπο η κυβέρνηση κάνει ξεκάθαρο ότι δεν θα ανεχτεί ξανά από κανέναν να σηκώσει κεφάλι και ότι θα τσακίσει και θα φυλακίσει όποιον αντιστέκεται, ακόμα και τους μαθητές. Όπως αποκαλούν πλέον τους χρυσαυγίτες (που μέχρι πριν λίγο καιρό τους βοηθούσαν και τους χρηματοδοτούσαν) εγκληματίες, έτσι πλέον θα αποκαλούν και όποιον αντιστέκεται στα δολοφονικά τους σχέδια, αφού πλέον το δίλημμα που θέτουν είναι ή με τη δημοκρατία (το «δημοκρατικό τόξο» του Σαμαρά δηλαδή) ή με την τρομοκρατία, εννοώντας κατά κύριο λόγο το εργατικό κίνημα (που το θεωρεί εγκληματίες). Όπως η Χρυσή Αυγή έβαζε τους πάντες στο ίδιο τσουβάλι λέγοντας ή με τη Χρυσή Αυγή ή εναντίον της, έτσι και η κυβέρνηση Σαμαρά λέει ή με το δημοκρατικό τόξο η εναντίον του. Με αυτή τη θεωρία βάζει στο ίδιο τσουβάλι τον φασίστα Ρουπακιά που σκότωσε εν ψυχρώ τον Π. Φύσσα και τον μαθητή ο οποίος αγωνίζεται και κάνει κατάληψη, γιατί οι γονείς του απολύθηκαν, το σχολείο του δεν έχει καθηγητές, η ειδικότητά του έχει καταργηθεί από τη δημόσια εκπαίδευση και επιλέγει να παλέψει για τη ζωή του αντί να βγει στα φανάρια. Αυτό είναι το μέλλον που ετοιμάζουν κυβέρνηση και τρόικα για τη νεολαία και θα κάνουν τα πάντα (ακόμα και δολοφονίες) για να επιβάλουν σε όλους μια ζωή φτώχειας, ανεργίας, πείνας, φόβου και εξαθλίωσης.

■ Χρύσανθος Χ.

Να ανατρέψουμε τη συγκυβέρνηση της και της καταστροφής

Το μεγάλο ψέμα του success story εγκαταλείφθηκε, κάτω από το βάρος τεράστιων αποτυχιών και από τους ίδιους τους εμπνευστές του. Παρ' όλα αυτά, η συγκυβέρνηση όλο και κάτι σκαρφίζεται προκειμένου να εξαπατήσει τον ελληνικό λαό, να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα του κεφαλαίου, των τραπεζιτών, των κερδοσκόπων και να κερδίσει λίγο χρόνο παραμονής στην εξουσία.

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Ετσι τώρα ο Σαμαράς υποτίθεται διαπραγματεύεται «σκληρά» με τους δανειστές, την Τρόικα, τους εταίρους μας στην ΕΕ. Όμως και αυτή η «μάχη», που διατυμπάνιζαν τα συστημικά ΜΜΕξαπάτησης, κατέληξε σε παταγώδη αποτυχία. Μόλις 5 λεπτά και όρθιο τον συνάντησε η Μέρκελ, δεν δέχτηκε ούτε να τον ακούσει και τον παρέπεμψε στην Τρόικα. Όχι μόνο αυτό, αλλά διέψευσε απερίφραστα τις φήμες της ελληνικής πλευρά ότι η συνάντηση κράτησε περίπου 20 λεπτά! Πρωτοφανές, αλλά δείχνει ανάγλυφα πόσο ξεφτισμένους θεωρούν τους πολιτικούς τύπου Σαμαρά-Βενιζέλου, παρά τη δουλικότητά τους ή μάλλον ακριβώς γι' αυτό. Έτσι, ακόμη μια «επιτυχία», δηλ. η αποκατάσταση του κύρους και της αξιοπρέπειας της χώρας (τα ίδια έλεγε και ο Γ. Παπανδρέου), κατάρρευσε ταπεινωτικά.

Η ωμή πραγματικότητα

Πέρα από τα τρικ που ανακαλύπτουν κατά καιρούς οι «επικοινωνιολόγοι» της συγκυβέρνησης, ο ελληνικός καπιταλισμός βυθίζεται σε όλο και μεγαλύτερη κρίση και αδιέξοδο, με θύματα τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Οι δηλώσεις των Σαμαρά, Βενιζέλου, Στουρνάρα κ.λπ. ότι δήθεν δεν θα παρθούν άλλα μέτρα, είναι ένα τεράστιο ψέμα. Η αλήθεια είναι ότι δε δίνουν καμιά «μάχη», έχουν συμφωνήσει σε όλα τα νέα σκληρότατα μέτρα και στο νέο Μνημόνιο και απλά «διαπραγματεύονται» πότε (για ευνόητους λόγους ίσως μετά τις ευρωπαϊκές και περιφερειακές εκλογές) και πως θα τα σερβίρουν. Πρόκειται για κακόγουστο θέατρο όταν τους ακούς να λένε «η κοινωνία δεν αντέχει άλλα μέτρα» ή όταν οι παλιάτσοι βουλευτές της συγκυβέρνησης λένε πως δεν πρόκειται «να ψηφίσουν άλλα μέτρα».

Βέβαια, μέτρα κάθε είδους παίρνονται κάθε μέρα, μικρά και μεγάλα, π.χ. απολύσεις στο δημόσιο (άλλες 25 χιλιάδες θα απολυθούν το Δεκέμβριο), φορολογικά και εισπρακτικά, περικοπών στις

δαπάνες κ.λπ. Μέτρα που έχουν σοβαρότατες επιπτώσεις στο βιοτικό επίπεδο, ανεξάρτητα πως τα βαφτίζουν: ορίζοντα ή μη, «στοχευμένα» ή «διαθρωτικά» ή μεταρρυθμίσεις κ.λπ., τα οποία πολλές φορές είναι πιο οδυνηρά από ένα π.χ. άμεσα εισπρακτικό μέτρο.

Τα στοιχεία δείχνουν ότι η κρίση του ελλ. καπιταλισμού επιδεινώνεται καθημερινά και η κατάστασή του αναδύει οσμή πτωμαϊνης:

α) Το χρέος εξακολουθεί να μεγαλώνει, βρίσκεται στο 175,5% ΑΕΠ (321 δις ευρώ) και όλοι παραδέχονται ότι δεν είναι βιώσιμο και θα χρειαστεί και νέο πακέτο «σωτηρίας»/δάνειο ή άλλου είδους μέτρα.

β) Οι δανειακές ανάγκες για την εξυπηρέτηση των παλαιών δανείων, για την επόμενη διετία 2014-15, είναι 41 δις ευρώ (24,9 δις ευρώ και 16,1 δις αντίστοιχα) και για τόκους 18,5 δις ευρώ (8,7 δις και 9,8 δις αντίστοιχα)! Αυτά τα ποσά δεν υπάρχουν, δεν μπορούν να παρραχθούν από την οικονομία και γενικά να βρεθούν από εθνικές πηγές και επομένως θα χρειαστούν δάνεια ή άλλου είδους μέτρα.

γ) Ακόμη υπάρχουν διάφορα δημοσιονομικά ή χρηματοδοτικά κενά από «αστοχίες» ή «αδυναμίες» εκπλήρωσης προηγούμενων μέτρων και κυρίως από τη διαρκή καθίζηση της οικονομίας, από την εξασθένηση της φοροδοτικής, εισοδηματικής ικανότητας της ελλ. Κοινωνίας, όπως και από την απομύζηση του συσσωρευμένου πλούτου ατομικού, συλλογικού (ασφαλιστικών ταμείων κ.λπ.) και δημόσιου. Αυτά τα κενά για την επόμενη τριετία 2014-16, σύμφωνα με το ΔΝΤ ανέρχονται συνολικά σε 6,7 δις ευρώ (εκ των οποίων 2,9 δις το 2014), τα οποία πρέπει να καλυφθούν άμεσα. Το δημοσιονομικό κενό του 2014 (2,9 δις ευρώ ή λιγότερο, όπως λέει η συγκυβέρνηση: 500 εκ. – ποσό το οποίο δεν δέχεται με τίποτα η Τρόικα), πρέπει να καλυφτεί με μέτρα άμεσα, μέσα στο 2013 ή στις αρχές του 2014. Όλα αυτά (και τα παραπάνω) εξαρτώνται και απ' τον σχηματισμό

της γερμανικής κυβέρνησης και βέβαια από τις επερχόμενες εκλογικές αναμετρήσεις.

δ) Οι 4 τεράστιες βόμβες που εκρήγνυνται μέρα με την ημέρα και απειλούν να τινάξουν τα πάντα στον αέρα, όχι μόνο το βιοτικό επίπεδο αλλά και συνολικά την οικονομία: 1) η κατάρρευση των ασφαλιστικών ταμείων, 2) η διαρκής αύξηση των «κόκκινων» δανείων, που έχουν φτάσει τα 65 δις, 3) το χρεοκοπημένο τραπεζικό σύστημα, που παρά την πρόσφατη τεράστια χρηματοδότηση με 50 δις ευρώ και τη συρρίκνωσή του μόνο σε τέσσερις τράπεζες, παραμένει «εκτός λειτουργίας» και επιπλέον χρειάζεται και νέα χρηματοδότηση που πιθανότατα αυτή τη φορά να προέλθει και από την κατάσχεση καταθέσεων των πολιτών, 4) η «άνθιση» του ελληνικού χρηματιστήριου, όχι λόγω κάποιας δραστηριότητας των εισηγμένων επιχειρήσεων -από τις ελάχιστες που έχουν απομείνει- αλλά λόγω των διεθνών κερδοσκόπων (διεθνή hedge funds).

Όλα αυτά βέβαια είναι αποτέλεσμα της κατάστασης που παρουσιάζουν οι ζωντανόι δείκτες, οι παραγωγικοί τομείς της οικονομίας. Είναι αποτέλεσμα του γεγονότος ότι σε 6 χρόνια μειώθηκε κατά 25% του ΑΕΠ (για φέτος υπολογίζεται ύφεση στο 4+% και τώρα λένε ότι και το 2014 θα υπάρξει ύφεση, ενώ μιλούσαν για ανάπτυξη 0,6%!), η ανεργία (στατιστική γύρω στο 27,5%) συνεχίζει να καλπάζει, η βιομηχανική παραγωγή σημείωσε νέα πτώση 3,9% το 8μηνο Γενάρη-Αυγούστου 2013 σε σχέση με το αντίστοιχο περσινό, αποχωρούν σημαντικές επιχειρήσεις, βιομηχανίες κ.λπ.

Πρέπει να τους ανατρέψουμε

Το χτύπημα στη Χρυσή Αυγή δεν σημαίνει καμιά αλλαγή πολιτικής και τακτικής από τις μνημονιακές δυνάμεις. Ίσα ίσα μπορεί σημαίνει και να εξελιχθεί σε ακόμη μεγαλύτερη σκλήρυνση απ' αυτή που γνώρισαν μέχρι τώρα οι εργαζόμενοι, η νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και το εργατικό κίνημα συνολικά.

συμφοράς

Ως ένα ορισμένο βαθμό, ο Σαμαράς, το ακροδεξιό επιτελείο του και συνολικά οι δωσίλογοι μνημονιακοί θα επιχειρήσουν και ήδη το επιχειρούν να χρησιμοποιήσουν την ατζέντα της ΧΑ: πολιτικά με τη «θεωρία των δυο άκρων» και πρακτικά με τη «νομιμοποίηση» ή με το υποτίθεται νομιμοποιημένο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Πιθανόν, όχι όμως και βέβαιο, η «νέα» αυταρχική πολιτική –όπως και τα μέτρα- να **καθυστερήσει** λίγο, λόγω των επερχόμενων εκλογικών αναμετρήσεων. Επειδή όμως ζούμε σε μια συγκυρία εξόχως ασταθή, ρευστή, περίπλοκη και γεμάτη αστάθμιστους παράγοντες (όπως η εκτέλεση των δυο χρυσαιγών στο Ν. Ηράκλειο), είναι δυνατόν να έχουμε απότομες αλλαγές, νέους σχεδιασμούς, που αφορούν όμως **την τακτική και όχι την ουσία της εγκληματικής στρατηγικής** των αστικών μνημονιακών δυνάμεων, που είναι η συντριβή του εργατικού κινήματος και η σωτηρία του χρεοκοπημένου αστικού και καπιταλιστικού συστήματος.

Η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ είναι μια **κραυγαλέα αντίφαση** πάνω στο σώμα της ελληνικής κοινωνίας, που πρέπει να λυθεί με τον ένα ή άλλο τρόπο, αργά ή γρήγορα, και **θα λυθεί** ανεξάρτητα από τα πόσα θύματα και πόσο αίμα θα χρειαστεί. Αυτό το έκτρωμα/αντίφαση, που λέγεται συγκυβέρνηση, κάθετα πάνω σε μια κοινωνία **η σύνθεση της οποίας έχει αλλάξει πλήρως**. Μια κοινωνία που δεν έχει **κανένα** γνώρισμα μ' εκείνη που είχε μέχρι το 2010. Τα κοινωνικά στρώματα (μικροαστικά, εργατική αριστοκρατία κ.λπ.), τα οποία στήριζαν και στελέχωναν τα δυο αστικά κόμματα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ) έχουν συντριβεί ή συντρίβονται καθημερινά. Αυτή η αντίφαση και αυτή η δυσαρμονία, κοινωνικής κατάστασης και πολιτικής έκφρασης ή καλύτερα αντιπροσώπευσης –έστω και αν ποτέ δεν εναρμονίζονται απόλυτα- δεν μπορεί να συνεχιστεί. Μπορεί για ένα διάστημα να παραταθεί, αλλά με διαρκείς κρίσεις, σπασμούς κ.λπ.

Έτσι, πράγματι, τα πολιτικά περιθώρια λήψης νέων μέτρων έχουν στενέψει, αν δεν είναι απαγορευτικά, ακόμη και για την αντοχή της ΝΔ, της συγκυβέρνησης και πολύ περισσότερο της κοινωνίας. Αυτή η κατάσταση **δεν είναι δυνατόν ν' αναπληρωθεί** ούτε με τη συστηματική ανεστραμμένη ανάγνωση της Ιστορίας, ούτε με τη διαστρέβλωση της γλώσσας, ούτε με τη «θεωρία των δυο άκρων», ούτε με την τρομοκρατία και τον εκφοβισμό του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης. Ο Σαμαράς και η συγκυβέρνησή του δεν έχουν τα κοινωνικά ερείσματα και επομένως και την πολιτική δύναμη. Όση «δύναμη» και να τους δίνουν το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, η αλητεία που τον υποστηρίζει και οι αδυναμίες του κινήματος, δεν μπορούν να σώσουν την άθλια κυβέρνησή του. Είναι καιρός όλοι μαζί να τον ανατρέψουμε.

Προσχέδιο Προϋπολογισμού 2014 Το παραμύθι του success story σε αριθμούς

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Στις 7 Οκτώβρη η κυβέρνηση ανακοίνωσε το προσχέδιο του προϋπολογισμού για το 2014, και όπως ήταν αναμενόμενο αυτό δεν είναι παρά η μετεγγραφή του κυβερνητικού success story σε αριθμούς. Με άλλα λόγια, εκεί που υπάρχει δημοσιονομικό κενό (δηλαδή έλλειμμα), το προσχέδιο εμφανίζει πρωτογενές πλεόνασμα – και εκεί που υπάρχει η παταγώδης αποτυχία των Μνημονίων, εμφανίζεται μια περιφανής επιτυχία τους. Κι αυτό χωρίς να αναφέρουμε το χρηματοδοτικό κενό, δηλαδή την ανάγκη για νέα δάνεια μέσα στο 2014, ώστε να αποπληρωθούν τα παλιά που λήγουν.

Το παραμύθι του success story ξεκινά με την πρόβλεψη ότι ο ρυθμός ανάπτυξης του ΑΕΠ για το 2014 θα είναι θετικός, κατά 0,6% (δηλαδή το ΑΕΠ θα φτάσει τα 183 δις), για πρώτη φορά μετά από 6 χρόνια, ενώ για το 2013 το ΑΕΠ εκτιμάται ότι τελικά θα μειωθεί «μόνο» κατά 4%. Που στηρίζονται αυτές οι προβλέψεις, αφού η δημόσια και ιδιωτική κατανάλωση προβλέπεται να μειωθούν το 2014 κατά 4% και 1,6% αντίστοιχα, την ίδια στιγμή που το τσουνάμι των λουκέτων επιχειρήσεων και ιδιαίτερα εργοστασίων συνεχίζεται αμείωτο, ενώ ο βαθμός χρησιμοποίησης του εργοστασιακού δυναμικού (μηχανολογικός εξοπλισμός) έχει ξεπέσει στο 64,5%; Στην αύξηση των επενδύσεων (κατά 5,3%) και στην αύξηση των εξαγωγών (κατά 4,6%)! Αν δεν ήταν τόσο τραγικό, θα ήταν προκλητικά γελοίο!

Αν λοιπόν ξεκινά κανείς με μεγέθυνση του ΑΕΠ, όταν είναι σίγουρο ότι η κρίση θα συνεχιστεί και για έβδομο χρόνο, τότε όλα είναι δυνατά. Έτσι, η ανεργία προβλέπεται επίσης να μειωθεί, από το 27,2% (Ιούλιος 2013) στο 26% για το 2014.

Αλλά αν καλύτερο κομμάτι του παραμυθιού είναι οι προβλέψεις του προσχεδίου για τα έσοδα, τις δαπάνες, το έλλειμμα και το χρέος του δημοσίου. Για το 2013 (σύμφωνα με τους όρους του Προγράμματος Οικονομικής Πολιτικής), υπολογίζεται ότι θα υπάρξει πρωτογενές πλεόνασμα (δηλαδή χωρίς τον συνυπολογισμό των τόκων) 344 εκ., ενώ για το 2014 εκτιμάται ότι θα ανέλθει στα 2,8 δις!

Που οφείλεται αυτό το θαύμα του 2013; Καθαρά στις λογιστικές αλχημείες της αποθρασυνόμενης κυβέρνησης. Υπολογίζονται έσοδα που δεν θα έπρεπε να ληφθούν υπόψη, εξαφανίζονται δαπάνες που δεν θα έπρεπε να παραβλεφθούν.

Αλλά αν αυτό το πρωτογενές πλεόνασμα είναι μια θρασύτητα απάτη –η Τρόικα θεωρεί ότι τελικά θα είναι έλλειμμα 2 δις (ή και παραπάνω) και συνεπώς ζητάει αντίστοιχα μέτρα για την κάλυψή του–, η πολιτική του χρησιμότητα είναι τεράστια: αποτελεί την κορωνίδα του success story της συγκυβέρνησης. Με άλλα λόγια, πρωτογενές πλεόνασμα σημαίνει καταρχάς ότι η Ελλάδα έχει «συμμαζέψει» τα οικονομικά της και πλέον ξοδεύει λιγότερα απ' όσα εισπράττει. Δεύτερον, ότι αφού συμμαζεύτηκε, είναι σειρά τώρα των δανειστών της να της μειώσουν το χρέος. Και τρίτον, και σημαντικότερο, τα Μνημόνια δεν καταστρέφουν αλλά εξυγιαίνουν, άρα οι τελευταίες κυβερνήσεις, η Ε.Ε. και το ΔΝΤ είχαν απόλυτο δίκαιο και το πρόγραμμά τους ήταν αποτελεσματικό!

Από δω και πέρα το μέλλον μας διαγράφεται λαμπρό!

Αυτό το εξοργιστικό παραμύθι δεν καταρρίπτεται όμως μόνο από την γνωστή εικόνα αποσύνθεσης της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας και απόγνωσης της κοινωνίας. Καταρρίπτεται καταρχάς από την πορεία του χρέους. Ακόμη και με πρωτογενές πλεόνασμα 344 εκ. για το 2013, το χρέος από 304 δις (157% του ΑΕΠ) το 2012 θα ανέβει σε 321 δις (ή 175% του ΑΕΠ) το 2013, και μόνο για το 2014 προβλέπεται μια ισχνή (και χωρίς νόημα) μείωσή του στα 319 δις (174,5% του ΑΕΠ). Ωστόσο, για την κυβέρνηση δεν συντρέχει λόγος ανησυχίας, μια που αυτή η αύξηση του χρέους για το 2013, οφείλεται στην... ανάγκη ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών. Το ελληνικό δημόσιο δανείζεται βέβαια 19 δις περίπου για να τα δαπανήσει ως ενίσχυση των ελληνικών τραπεζών (ένα τμήμα της περίφημης ανακεφαλαιοποίησής τους), αλλά αυτό το χρέος δεν θεωρείται... χρέος αλλά μελλοντικό... έσοδο, μια που το δημόσιο υποτίθεται θα εισπράξει αυτά τα λεφτά σε κάποιο μέλλον, πουλώντας τις μετοχές (που τώρα παίρνει ως αντίκρισμα γι' αυτή την ενίσχυση των 19 δις) των τραπεζών!

Όμως το παραμύθι του πρωτογενούς πλεονάσματος καταρρίπτεται επίσης και από την κατάρτιση του προσχεδίου του νέου προϋπολογισμού για το 2014.

Σύμφωνα με το προσχέδιο, τα έσοδα του Τακτικού Προϋπολογισμού θα ανέλθουν από 52 δις το 2013 σε 54,5 δις το 2014. Αυτό σχεδιάζεται να πραγματοποιηθεί με την εξοντωτική αύξηση των άμεσων φόρων πάνω σε μια εξαθλιωμένη κοινωνία: οι άμεσοι φόροι θα ανέβουν από τα 19,1 στα 21,3 δις, ενώ οι έμμεσοι φόροι θα παραμείνουν περίπου σταθεροί στα 24,5 δις.

Από την άλλη, οι δαπάνες του Τακτικού Προϋπολογισμού θα μειωθούν από 59,2 δις το 2013 σε 56,4 το 2014. Αυτό θα οφείλεται κυρίως σε μειώσεις μισθών-συντάξεων (από 18,5 σε 18,4 δις), σε μείωση των δαπανών για κοινωνική ασφάλιση (από 15,9 σε 13,2 δις), σε μείωση των λειτουργικών δαπανών (από 6,6 σε 5,4 δις). Η πληρωμή των τόκων στα διάφορα δάνεια θα παραμείνει σταθερή: από 6,6 σε 6,1 δις.

Με άλλα λόγια η «επιτυχία των Μνημονίων» δεν θα σημαίνει ελάφρυνση των φόρων αλλά μεγάλη αύξησή τους, δηλαδή το τελικό χτύπημα για την εξόντωση των λαϊκών στρωμάτων· και δεν θα σημαίνει αυξήσεις, ούτε καν διατήρηση, των κρατικών δαπανών, αλλά περαιτέρω μείωσή τους, τη στιγμή που τα ασφαλιστικά ταμεία βρίσκονται μπροστά στην πλήρη κατάρρευση και όταν οι κοινωνικές υπηρεσίες (νοσοκομεία, σχολεία, δήμοι κ.α.) βρίσκονται στο τελευταίο στάδιο.

Αλλά αν η κυβέρνηση παραμυθιάζει και παραμυθιάζεται, η οικονομική πραγματικότητα είναι αμείλικτη. Πέρα από το αν υπάρχει πρωτογενές πλεόνασμα ή όχι, μέσα στο 2014 θα λήξει χρέος (με μορφή διακρατικών δανείων ή με μορφή ομολόγων/τίτλων) 25 δις συν άλλα 6 δις οι τόκοι, δηλαδή ακόμη κι αν υπάρχει το 2014 πρωτογενές πλεόνασμα, η κυβέρνηση θα χρειαστεί 31 δις. Όμως το 2014 τελειώνει το πρόγραμμα ενισχύσεων από Ε.Ε. και ΔΝΤ. Από πού θα βρεθούν αυτά τα λεφτά; Πόσα νέα Μνημόνια και τι είδους θα χρειαστούν ακόμη;

Μπροστά στο νέο αντι-ασφαλιστικό

■ Τηλέμαχος Λάχανης

Το τελευταίο διάστημα και για πολλοστή φορά, η ελληνική κοινωνία βομβαρδίζεται με «ειδήσεις» για τις αγωνιώδεις και επίπονες προσπάθειες των Σαμαρά, Βενιζέλου, Στουρνάρα αλλά και του «υπουργού εργασίας» κ. Βρούτση να μην παρθούν άλλα μέτρα, να μη μειωθούν οριζοντίως οι συντάξεις ή να μην αυξηθούν, επίσης οριζόντια, τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης. Αν και προσπαθούν να πείσουν πως κάνουν ό,τι μπορούν για το ασφαλιστικό ή ώστε τα μέτρα να μην είναι τουλάχιστον «οριζόντια», το νέο αντιασφαλιστικό που έχουν ήδη έτοιμο στα συρτάρια τους αφορά: (α) Μειώσεις συντάξεων, αυξήσεις στα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης. (β) Μειώσεις παροχών στη νοσοκομειακή και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. (γ) Μειώσεις παροχών στη πρόνοια, δηλαδή στην προστασία ανέργων, ανασφάλιστων, φτωχών, αναπήρων κ.λπ.

Τα μέτρα αυτά (ή μέρος τους) μπορούν να παρθούν είτε πριν τις εκλογές στα τέλη Μαΐου 2014 (ευρωεκλογές, περιφερειακές ή/και εθνικές) είτε μετά, ως ένα νέο ασφαλιστικό ή ως απλές υπουργικές αποφάσεις, όπως έχει ήδη θεσμοθετηθεί με το ασφαλιστικό των Λοβέρδου και Κουτρουμάνη από το 2010.

Η καταστροφή και κατάρρευση του παραγωγικού ιστού απειλεί με κατάρρευση το ασφαλιστικό και όχι το αντίθετο. Αποκλειστικά υπεύθυνοι για τα ελλείμματα του ασφαλιστικού, για τα πραγματικά προβλήματα του, καθώς και για τον υπαρκτό πλέον κίνδυνο κατάρρευσής του, είναι αυτοί που διαχειρίστηκαν όλα τα προηγούμενα χρόνια τα ταμεία αλλά και την οικονομία. Αυτοί που μας οδήγησαν στην κρίση και στα Μνημόνια. Μνημόνια που έχουν οδηγήσει σε παροξυσμό της κρίσης και στη μετατροπή της οικονομίας αλλά και της κοινωνίας σ' ένα κουφάρι, με σχεδόν 2 εκ. ανέργους, με περίπου 1 εκ. ανασφάλιστους εργαζόμενους, με το μισό και παραπάνω πληθυσμό να είναι ήδη άνεργος και υποαπασχολούμενος, με κοντά στα 4 εκ. άτομα (στοιχεία 2012) να ζουν κάτω απ' το όριο της φτώχειας, από τα οποία το 1 εκ. σε απόλυτη ένδυνα (δηλαδή δεν διέθεταν ούτε τα βασικά). Τα ταμεία της κοινωνικής ασφάλισης είναι άδεια γιατί εδώ και 50 χρόνια, εργοδότες και κυβερνήσεις τα άδειασαν με κάθε τρόπο, «αξιοποίησαν» τα αποθεματικά, κατιέρωσαν την εισφοροδιαφυγή και την εισφοροαπαλλαγή των εργοδοτών, κακοδιαχειρίστηκαν τα αποθεματικά, τα έπαιξαν στο χρηματιστήριο, τα «κούρεψαν» και κυρίως κατέστρεψαν την παραγωγή και την οικονομία.

Τρομοκρατώντας λοιπόν για τη κατάρρευση του ασφαλιστικού, προσπαθούν να κρύψουν τα πραγματικά προβλήματα του, δηλαδή: (α) τις πολύ χαμηλές σε ποσότητα και ποιότητα παροχές και (β) την όχι καθολική κάλυψη όλων των εργαζομένων, καθώς και των πιο αδύναμων κομματιών της κοινωνίας – και ταυτόχρονα προσπαθούν να κρύψουν τις πραγματικές αιτίες (την καπιταλιστική κρίση και τα Μνημόνια), αλλά και τους υπεύθυνους όλων αυτών, ενώ προετοιμάζουν την επόμενη «παρέμβαση» στο

ασφαλιστικό. Η επίθεση στο ασφαλιστικό, η ανεργία και η επίθεση στο εργατικό δίκαιο είναι κομβικής σημασίας και συνειδητές επιλογές για τη συγκυβέρνηση και για την άρχουσα τάξη στη χώρα μας, γιατί μέσα απ' αυτές προσπαθούν να τσακίσουν και να εξαθλιώσουν υλικά και ηθικά τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, για να σώσουν τραπεζίτες, δανειστές και μεγαλοεπιχειρηματίες τα κέρδη τους.

Που στοχεύουν λοιπόν άμεσα;

Από τους ήδη 2,7 εκ. συνταξιούχους, στους 1.651.256 συνταξιούχους γήρατος, θανάτου και αναπηρίας, οι οποίοι παίρνουν από 500 ως 1.500 ευρώ, αλλά και στους 330.000 συνταξιούχους που παίρνουν πάνω από 1.500 ευρώ. Μια άμεση μείωση κατά 10–20 % των συντάξεων (κύριων και επικουρικών) αυτών των περίπου 2 εκ. συνταξιούχων, συνιστά τεράστια εξοικονόμηση για την κυβέρνηση! Προφανώς (με βάση τα σενάρια που κυκλοφορούν) θα εφαρμόσουν αυτές τις περικοπές πρώτα στους συνταξιούχους του δημοσίου και των λεγόμενων ΔΕΚΟ, στο επικουρικό όσο και τις κύριες συντάξεις.

Ενδεικτικά είναι τα «δημοσιεύματα»–

σενάρια για περικοπή 20% των συντάξεων των πρόωρα συνταξιοδοτηθέντων. Που σημαίνει ότι όποιος συνταξιοδοτήθηκε πριν από τα 62 έτη, θα δει μείωση στη σύνταξή του. Αυτό το μέτρο ισχύει ήδη για όλους όσους είναι συνταξιούχοι κάτω των 55 ετών, αφού τους παρακρατείται τουλάχιστον το 20% για το τμήμα της σύνταξης πάνω απ' τα 1.000 ευρώ. Το νέο ασφαλιστικό θα προβλέπει οι περικοπές να επεκταθούν και στους συνταξιούχους 55–60 ή και 62 ετών, αλλά και σε όσους κάνουν αίτηση για πρόωρη συνταξιοδότηση από δω και στο εξής. Παράλληλα η «ποινή»–μείωση για την πρόωρη συνταξιοδότηση θα ανέλθει από 6% κατ' έτος, που είναι σήμερα, στο 20%.

Στους μελλοντικούς συνταξιούχους (για όσους, αν και εφόσον πάρουν κάποια σύνταξη), ακόμη και σε όσους έχουν ήδη θεμελιώσει συνταξιοδοτικό δικαίωμα ή έχουν ώριμα συνταξιοδοτικά δικαιώματα, δηλαδή έχουν συμπληρώσει τα έτη ή τις ημέρες εργασίας/ασφάλισης, σχεδιάζουν (σταδιακή) κατάργηση των όποιων διατάξεων

υπάρχουν (όσων διασώθηκαν από τα προηγούμενα ασφαλιστικά) και οδηγούσαν σε συνταξιοδότηση πριν το 62^ο έτος. Σχέδια που αφορούν κυρίως γυναίκες, εργαζόμενους με πάρα πολλά έτη εργασίας ή ΒΑΕ (βαρέα και ανθυγιεινά) και παλιούς ασφαλισμένους έως το 1982, ιδίως στο δημόσιο και στις ΔΕΚΟ, αλλά και στο ΙΚΑ. Πρόκειται για πάνω από 400.000 εργαζομένους, που διατηρούσαν κατοχυρωμένα δικαιώματα συνταξιοδότησης προ του 62^{ου} έτους της ηλικίας τους. Οι συγκεκριμένες κατηγορίες αναμένεται να υποστούν αυξήσεις στα όρια εξόδου, από 5 ως και 15 έτη επιπλέον έτη εργασίας.

Σ' αυτούς τους εργαζόμενους που θα βγουν στη σύνταξη πριν το 62^ο έτος της ηλικίας τους, σχεδιάζουν ν' αυξήσουν τόσο την ετήσια μείωση της σύνταξης από το 6% στο 20%, όσο και να επιβάλουν μια ποσοστιαία εισφορά/παρακράτηση τουλάχιστον 20% για το τμήμα της σύνταξης πάνω απ' τα 1.000 ευρώ.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ 4 ΤΟΥΡΚΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΩΝ

Η δωσίλογη κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου συνεχίζει την προσπάθειά της να συμμαχήσει με το καθεστώς Ερντογάν, εκδίδοντας τούρκους και κούρδους πολιτικούς πρόσφυγες, σε διαρκή συντονισμό με τους ιμπεριαλιστές και τις μυστικές υπηρεσίες τους.

Μετά την απαγωγή του Bulut Yayıla και την παράδοσή του στην Τουρκία, η αστική δικαιοσύνη προχώρησε στη φυλάκιση τεσσάρων αγωνιστών, για τους οποίους υπάρχει αίτημα έκδοσής τους προς τη Γερμανία, τη Γαλλία και την Τουρκία. Όλοι τους καταδικάστηκαν για την πολιτική τους δράση με τριετείς ποινές φυλάκισης, για κατηγορίες όπως συμμετοχή στις εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς, συμμετοχή σε συναυλία αλληλεγγύης, διακίνηση έντυπου υλικού και συνδικαλιστική δράση στους χώρους εργασίας τους. Η έκδοση-παράδοσή τους στους δεσμοφύλακες της Άγκυρας (απευθείας από την Ελλάδα ή μέσω κάποιας άλλης ευρωπαϊκής χώρας) σημαίνει ότι θα υποστούν εκεί νέες φυλακίσεις και βασανιστήρια στα λευκά κελιά της Τουρκίας, απειλούμενοι ακόμα και με τη φυσική τους εξόντωση.

Οι τέσσερις φυλακισμένοι αγωνιστές Ahmet Dugun Yuksel, Erdogan Cakir, Hasan Biber και Mehmet Yayla βρίσκονται σε απεργία πείνας από τις 24 Σεπτέμβρη, ενάντια στις άδικες καταδικαστικές αποφάσεις σε βάρος τους και με αίτημα τη μη έκδοσή τους. Σχεδόν ταυτόχρονα συστάθηκε επιτροπή αλληλεγγύης από τούρκους συναγωνιστές, σωματεία και πολιτι-

κές οργανώσεις για τη στήριξη της απεργίας. Μέλη της επιτροπής παρεμβαίνουν καθημερινά στην πλατεία Συντάγματος, με πανό και πλακάτ για τη μη έκδοση των τεσσάρων αγωνιστών. Η Fadik Adiyaman, μέλος της επιτροπής αλληλεγγύης, ξεκίνησε στις 15 Οκτώβρη στην πλατεία Συντάγματος απεργία πείνας, ως έμπρακτη συμπαράσταση στους πολιτικούς κρατούμενους.

Το κράτος έκτακτης ανάγκης, στην προσπάθειά του να εγκαθιδρυθεί, εφαρμόζει τη φασιστική θεωρία των δύο άκρων. Προσπαθεί με κάθε τρόπο να τσακίσει τους πολιτικούς πρόσφυγες, βασανίζοντας, φυλακίζοντας και διαλύοντας την όποια μορφή οργάνωσής τους, με σκοπό την πολιτική τους εξαφάνιση. Με τη συνεργασία κυβέρνησης, αστυνομίας και του δήμου της Αθήνας, μέσα σε οχτώ μέρες έγιναν στην Πλατεία Συντάγματος εφτά επιθέσεις στην επιτροπή αλληλεγγύης και 21 προσαγωγές. Η Fadik Adiyaman και τρία μέλη της επιτροπής κατηγορήθηκαν για ρύπανση του περιβάλλοντος και οδηγήθηκαν σε δίκη, όπου αθώωθηκαν. Η Fadik συνεχίζει την απεργία πείνας στα γραφεία της επιτροπής στην οδό Τζαβέλλα στα Εξάρχεια. Δυστυχώς εδώ πρέπει να καταγράψουμε την άρνηση των ομοσπονδιών των εργαζομένων (μεταξύ τους και η Ο.Λ.Μ.Ε.) σε έκκληση της επιτροπής για τη στέγαση της απεργού πείνας.

Οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι και η νεολαία στην Ελλάδα πρέπει να σταθούν αλληλέγγυοι στην απεργία πείνας των τεσσάρων αγωνιστών και να επιβάλουμε στη συμμορία του Σαμαρά ότι δεν θα μπο-

ρέσει να τους εκδώσει. Η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και οι μνημονιακές δυνάμεις, που δήθεν «καταπολεμούν» τους νεοναζί, όχι μόνο θρέφουν το φασισμό με τα Μνημόνια και την πολιτική τους, αλλά τον εφαρμόζουν οι ίδιοι καθημερινά, όλο και πιο απειλητικά. Με την αντιδραστική «θεωρία των δύο άκρων», που εξομοιώνει τους αγώνες με τη φασιστική βία. Με το τερατώδες Κράτος Έκτακτης Ανάγκης (επιστρατεύσεις, συλλήψεις, ξύλο και τρομοκρατία ενάντια σε όποιον αντιστέκεται) που έχουν στήσει. Με τα ακροδεξιά-φασίζοντα επιτελεία τους, που έχουν λυσσάζει ενάντια σε κάθε κίνημα, αντίσταση, αγώνα των εργαζομένων, του λαού και της νεολαίας. Πρέπει ν' ανατρέψουμε αυτή τη Νέα Χούντα, πριν καταργήσει κάθε δικαίωμα και ελευθερία μας.

■ Βαγγέλης Κ.

Εκλογές στην Αργεντινή Ιστορική επιτυχία για τους Τροτσκιστές

Οι εκλογές της 27^{ης} Οκτώβρη στην Αργεντινή, για την αντικατάσταση της μισής Βουλής των Αντιπροσώπων (εθνικοί βουλευτές) και του ενός τρίτου της Γερουσίας, δεν ήταν μόνο η καθαρή επιβεβαίωση των όσων έδειξε η κάλη των προκριματικών του Αυγούστου, αλλά κάτι πολύ παραπάνω. Με μια πρώτη ματιά, το «Μέτωπο για τη Νίκη» της Κριστίνα Κίρχνερ κερδίζει το 33% των ψήφων (τις 132 από τις 257 έδρες στη Βουλή και τις 40 από τις 72 έδρες στη Γερουσία) και το «Ανανεωτικό Μέτωπο» ένα 21%. Όμως αυτό το αποτέλεσμα δεν μπορεί να επιτρέψει στην Κίρχνερ να πραγματοποιήσει τα σχέδιά της για αναθεώρηση του Συντάγματος, ώστε να της δοθεί η δυνατότητα να διεκδικήσει μια τρίτη θητεία. Αυτή η φαινομενική νίκη είναι επί της ουσίας μια κάμψη για τους «αριστερούς» περονιστές της Κίρχνερ (είχε πάρει 54% των ψήφων το 2011) και μια σοβαρή υπονόμηση τους υπέρ της δεξιάς συμμαχίας.

Όμως **οι μεγάλοι νικητές αυτών των εκλογών είναι οι τροτσκιστικές δυνάμεις του «Μετώπου της Αριστεράς και των Εργαζομένων» (ΜΑΕ)**, οι οποίες εξελίσσονται ραγδαία στην 4η πολιτική δύναμη της χώρας, δείχνοντας πώς αποτελούν στα μάτια πλατιών εργατικών και λαϊκών μαζών μια σοβαρή εναλλακτική. Το ΜΑΕ συγκέντρωσε 1.200.000 ψήφους (από 900.000 τον Αυγουστο) εκλέγοντας 4 εθνικούς βουλευτές, 6 τοπικούς βουλευτές και έναν τοπικό συγκλητικό. Πιο συγκεκριμένα, εκλέγει εθνικούς βουλευτές στη Σάλτα (δεύτερο κόμμα με 19,11%), στην πρωτεύουσα Μπουένος Άιρες (5,04%), στη Μεντόσα (14,03%) και στην Κόρντομπα (7,48%), καθώς και τοπικούς βουλευτές στο Μπουένος Άιρες, στο Σαντιάγκο δε Εστέρο, στη Μεντόσα. Μαζί με τους βουλευτές που ήδη είχε εκλέξει στη Σάλτα, Νεουκέν και Κόρντομπα, έχει πλέον θέση στα κοινοβούλια

7 επαρχιών. Αλλά και εκεί που δεν καταφέρνει να εκλέξει αντιπροσώπους, τα ποσοστά του ΜΑΕ είναι σημαντικότατα, π.χ. στο Χουχούι (7,19%), στο Τσάκο (4,48%), στη Φορμόσα (3,58%), στη Σάντα Κρουζ (11,14%) κ.λπ. Είναι χαρακτηριστικό ότι μέσα σε μόλις δύο χρόνια το ΜΑΕ διπλασίασε την εκλογική του επιρροή, ενώ στο ίδιο διάστημα οι περονικοί της Κίρχνερ έχασαν σχεδόν 4 εκ. ψήφους.

Αθροιστικά οι ψήφοι στα αριστερά κόμματα ξεπέρασαν το 1,5 εκ., ενώ αν λάβουμε υπόψη και ότι λόγω του εκλογικού νόμου αποκλείστηκαν αξιόλογες δυνάμεις, όπως το επίσης τροτσκιστικό «Νέο Κίνημα για το Σοσιαλισμό» (Nuevo MAS), λόγω της μη εκλογής αντιπροσώπων από τις προκριματικές του Αυγούστου, το συνολικό αυτό ποσοστό δεν έχει ιστορικό προηγούμενο.

Μεγάλα τμήματα του πληθυσμού αισθάνονται να κλείνει ο κύκλος της κυριαρχίας των Κίρχνερ και ό,τι σήμανε αυτό στο επίπεδο των κατακτήσεων, που η εργατική τάξη απέσπασε μετά την εξέγερση του 2001 και παρά τα οδυνηρά πλήγματα που δέχτηκε από την κρίση. Ταυτόχρονα, οι μάζες **φοβούνται μια νέα δεξιά στροφή** προς το νεοφιλελευθερισμό, που εκφράζουν οι αντίπαλοι της Κίρχνερ, που δουλεύουν για μια επαναπροσέγγιση με τον γιάνκικο ιμπεριαλισμό, χτυπώντας όλο και πιο συχνά τις αριστερές κυβερνήσεις της περιοχής, ιδιαίτερα την κυβέρνηση Μαδούρο στη Βενεζουέλα. Αυτός ο φόβος (κυρίως εκφράζεται στην περιφέρεια, όπου η κυβέρνηση έχει αναπτύξει στενούς δεσμούς με τις τοπικές ολιγαρχίες) δίνει ώθηση στις δυνάμεις της επαναστατικής αριστεράς.

Χωρίς καμιά αμφιβολία, το αποτέλεσμα του ΜΑΕ είναι καρπός του ριζώματος στην εργατική τάξη μιας πρωτοπορίας οργανώσεων και αγωνιστών, που έχουν πρωταγωνιστήσει στους σκληρούς ταξικούς και κοινωνικούς αγώνες της αργεντίνικης εργατικής τάξης τα

τελευταία χρόνια. Είναι καρπός μιας επίμονης σύγκρουσης μέσα στους αγώνες με τη σκληρή συνδικαλιστική γραφειοκρατία (κατάγεται κυρίως από το ιστορικό περονικό ρεύμα), συγκεκριμένων βημάτων ανασυγκρότησης και ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος και των συνδικάτων (από το επίπεδο «πρωτοβάθμιων» σωματείων μέχρι και εθνικών/κλαδικών ομοσπονδιών), μιας έμπρακτης και συνεπής εφαρμογής ριζοσπαστικών μορφών πάλης στη βάση των εργαζομένων (συνελεύσεις, απεργιακές επιτροπές, προσπάθειες αυτοδιαχείρισης, σύγκρουση με τους μηχανισμούς καταστολής κ.λπ.), στην πάλη τους για τα πιο άμεσα αιτήματα των μαζών, πολιτικοποιώντας ταυτόχρονα αυτούς τους αγώνες σε ανώτερο επίπεδο.

Η ΟΚΔΕ συχαίρει τους αργεντίνους συντρόφους μας γι' αυτή την πολύ σημαντική τους επιτυχία, ελπίζοντας να δυναμώσουν ακόμα παραπέρα την επιρροή τους στην εργατική τάξη και τις πλατιές λαϊκές μάζες, να κερδίσουν σε μια επαναστατική πολιτική πλατιά στρώματα της πρωτοπορίας των εργαζομένων, να πάρουν στα χέρια τους τα συνδικάτα και τις μαζικές οργανώσεις, οξύνοντας την πολιτική κρίση υπέρ των συμφερόντων της εργατικής τάξης και προετοιμάζοντας μια επαναστατική σοσιαλιστική διέξοδο. Τα αποτελέσματα στην Αργεντινή (και η συσσώρευση κάποιων αξιόλογων τροτσκιστικών δυνάμεων και σ' άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής) **μπορούν να δώσουν μια νέα πνοή, ν'**

ανοίξουν μια νέα περίοδο για τις τροτσκιστικές/επαναστατικές μαρξιστικές δυνάμεις σε διεθνή κλίμακα. Οργανώσεις, κόμματα και αγωνιστές καλούνται να αναγνωρίσουν τα συντρίμια της πολιτικής των «πλατιών αντικαπιταλιστικών/αριστερών μετώπων», της συρρίκνωσης / εξαφάνισης της ευρωπαϊκής άκρας αριστεράς – και να δουν στο παράδειγμα των αργεντίνων συντρόφων (με τις ιδιομορφίες του, τις διαφορές στην οικονομική και πολιτική κατάσταση κ.λπ., που πρέπει να μελετηθούν συγκεκριμένα) πώς δεν υπάρχει εύκολος δρόμος στην πορεία προς τη σύγκρουση με το καπιταλιστικό σύστημα και τα πολιτικά του επιτελεία, παρά ο δύσβατος και δύσκολος δρόμος οικοδόμησης επαναστατικών οργανώσεων, πρώτο βήμα για την οικοδόμηση του μαζικού επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Η διαχείριση αυτών των δυνατοτήτων και προοπτικών από τις δυνάμεις του ΜΑΕ τις επιφορτίζει έτσι και με μια σημαντική ευθύνη όχι μόνο για την εργατική τάξη της Αργεντινής, αλλά για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα σε διεθνή επίπεδο, που συνθλίβονται απο τον Αρμαγεδώνα της καπιταλιστικής κρίσης και αναζητούν αγωνιωδώς τα δικά τους μαζικά πολιτικά εργαλεία. **Οι επαναστάτες μαρξιστές πρέπει και μπορούν να καλύψουν αυτό το κενό, όπως δείχνει και το παράδειγμα της Αργεντινής – και σ' αυτό πρέπει ν' αφιερώσουμε όλη την ενέργεια και τις δυνάμεις μας.**

Αλλη μια χώρα του πρώην Ανατολικού Μπλοκ, η Τσεχία, βρίσκεται σε κατάσταση πολιτικής αστάθειας. Στις 26-27 Οκτώβρη διεξήχθησαν εκλογές, χωρίς όμως η κάλη να βγάλει αυτοδύναμη κυβέρνηση, και από ό,τι φαίνεται η προσπάθεια συγκρότησης κυβέρνησης συνασπισμού θα είναι δύσκολη, με πολλούς παράγοντες να την υπονομεύουν.

Η πολιτική κρίση ξέσπασε τον περασμένο Ιούνιο, όταν η κυβέρνηση του Δημοκρατικού Κόμματος των Πολιτών κατέρρευσε υπό το βάρος σκανδάλων, που αφορούσαν διαφθορά, δωροδοκίες, κατάχρηση εξουσίας, μυστικές παρακολουθήσεις και εμπλεκόταν ο ίδιος ο πρωθυπουργός και επικεφαλής του κυβερνώντος κόμματος Πιτρ Νέτσας καθώς και το στενό του περιβάλλον. Η πρόταση του κυβερνώντος κόμματος να συνεχίσει η κυβέρνηση τη θητεία της με αντικατάσταση του πρωθυπουργού από την πρόεδρο της Βουλής Μιροσλάβα Νέτσοβα δεν έγινε αποδεκτή. Η κυβέρνηση θεωρούνταν πια νεκρό κουφάρι και κανένας δεν ήθελε να επωμιστεί το πολιτικό κόστος στήριξής της.

Αμέσως μετά, ο πρόεδρος Μίλος Ζέρμαν διέπραξε ένα μίνι πραξικόπημα, δίνοντας εντολή σχηματισμού κυβέρνησης τεχνοκρατών, με πρωθυπουργό τον οικονομολόγο Γίζι Ρούσονοκ. Ουσιαστικά υφάρπαξε αρμοδιότητες της Βουλής και όρισε κυβέρνηση της αρεσκείας του, έχοντας το μεγαλύτερο μέρος των κοινοβουλευτικών κομμάτων εναντίον του. Η νέα τρικομματική κυβέρνηση συνασπισμού αποδείχθηκε βραχύβια, καθώς απέτυχε να λάβει ψήφο εμπιστοσύνης από τη Βουλή μέσα σε 30 μέρες από τη συγκρότησή της, παίρνοντας 93 από τις 193 ψήφους, και οδηγήθηκε σε παραίτηση. Κατόπιν ορίστηκε ημερομηνία για τη διεξαγωγή εκλογών.

Στη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου φαβορί των δημοσκοπήσεων παρουσιαζόταν το Κόμμα των Σοσιαλδημοκρατών, με ποσοστά που άγγιζαν το 30%, και θεωρούνταν σύγχυρος ο σχηματισμός κυβέρνησης με τη σιωπηρή υποστήριξη του ΚΚ, το οποίο εμφανιζόταν δεύτερο. Αυτό το σενάριο έχαιρε της υποστήριξης των περισσότερων και κυρίως της οι-

Πρόωρες εκλογές στην Τσεχία

κονομικής ελίτ, καθώς θα εξασφάλιζε πολιτική σταθερότητα. Ωστόσο, τα αποτελέσματα των εκλογών ανέτρεψαν τις προβλέψεις και άνοιξαν έναν νέο κύκλο πολιτικής αστάθειας.

Το σύνολο των κομμάτων που μετείχαν ή στήριξαν κυβερνητικούς σχηματισμούς είδαν τα ποσοστά τους να πέφτουν, λόγω της δυσαρέσκειας των μαζών από τα συνεχιζόμενα πολιτικά σκάνδαλα. Συνολικά επτά κόμματα κατόρθωσαν να μπουν στη Βουλή. Οι Σοσιαλδημοκράτες μόλις και μετά βίας κατόρθωσαν να πάρουν ποσοστό 20,5% και 50 έδρες. Έτσι, ματαιώθηκαν τα σενάρια σχηματισμού αυτοδύναμης κυβέρνησης, πολύ περισσότερο που το ΚΚ ήρθε τρίτο με 14,9%. Μέσα στις επόμενες μέρες, οι Σοσιαλδημοκράτες αναμένεται να ξεκινήσουν διαβουλεύσεις με άλλα κόμματα για τη δημιουργία κυβέρνησης συνασπισμού. Ήδη ο επικεφαλής τους Μπόχουσλαβ Σομπότκα ζήτησε να συναντηθεί με τον πρόεδρο Ζέρμαν για να ζητήσει την υποστήριξή του και ίσως, σε περίπτωση που δεν τελεσφορήσουν οι διαπραγματεύσεις, την απευθείας ανάθεση της πρωθυπουργίας... Μια τέτοια εξέλιξη θα καθιστούσε τη νέα κυβέρνηση ασταθή και ίσως και βραχύβια όπως η προηγούμενη. Προς το παρόν, ο Ζέρμαν αρνείται να ανοίξει τα χαρτιά του. Οι χειρισμοί του Σομπότκα και κυρίως το χαμηλό ποσοστό στις εκλογές έχουν προκαλέσει δυσαρέσκεια στο εσωτερικό του κόμματος και μέλη ακόμα και από το προεδρείο ζητούν την αντικατάστασή του, κάτι που δυσχεραίνει ακόμα περισσότερο τις διαπραγματεύσεις με τα άλλα κόμματα.

Δεύτερο κόμμα με 18,65% ήρθε το «Κίνημα Δυσανεστημένων Πολιτών» (ΑΝΟ) του δισεκατομμυριούχου Αντρέι Μπάμπις, που κατόρθωσε να συγκεντρώσει την ψήφο δια-

μαρτυρίας των λαϊκών αλλά κυρίως των εργατικών μαζών ενάντια στις πολιτικές λιτότητας. Το ποσοστό που έλαβε αποτέλεσε πραγματική έκπληξη, καθώς πριν μερικούς μήνες ήταν σχεδόν άγνωστο.

Ο Μπάμπις είναι ο δεύτερος πλουσιότερος άνθρωπος στην Τσεχία και ιδιοκτήτης του μεγαλύτερου ομίλου βιομηχανικών τροφίμων και της δεύτερης σε μέγεθος χημικής βιομηχανίας της χώρας. Κατά τη δεκαετία του '80 ήταν συνεργάτης και αργότερα πράκτορας της μισθιτής μυστικής αστυνομίας, κάτι που ο ίδιος αρνείται. Για να επιτύχει την είσοδό του στην πολιτική σκηνή έριξε άφθονο χρήμα στην προεκλογική του καμπάνια και ανάμεσα στα άλλα εξαγόρασε δύο από τις πιο μεγάλες εφημερίδες της χώρας και εξέδιδε δωρεάν φύλλα, στα οποία παρουσίαζε τον εαυτό του ως πολέμιο της διαφθοράς και «άσκησε κριτική» στα κόμματα του κατεστημένου, υιοθετώντας έναν λαϊκίστικο λόγο. Αμέσως μετά τις εκλογές, ανακοίνωσε ότι δεν θα συμμετάσχει σε κανέναν κυβερνητικό συνασπισμό, όμως από το πολιτικό του επιτελείο διέρρευσε ότι ενδιαφέρεται να συμμετάσχει εφόσον θα πρόκειται για ένα βιώσιμο κυβερνητικό σχήμα.

Από τα υπόλοιπα κόμματα, το κόμμα του πρώην πρωθυπουργού Νέτσας συντρίφτηκε, πέφτοντας στο 7,7% από το 20,2% που πήρε στις προηγούμενες εκλογές. Το συντηρητικό κόμμα TOP09 έπεσε στο 12%. Οι Χριστιανοδημοκράτες πήραν 6,78% και το φασιστικό Usvit (Αυγή) 6,88%.

Σε δημοσκόπηση μετά τις εκλογές το 80% απάντησε ότι δεν βλέπει διέξοδο στην πολιτική κρίση και πιστεύει ότι τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει. Η απαξίωση των αστικών κομμάτων έχει ριζώσει βαθιά. Αν και η τσέχικη οικονομία είναι από τις ισχυρότερες της Ευρώπης, οι εργαζόμενοι για πάνω από 20 χρόνια βιώνουν τις συνέπειες του νεοφιλελευθερισμού: σκληρές πολιτικές λιτότητας, ιδιωτικοποιήσεις, συρρίκνωση του κράτους πρόνοιας, μείωση μισθών, κινεζοποίηση των συνθηκών εργασίας, αποβιομηχάνιση, ανεργία. Η οργή και η αγανάκτηση είναι καζάνι που βράζει και πολύ σύντομα θα έχουμε ραγδαίες εξελίξεις και σε αυτή τη χώρα.

Εργατικές αντιστάσεις στον Ευρωπαϊκό Νότο

Το ακριβό ευρώ συνεχίζει να ρημάζει τις οικονομίες του Νότου της ΕΕ προς όφελος της Γερμανίας, ενώ οι αστικές κυβερνήσεις αυτών των χωρών παραμένουν προσηλωμένες στις επιταγές του Διευθυντηρίου της ΕΕ, συντρίβοντας καθημερινά το βιοτικό επίπεδο των εργατικών τους τάξεων. Ο επίτροπος Όλι Ρεν ξεκαθάρισε πως οι χώρες του Νότου θα μείνουν υπό αυστηρή εποπτεία-κατοχή έως ότου ξεπληρώσουν τουλάχιστον το 75% των χρεών, δηλαδή για πάντα. Οι εργαζόμενοι απαντούν με μαζικές διαδηλώσεις και απεργίες, ψάχνοντας τρόπο να σταματήσουν την αντεργατική καταιγίδα.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Στην Ισπανία οι άνεργοι έφτασαν επίσημα τα 6 εκατομμύρια και 2 εκατομμύρια οικογένειες δεν έχουν εργαζόμενο. Η δεξιά κυβέρνηση του Ραχόι (αρχιερέας σκανδάλων και διαπλοκής) συνεχίζει τα σκληρά μέτρα, ιδιαίτερα σε υγεία, παιδεία. Ψήφισε νόμο που περιλαμβάνει κατάργηση/συγχώνευση σχολείων, αύξηση του αριθμού μαθητών ανά τμήμα, απολύσεις εκπαιδευτικών, αυστηρότερη «αξιολόγηση» μαθητών και εκπαιδευτικών, διανομή βιβλίων με εισοδηματικά κριτήρια, ιδιωτικοποίηση σχολικών κυλικείων και καθαριότητας, αύξηση διδασκτρων στα πανεπιστήμια (ήταν 3.000 ευρώ ανά έτος), μείωση των υποτροφιών για φτωχούς φοιτητές (30.000 φοιτητές δεν πλήρωσαν το προηγούμενο έτος, τώρα απειλούνται άλλοι 100.000), αναβάθμιση των θρησκευτικών στη βαθμολογία για εισαγωγή στο πανεπιστήμιο και κατάργηση του μαθήματος Αγωγή του Πολίτη (απαίτηση της Εκκλησίας), επαναφορά των σχολείων αρρένων/θηλέων κ.α. Αν συνυπολογίσουμε πως από το 2010 οι δαπάνες για την εκπαίδευση έχουν μειωθεί κατά 6,4 δις, αντιλαμβανόμαστε πως μπαίνει ταφόπλακα στη δημόσια εκπαίδευση της Ισπανίας. Ενάντια σε αυτό τον νόμο κατέκλυσαν όλες τις πόλεις της Ισπανίας εκατοντάδες χιλιάδες εκπαιδευτικοί, φοιτητές, μαθητές, γονείς, ενώ η απεργία είχε συμμετοχή 91%. Η κυβέρνηση απαντά (αλά Σαμαρά) με γκεμπελική προπαγάνδα, κατηγορώντας τους εκπαιδευτικούς για συντεχνιασμό που δεν σέβεται τους άνεργους γονείς των μαθητών. Αυτά όμως δεν πιάνουν πια! Το μέτωπο της Παιδείας υπόσχεται θερμό Νοέμβρη, ειδικά αν ενωθεί με τους αγώνες των υγειονομικών που είναι διάσπαρτοι σε όλη την Ισπανία, λόγω κλεισίματος νοσοκομείων και απολύσεων.

Μαζικές είναι και οι κινητοποιήσεις για τη στέγαση/εξώσεις. Από την αρχή της κρίσης καταμετρώνται πάνω από 300.000 εξώσεις, ενώ υπάρχουν 3,4 εκατομμύρια άδεια σπίτια! Το κίνημα «Πλατφόρμα Πληγέντων από Υποθήκες» έχει καταφέρει να παγώσει 757 εξώσεις και να επαναστεγάσει 712 οικογένειες, με μαζικές συγκεντρώσεις και καταλήψεις, ενώ οι αυτοκτονίες λόγω εξωσης είναι σχεδόν καθημερινό φαινόμενο. Είναι τόση η κοινωνική ένταση που το συνδικάτο των αστυνομικών δίνει νομική βοήθεια σε όσους αστυνομικούς αρνούνται να συμμετέχουν σε διαδικασίες εξωσης!

ΙΤΑΛΙΑ

Η ετοιμόρροπη κυβέρνηση Λέτα ψήφισε προϋπολογισμό με φοροελαφρύνσεις για το κεφάλαιο ύψους 5,6 δις ευρώ για την τριετία 2014-16, μείωση κρατικών δαπανών 3,5 δις και ιδιωτικοποιήσεις 3,2 δις, ελπίζοντας να μειώσει το έλλειμμα του προϋπολογισμού το 2014 σε 2,5% του ΑΕΠ και να μειώσει το δημόσιο χρέος, που καλπάζει στο 130% του ΑΕΠ (πάνω από 2 τρις).

Ο προϋπολογισμός είναι αποτέλεσμα των αναγκών του κεφαλαίου για σκληρή αντεργατική επίθεση αλλά και της πολιτικής αδυναμίας της κυβέρνησης να σηκώσει σκληρότερα μέτρα. Ενώ η ανεργία σκαρφάλωσε επίσημα στο 13% και οι απολύσεις γίνονται χιονοστιβάδα, το ιταλικό κεφάλαιο δείχνει αποφασισμένο να χτυπήσει σκληρά τα εργατικά δικαιώματα. Με επικεφαλής τον όμιλο FIAT, που εδώ και τρία χρόνια απολύει και περικόπτει μισθούς και δικαιώματα, οι εργοδότες κλείνουν εργοστάσια και τα μεταφέ-

ρουν εν μία νυκτί σε άλλες περιφέρειες ή χώρες. Επίκεντρο των ταξικών συγκρούσεων είναι η χαλυβουργία/αυτοκινητοβιομηχανία, γι' αυτό και κεντρικός εκπρόσωπος της ιταλικής εργατικής τάξης έχει αναδειχθεί το ριζοσπαστικό συνδικάτο μετάλλου FIOM, που δίνει σκληρούς αγώνες. Ο πρόεδρός του, Μαουρίτσιο Λαντίνι, αναδεικνύεται αυτή τη στιγμή ως ο «αριστερός», ο πρωτοπόρος των εργατικών αγώνων.

Στις 12 Οκτώβρη, ο Λαντίνι με δύο συνταγματολόγους κάλεσαν λαϊκή συγκέντρωση για την «υπεράσπιση του Συντάγματος και του δικαιώματος στην Εργασία», που ήταν αρκετά επιτυχημένη αλλά όχι τρομερά μαζική. Ήταν προμήνυμα όμως για τη διήμερη κατάληψη της πλατείας Πόρτα Πία ενάντια στη λιτότητα. Ενόψει της ψήφισης του προϋπολογισμού, τα COBAS (ανεξάρτητα συνδικάτα) και η Ένωση Συνδικάτων Βάσης (USB) κήρυξαν απεργία. Όλες οι μεγάλες ομοσπονδίες έβαλαν απλώς στάσεις εργασίας. Η απεργία νέκρωσε τις μεταφορές, ενώ πήγε πολύ καλά και σε υγεία, παιδεία. Στις διαδηλώσεις συμμετείχαν πολλές χιλιάδες, ειδικά σε Ρώμη, Μιλάνο και έγιναν συγκρούσεις έξω από το υπουργείο Οικονομικών.

Προγραμματίζονται νέες μέρες δράσης, ενώ η κυβέρνηση Λέτα επιχειρεί μια μάλλον ανώφελη φυγή προς τα εμπρός, λέγοντας πως θα διεκδικήσει τους Ολυμπιακούς του 2024!! Δυστυχώς, η ανυπαρξία της ιταλικής αριστεράς και ακροαριστεράς αφήνει χωρίς εκπροσώπηση εργαζόμενους και νεολαία. Αυτό το κενό προσπαθούν να καλύψουν αγωνιστές συνδικαλιστές από FIOM-COBAS, ακτιβιστές, αλλά και διάφοροι αστοί ριζοσπάστες διαφόρων αποχρώσεων. Το πολιτικό κενό όμως παραμένει.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Η κυβέρνηση Κοέλιο ενέκρινε προϋπολογισμό που μειώνει κατά 3,9 δις τις δαπάνες, κυρίως από περικοπή μισθών 2-12% των δημοσίων υπαλλήλων και των συντάξεων. Το 2% των δημοσίων υπαλλήλων θα απολυθεί μέσα στο 2014 (από σύνολο 575.000), ενώ ήδη από το 2005 έχουν απολυθεί 175.000 δημόσιοι υπάλληλοι. Οι υποτιθέμενοι στόχοι είναι να μειωθεί το έλλειμμα κάτω από το 4% του ΑΕΠ και να βγει η χώρα στις αγορές!! (τα ίδια ανέκδοτα που λέει και ο Σαμαράς).

Τον Οκτώβρη έγιναν μεγάλες διαδηλώσεις σε όλη την Πορτογαλία και πολύ μαζικές σε Λισσαβόνα, Πόρτο, με κάλεσμα των συνδικάτων. Μεγάλες συγκεντρώσεις έγιναν και από την κίνηση «Εξω η Τρόικα», που είναι συνέχεια των «Αγανακτισμένων». Οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται με απεργία των συνδικάτων μεταφορών από 25 Οκτώβρη ως 8 Νοέμβρη, πανεθνική διαδήλωση στη Λισσαβόνα στις 9 Νοέμβρη, απεργία των ταχυδρομικών ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των ταχυδρομείων και Γενική Απεργία στις 8 Νοέμβρη.

Εκατομμύρια εργαζόμενοι και απότομα προλεταριοποιημένοι μικροαστοί κινητοποιούνται στις χώρες του Νότου. Όμως δεν υπάρχουν οι επαναστατικές δυνάμεις που με απλό και καθαρό πρόγραμμα θα τους οδηγήσουν σε ανυποχώρητους, αποτελεσματικούς αγώνες, που να έχουν απαντήσεις στα προβλήματα της καπιταλιστικής κρίσης, έξω από το σύστημα, για να είναι και ρεαλιστικές, πολύ περισσότερο να ενώνουν αυτούς τους αγώνες σε διεθνές επίπεδο. Από την ανασυγκρότηση της επαναστατικής αριστεράς θα κριθεί το μέλλον του εργατικού κινήματος στην Ευρώπη, που αν δεν γίνει σύντομα θα αφήσει τους εργαζόμενους στα νύχια των ακροδεξιών.

στον κόσμο...

ΡΩΣΙΑ

Στις 21 Οκτωβρίου, τελείωσε με νίκη για τους εργαζόμενους και το σωματείο η απεργία στο εργοστάσιο Αντολίν στην Αγία Πετρούπολη. Η διεύθυνση θα περάσει σε διαπραγματεύσεις με το σωματείο, ενώ δεν θα υπάρξει καμία δίωξη ενάντια στους απεργούς.

Η απεργία ξεκίνησε στην αρχή της νυχτερινής βάρδιας στις 15 Οκτώβρη: η παραγωγή σταμάτησε, οι εργαζόμενοι παρέμειναν στο χώρο του εργοστασίου και σχημάτισαν απεργιακή φρουρά, η κάθε βάρδια έπαιζε αυτό το ρόλο μέχρι να υλοποιηθούν τα αιτήματά τους. Η πίεση στη διεύθυνση και την εργοδοσία ήταν άμεση, αφού η απεργία προκαλούσε καθυστέρηση στην παράδοση εξαρτημάτων προς τις εταιρείες Ford, General Motors, Hyundai και άλλες αυτοκινητοβιομηχανίες. Τα κυριότερα αιτήματα των εργατών είναι: τιμητική αναπροσαρμογή και αύξηση των μισθών, προσαύξηση κατά 40% σε σχέση με το κανονικό ωρομίσθιο για τη νυχτερινή εργασία, επίδομα ανθυγιεινής εργασίας.

Η αντιπαράθεση μεταξύ των εργαζομένων και της διεύθυνσης κρατάει μήνες. Οι συλλογικές διαπραγματεύσεις ξεκίνησαν τον Μάιο, όμως η εργοδοσία με διάφορες προφάσεις απόφευγε να καταλήξει σε συμφωνία. Στις αρχές Σεπτεμβρίου, η διεύθυνση σταμάτησε μονομερώς τις διαπραγματεύσεις και ξεκίνησε μια καμπάνια δυσφήμισης του σωματείου. Το ITUA (Εθνικό Συνδικάτο Εργαζομένων στην Αυτοκινητοβιομηχανία) πέρασε στην οργάνωση 2μερης λευκής απεργίας κατά τη διάρκεια της συνάντησης των G20 στην Αγία Πετρούπολη, η οποία όμως δεν στάθηκε ικανή να λυγίσει την εργοδοσία. Έτσι, οι εργαζόμενοι αποφάσισαν να προχωρήσουν στην απεργία, που έληξε νικηφόρα στις 21 Οκτωβρίου.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Κατάληψη πραγματοποιήσαν οι φοιτητές στο Πανεπιστήμιο της Σόφιας «Άγιος Κλίμης της Αχρίδας» στις 28 Οκτωβρίου. Φαίνεται πως αυτό το κύμα αγώνων, που συγκλονίζει εδώ και μήνες τη χώρα και έχει οδηγήσει στην πτώση μιας κυβέρνησης, έχει την επίδρασή του και στους φοιτητές, που ανακαλύπτουν μαχητικές μορφές αγώνα. Έτσι, στο μεγαλύτερο δημόσιο πανεπιστήμιο και αρχαιότερο της χώρας, έκλεισαν τις πόλες έπειτα από 6μερη συμβολική κατάληψη της κεντρικής αίθουσάς του.

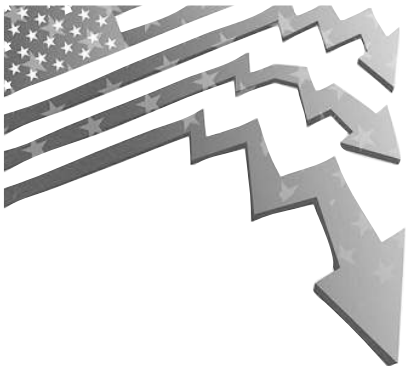
Κλιμάκωση των εκδηλώσεων διαμαρτυρίας των φοιτητών σημειώθηκε την ίδια μέρα με τις συμβολικές (σε πρώτη φάση) καταλήψεις, που πραγματοποιήσαν οι σπουδαστές της Εθνικής Ακαδημίας Θεάτρου και Κινηματογράφου και του ιδιωτικού «Νέου Βουλγαρικού Πανεπιστημίου» στη Σόφια, όπως και του πανεπιστημίου στην αρχαία πρωτεύουσα Βελίκο Τίρνοβο. Το κεντρικό αίτημα των καταλήψεων είναι: πτώση της κυβέρνησης εδώ και τώρα. Προς αποφυγή ταύτισης με την κεντροδεξιά αντιπολίτευση, οι φοιτητές υπογραμμίζουν στις δηλώσεις τους στα ΜΜΕ, ότι οι κινητοποιήσεις τους δεν έχουν καμία σχέση με καμία πολιτική δύναμη και είναι αποτέλεσμα των συλλογικών διαδικασιών τους.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Επίθεση με δακρυγόνα έκανε το Σάββατο 26 Οκτωβρίου η τουρκική αστυνομία, για να διαλύσει περίπου 100 φοιτητές που διαδήλωναν στο κέντρο της Άγκυρας εναντίον της εκχέρσωσης δέντρων σε χώρο του πανεπιστημίου. Εδώ και βδομάδες σημειώνονται σποραδικές διαδηλώσεις στην Άγκυρα και εκδηλώσεις αλληλεγγύης σε άλλες πόλεις εναντίον του σχεδίου να περάσει ένας δρόμος διαμέσου του χώρου του πανεπιστημίου, ένα αμφιλεγόμενο έργο που σχεδιάζει ο δήμος της τουρκικής πρωτεύουσας για ν' αποσυμφορήσει την κίνηση στο οδικό δίκτυο.

Ο πρωθυπουργός Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν χαρακτήρισε την περασμένη εβδομάδα «σύγχρονους κλέφτες» όσους αντιτίθενται σ' αυτό το σχέδιο, ρίχνοντας λάδι σε μια φωτιά που συνεχίζει να καίει από το καλοκαίρι και την εξέγερση της πλατείας Ταξίμ. Σύμφωνα με την αριστερή φοιτητική οργάνωση Genç-Der, η οποία οργάνωσε την κινητοποίηση στην κεντρική πλατεία Κιζιλάι, 26 από τους συμμετέχοντες στη διαδήλωση συνελήφθησαν και δεκάδες ξυλοκοπήθηκαν από άνδρες των «μονάδων αντιμετώπισης ταραχών», καθώς προσπαθούσαν να κάνουν πορεία προς το χώρο του Τεχνικού Πανεπιστημίου της Μέσης Ανατολής από το κέντρο της Άγκυρας.

Δημοκρατικοί και Ρεπουμπλικάνοι κατέληξαν τελικά σε συμφωνία για την αύξηση του επιτρεπόμενου ορίου του ομοσπονδιακού χρέους των ΗΠΑ. Ο συμβιβασμός ήταν αναμενόμενος, καθώς στην παρούσα φάση οτιδήποτε άλλο θα σήμαινε ουσιαστικά χρεοκοπία των ΗΠΑ, ρίχνοντας την παγκόσμια οικονομία σε μια δίνη με απρόβλεπτες, τρομακτικές συνέπειες.

Εκτός απ' την αποφυγή (για την ώρα) της στάσης πληρωμών, η συμφωνία επιτρέπει τη χρηματοδότηση (βασισμένη σε νέο δανεισμό) της ομοσπονδιακής κυβέρνησης. Έτσι «ξανανοίξε» το αμερικάνικο δημόσιο, που παρέμενε κλειστό απ' την 1^η Οκτώβρη, οπότε είχαν τεθεί σε υποχρεωτική αργία 800 χιλ. ομοσπονδιακοί υπάλληλοι, ενώ άλλο 1 εκ. εργαζόνταν αμισθί.

Τα διεθνή ΜΜΕ παρουσιάζουν τον Ομπάμα κερδισμένο της πολιτικής διελκυστίνδα, καθώς οι Ρεπουμπλικάνοι αποδέχτηκαν την αύξηση του ορίου χωρίς να κερδίσουν ανατροπές του Obamacare (πρόγραμμα μεταρρύθμισης της υγείας). Όσο κι αν εκβίαζαν γι' αυτές οι υπερσυντηρητικοί ακροδεξιοί της ρεπουμπλικάνικης

ΗΠΑ

Προσωρινός συμβιβασμός για το όριο χρέους

φράξιας του «Κόμματος του Τσαγιού», οι Ρεπουμπλικάνοι δεν μπορούσαν να ρισκάρουν τη μη αύξηση. Οι Δημοκρατικοί το ήξεραν, οπότε η αύξηση πέρασε χωρίς άμεσες παραχωρήσεις απ' τη μεριά τους. Άλλωστε, μετά από διαρκείς «προσαρμογές» του, το τελικό Obamacare δεν απέχει ιδιαίτερα από τις επιταγές των μεγαλοκαπιταλιστών (που προεκλογικά είχαν ενισχύσει οικονομικά τον Ομπάμα πολύ περισσότερο απ' ό,τι τους Ρεπουμπλικάνους).

Έτσι ή αλλιώς, η λογική της σκληρής ρεπουμπλικάνικης δεξιάς επιβάλλεται όλο και περισσότερο, αν βέβαια υποτεθεί ότι αυτή των «φιλελεύθερων» Δημοκρατικών διαφέρει σε οτιδήποτε ουσιαστικό. Τα δύο κόμματα είναι εξίσου εκπρόσωποι της «επιχειρηματικής Αμερικής», με πρώτο μέλημα να φορτώσουν την κρίση στην εργατική τάξη.

Έτσι και ο τωρινός συμβιβασμός βγήκε από μυστικές συναντήσεις, που κατέληξαν –με πράσινο φως του Ομπάμα– σε συμφωνίες για: (α) Ριζικές περικοπές δαπανών σε κοινωνική ασφάλιση και υγεία. Αυτές θα συζητηθούν στην κατάρτιση του προϋπολογισμού του 2014, για την οποία έχει συσταθεί διακομματική επιτροπή και που πρέπει να ολοκληρωθεί μέχρι το Δεκέμβριο. Η αρχική πρόταση του Ομπάμα ήδη προβλέπει περικοπές 630 δις δολαρίων, που μπορεί φυσικά ν' ανέβουν κάτω απ' την πίεση των Ρεπουμπλικάνων. (β)

Νέα μείωση φόρων για τις επιχειρήσεις και τη ζάπλουτη ελίτ, μετά από συζήτηση για τη φορολογία στο Κογκρέσο: για τις επιχειρήσεις, από 35% σε 28%, ενώ για τα κεφάλαια των αμερικάνικων πολυεθνικών σε τράπεζες του εξωτερικού, ικανή μείωση της φορολόγησής τους ώστε να επαναπατριστούν.

Εκτιμάται ότι μόνο απ' το Δεκέμβριο του 2012, η επέκταση των φοροαπαλλαγών που είχαν θεσπιστεί επί Μπους οφέλησε αυτή την ελίτ κατά 4 τρις δολάρια! Μιλάμε βέβαια για τους «ονομαστικούς» φόρους, καθώς επιχειρήσεις και πλούσιοι φοροδιαφεύγουν ασύστολα, με πολλούς πρακτικά να μην πληρώνουν τίποτα. Επίσης, εκτιμάται ότι επί διακυβέρνησης Ομπάμα δόθηκαν στις τράπεζες 20–25 τρις δολάρια για να μην καταρρεύσουν, ενώ οι ενισχύσεις προς τους εργαζόμενους ήταν μόλις 50 εκ. δολάρια!

Αξεπέραστα αδιέξοδα

Το αμερικάνικο χρέος υπολογίζεται μέχρι το τέλος του 2013 να φτάσει στα 17,5–18 τρις δολάρια ή 113% του ΑΕΠ, ποσοστό που είναι από τα μεγαλύτερα μεταξύ των ιμπεριαλιστικών χωρών και επιπλέον αυξάνει ταχύτερα απ' όλες και ταχύτατα (το 2000 ήταν 5,6 τρις και αποτελούσε το 56,3% του ΑΕΠ). Είναι προφανές ότι δεν μπορεί να συνεχίζεται εσαεί η αύξηση του επιτρεπόμενου ορίου του – και

αυτό θα σηματοδοτήσει το σκάσιμο αυτής της φούσκας. Εδώ μπαίνουν στο παιχνίδι και τεράστιοι διεθνείς ανταγωνισμοί, καθώς ένα μεγάλο μέρος είναι ξένης ιδιοκτησίας (η Κίνα κατέχει το 1/3).

Συνολικά, η διαχείριση του συσσωρευμένου παγκόσμιου χρέους καθίσταται μέρα με τη μέρα τεράστιο πρόβλημα για τη λειτουργία και επιβίωση του καπιταλιστικού συστήματος (αυτό κρύβεται πίσω απ' τη διαμάχη διεθνώς και στο εσωτερικό κάθε χώρας). «Διαχείριση του χρέους» σημαίνει με ποιο τρόπο αυτά τα τεράστια χρέη θα φορτωθούν στους εργαζόμενους και τις λαϊκές μάζες. Πράγμα βέβαια καθόλου εύκολο και ακόμη εξαιρετικά αμφίβολο αν θ' αποκαθιστούσε μια ομαλή καπιταλιστική αναπαραγωγή.

Η κρίση χρέους στις ΗΠΑ και η πολιτική κρίση που περιστρέφεται γύρω απ' αυτή, **μειώνουν την αξιοπιστία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού** (αν θ' αποπληρώσει αυτά τα χρέη), **αποδυναμώνουν ακόμη περισσότερο το δολάριο και συνολικά την αμερικάνικη ηγεμονία, θρυνματίζουν το παγκόσμιο νομισματικό σύστημα**. Οι ΗΠΑ χάνουν διαρκώς δυνάμεις για να μπορούν ν' απορροφήσουν τους κλυδωνισμούς της κρίσης. Μαζί με τη νέα στροφή ύφεσης στην παγκόσμια οικονομία, αυτή η κρίση της ηγέτιδας δύναμης του ιμπεριαλισμού, κάνει τη διεθνή κατάσταση εντελώς οριακή και εν δυνάμει ανεξέλεγκτη.

ΣΥΡΙΑ

Δυσκολεύονται να μαζέψουν το χάος οι ΗΠΑ

Παρά την αναδίπλωση των ιμπεριαλιστών στη Συρία, φαίνεται ότι αδυνατούν να εφαρμόσουν έστω μια μερικά αποδεκτή λύση.

1. Για τα περίφημα χημικά όπλα, που πρέπει να καταστρέψει το καθεστώς Άσαντ (απόφαση του ΟΗΕ, που προβλήθηκε σαν λόγος αναστολής της επέμβασης), η κατάσταση είναι μάλλον στάσιμη. Όχι γιατί αρνείται το καθεστώς να βοηθήσει τους ειδικούς του «Οργανισμού για την απαγόρευση των χημικών όπλων» (OPCW – πήρε πρόσφατα το... Νόμπελ Ειρήνης!) – αντίθετα, η Δαμασκός έγινε ήδη επίσημα μέλος του και έχει αποδεχτεί να χάσει την «αποτρεπτική» ισχύ του χημικού της οπλοστασίου απέναντι στο Ισραήλ (που δεν έχει ποτέ υπογράψει καμία συμφωνία για τα χημικά και πυρηνικά όπλα!). Αλλά γιατί οι ειδικοί δηλώνουν ότι αδυνατούν να ελέγξουν τις τοποθεσίες όπου μπορεί να παρασκευάζονται χημικά. Ο ΟΗΕ ζητάει αύξηση των ειδικών και των ελεγκτικών τους δυνατοτήτων, τόσο από το καθεστώς όσο και από τους αντάρτες. Οι ιμπεριαλιστές περισσότερο ψάχνουν τρόπο να ελέγξουν τα στρατιωτικά δεδομένα (βάσεις, κόμβοι) μέσω του OPCW, παρά ψάχνουν τα χημικά. Άλλωστε, η Νορβηγία, που οι ΗΠΑ είχαν προτείνει ν' αναλάβει την καταστροφή τους, αρνήθηκε ν' αναλάβει αυτό το έργο.

2. Στη Συρία, για πρώτη φορά ο Άσαντ φαίνεται να έχει την πρωτοβουλία. Στόχος των ιμπεριαλιστών φαίνεται πως είναι η έναρξη συνομιλιών σε μια συνδιάσκεψη «Γενεύη 2» (η «Γενεύη 1» απέτυχε), όπου μαζί με Ρωσία και πιθανά Ιράν θ' αποφασιστεί η συγκρότηση μεταβατι-

κής κυβέρνησης. Όμως, για πρώτη φορά αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο να συμμετάσχει στη Γενεύη 2 και το Ιράν, ενώ οι ιμπεριαλιστές δεν αποκλείουν ο Άσαντ να συμμετάσχει σε προεδρικές εκλογές το 2014. Αυτές οι πιρουέτες ουσιαστικά διαλύουν την συριακή αντιπολίτευση, που υπό την ομπρέλα της Εθνικής Συμμαχίας για τη Συρία (SNC) αρνείται να συνομιλήσει με το καθεστώς Άσαντ, απαιτώντας να φύγει απ' τη χώρα το Ιράν και η λιβανέζικη Χεζμπολάχ. Οι πιέσεις των ιμπεριαλιστών στην SNC, την οποία ελέγχουν, είναι αόριστες και μάλλον αυτή θα συρθεί στη συνδιάσκεψη.

Ήδη όμως το Εθνικό Συριακό Συμβούλιο, η μεγαλύτερη αντιπολιτευτική οργάνωση, δηλώνει ότι δεν θα πάρει μέρος και θ' αποσυρθεί απ' την SNC. Παράλληλα, 70 οργανώσεις και αντάρτικες ομάδες της Νότιας Συρίας ανακοίνωσαν ότι δεν αναγνωρίζουν πλέον την SNC! Έτσι, στην αντιπολίτευση ενισχύονται οι «αδιάλλακτοι» μουσουλμάνοι, υποστηριζόμενοι απ' τη Σαουδική Αραβία και σε οξυνόμενη σύγκρουση με τμήματα των ανταρτών.

Στο Βορρά, κορυφώνεται ο άτυπος εμφύλιος μεταξύ των αντάρτικων ομάδων για τον έλεγχο των συνοριακών περασμάτων με την Τουρκία. Έξι οργανώσεις απαίτησαν από τις φράξεις των εξτρεμιστών να κηρύξουν άμεση εκκενοποίηση και να παραπέμψουν τη διαμάχη τους σε ισλαμικό δικαστήριο στο Χαλέπι! Ο Άσαντ βομβαρδίζει με την αεροπορία πόλεις και χωριά, ενώ οι Τζιχαντιστές λεηλατούν εκκλησίες και εκκαθαρίζουν ολόκληρες περιοχές από τους «άπιστους».

Σ' αυτές τις συνθήκες, ο συριακός λαός είναι αδύνατο να έχει τον παραμικρό λόγο. Ο Άσαντ φαίνεται τώρα υπέρμαχος μιας «Γενεύης 2», ενώ η αντιπολίτευση παραπέει.

3. Οι ελιγμοί των ΗΠΑ στριμώχνουν τους συμμάχους τους. Οι συννίτες (Σαουδική Αραβία, Τουρκία, Κατάρ, Αίγυπτος του Μόρσι) βλέπουν να χάνουν επιρροή προς όφελος των σιιτών (Ιράν, σιίτες του Ιράκ που ελέγχουν την κυβέρνηση με τις ευλογίες των ΗΠΑ, Αλαουίτες του Άσαντ, Χεζμπολάχ). Έχασαν την Αίγυπτο (στρατιωτικό πραξικόπημα), Κατάρ και Τουρκία –κάτω απ' την πίεση των ιμπεριαλιστών– έχουν σταματήσει να ενισχύουν τις μουσουλμανικές ομάδες για να μην πέσουν όπλα στα χέρια των τζιχαντιστών, οι ΗΠΑ «συνεννοούνται» με τη νέα μετριοπαθή ηγεσία του Ιράν. Η Σαουδική Αραβία έχει απομείνει μόνη να στηρίζει τους τζιχαντιστές στη Συρία, θέλοντας να εγκαταστήσει ακόμα και με τα όπλα μια συννιτική εξουσία. Όμως οι Σαουδάραβες φοβούνται ότι αλλάζουν σε βάρος τους οι προτεραιότητες των ΗΠΑ, γι' αυτό αρνήθηκαν την έδρα του μη μόνιμου μέλους στο 15μελές Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, διαμαρτυρόμενοι για την ανεπάρκεια του οργανισμού σε Συρία και Παλαιστινιακό! Προβλήματα υπάρχουν και στην Τουρκία, όπου η κυβέρνηση με δυσκολία ανανέωσε στη βουλή την εξουσιοδότηση για το

ενδεχόμενο αποστολής στρατευμάτων στη Συρία.

4. Παρά τις δυσκολίες, οι ΗΠΑ θέλουν την επιτυχία της Γενεύης 2, ερχόμενες σε επαφή με αξιωματούχους της Ρωσίας, της Κίνας και του Ιράν. Αν προστεθεί και το ότι για πρώτη φορά ένας γύρος διαπραγματεύσεων μεταξύ ιμπεριαλιστών (εκπρόσωποι της ομάδας «5+1»: ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα, Βρετανία, Γαλλία, Γερμανία) και της Τεχεράνης έκλεισε με πλατιά χαμόγελα, αμοιβαίες φιλοφρονήσεις και νέο ραντεβού για 7-8 Νοέμβρη, σχετικά με τη διευθέτηση του ιρανικού πυρηνικού προγράμματος, είναι φανερό ότι μια συμφωνία στη Συρία δεν αποτελεί απλά αμερικάνικο «ελιγμό». Βέβαια, μια διευθέτηση του ιρανικού πυρηνικού προγράμματος, παρά τις παραχωρήσεις του Ροχανί (ουσιαστικά δέχτηκε μεγαλύτερο δυτικό έλεγχο, με αντάλλαγμα τη χαλάρωση του εμπάργκο) έχει πολλές δυσκολίες. Ωστόσο φαίνεται ότι τόσο ο Ομπάμα όσο και ο Ροχανί τείνουν να διαφοροποιήσουν την πολιτική τους. Αυτό ανοίγει το δρόμο για τη Γενεύη 2. Όμως η SNC ελάχιστους εκπροσωπεί και επομένως ακόμα και μια συμφωνία δεν σημαίνει αυτόματα λύση, αλλά μάλλον μεγαλύτερες σφαγές του συριακού λαού.

Αφιέρωμα για την ιστορία του
ελληνικού εργατικού κινήματος
(στ' μέρος)

Το εργοστασιακό κίνημα της Μεταπολίτευσης

■ Στέφανος Ιωαννίδης

Η πτώση της χούντας και η μετάβαση σ' ένα κοινοβουλευτικό καθεστώς τον Ιούλιο του 1974 δημιούργησε ενθουσιασμό και προσδοκίες στον ελληνικό λαό. Το σπάσιμο του «γύψου» έδωσε τη δυνατότητα να εκφραστούν αλλαγές, αντιφάσεις και προβλήματα, που είχαν συσσωρευθεί, συγκαλυφθεί και καταπιεστεί απ' τη χούντα, διαμορφώνοντας έναν ευνοϊκό συσχετισμό για την εργατική τάξη.

Από το καλοκαίρι του 1974 ως το 1981 (άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία) γίνονται αγώνες κάθε είδους. **Ξεχωρίζουν οι αγώνες των εργοστασιακών εργατών**, που συγκρότησαν ένα κίνημα με νέα χαρακτηριστικά σ' ολόκληρη τη χώρα και σ' όλους τους βιομηχανικούς κλάδους, κυρίως τα δύο-τρία πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια. Μαζί τους, με τα ίδια περίπου χαρακτηριστικά, κινητοποιήθηκαν και οι εργάτες των ναυπηγείων, μεταλλείων και ορυχείων όλης της χώρας.

Τα αίτια αυτών των κινητοποιήσεων ήταν: α) η σκληρή εκμετάλλευση στα εργοστάσια (μεροκάματα, συνθήκες εργασίας, «χουντικές» τρόπος διεύθυνσης της παραγωγής), β) το γενικότερα χαμηλό βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης, παρά τη μεγάλη ανάπτυξη της δεκαετίας του 1960, γ) η ντε φάκτο απαγόρευση του συνδικαλισμού στα εργοστάσια κατά την επταετία αλλά και νωρίτερα.

Οι προϋποθέσεις που έκαναν δυνατή την ανάπτυξη του εργοστασιακού κινήματος και του έδωσαν ορμή ήταν: α) η διαμόρφωση κατά την επταετία ενός στρώματος πρωτοπόρων, νεαρών εργατών, με διάθεση για άμεση πάλη μέσα στα εργοστάσια, β) η δημιουργία μεγάλων εργοστασίων (για τα ελληνικά δεδομένα), η κάποια αύξηση του σχετικού βάρους των εργοστασιακών εργατών, γ) η πολύ μικρή επιρροή των ρεφορμιστών (των δύο ΚΚΕ) μέσα στα εργοστάσια και η συνακόλουθη αδυναμία τους να ελέγξουν τις κινητοποιήσεις, δ) το ελάχιστο ποσοστό ανεργίας στις πόλεις, ε) η εξέγερση του Πολυτεχνείου, με τη μαχητικότητά της, τις συγκρούσεις, τη δημιουργία επιτροπών.

Βασικά χαρακτηριστικά κινήματος: α) η προσπάθειες ίδρυσης εργοστασιακών σωματείων (α) ή **δημιουργία-εκλογή εργοστασιακών επιτροπών**, β) η απαίτηση για άμεση λύση των προβλημάτων και η διάθεση για άμεση κινητοποίηση, γ) η προσφυγή σε **ριζοσπαστικές μορφές πάλης** (στάσεις εργασίας, 24ωρες και 48ωρες απεργίες, απεργίες διαρκείας, περιφρούρηση/κατάληψη των εγκαταστάσεων), δ) η επικράτηση μιας πραγματικής **εργατικής δημοκρατίας** (διαρκείς συνελεύσεις, ψηφοφορίες, καθημερινός ντε φάκτο έλεγχος της ηγεσίας).

Όρια στο κίνημα έθεταν: α) ο αυθόρμητος, κατακερματισμένος και ασυντόνιστος χαρακτήρας των κινητοποιήσεων, που εντεινόταν στο έπακρο από τη διασπαστική πολιτική των δύο ρεφορμιστικών ΚΚ και των παρατάξεών τους (ΕΣΑΚ και ΑΕΜ), β) η σχετικά «ρηχή» πολιτικοποίηση και η έλλειψη εμπειρίας των εργατών, γ) η μικρή δύναμη των (τότε ισχυρών) οργανώσεων της άκρας αριστεράς μέσα στα εργοστάσια, σε συνδυασμό με την αδυναμία πολλών απ' αυτές να κατανοήσουν το κίνημα και **να συνεργαστούν πάνω σ' ένα σχέδιο ανάπτυξής του**.

Απεργίες στα εργοστάσια ξεκίνησαν αμέσως μετά την πτώση της χούντας. Οι εργάτες

πραγματοποιούσαν συνελεύσεις (π.χ. σε θέατρα και κινηματογράφους), εξέλεγαν μια επιτροπή, γνωστοποιούσαν τα αιτήματά τους στη διεύθυνση, που αφορούσαν σχεδόν πάντα **μεγάλες αυξήσεις στα μεροκάματα** (συνήθως 30% έως 40%) και **καλύτερες συνθήκες εργασίας**, καθώς και πολλές φορές την **καταβολή διαφόρων επιδομάτων** (ανθυγιεινό, παραγωγικότητας, συζύγου, τέκνων κ.α.). Σε ορισμένες περιπτώσεις υπήρχε και ζήτημα **ωραρίου εργασίας**. Συχνά διατυπώνονταν συγκεκριμένα αιτήματα για το χαλάρισμα της έντασης της εργασίας, τη θέσπιση διαλείμματος, τη δωρεάν μεταφορά των εργατών, τη χορήγηση γάλακτος, φορμών εργασίας, γαντιών, ακόμη και την απομάκρυνση «χουντικών» προσωπαρχών κ.λπ. Παράλληλα οι εργάτες ακολουθούσαν και τη «νόμιμη», χρονοβόρα οδό ίδρυσης ενός εργοστασιακού σωματείου (συλλογή υπογραφών, πρωτοδικείο κ.ο.κ.).

Συνήθως οι εργοδότες, εκπληκτοι (είχαν συνηθίσει σ' ένα πειθήνιο προσωπικό), απέλυαν αμέσως μέλη των επιτροπών. Έτσι, ξεκινούσαν άμεσα και αυθόρμητα απεργίες διαρκείας (ή στάσεις εργασίας, που συνήθως κλιμακώνονταν στις πρώτες), για την **επαναπρόσληψη των απολυμένων**, δίπλα στα αρχικά αιτήματα.

Από το καλοκαίρι του 1974 ως τον Μάη του 1976, πραγματοποιήθηκαν δεκάδες τέτοιοι αγώνες: Νάσιοναλ Καν (κονσερβοποιία, Ελευσίνα), Ζίμενς (Θεσ/νίκη), ΓΙΤ (ηλ. συσκευές και τηλ. κατάλογοι, Αθήνα), ναυπηγεία Ανδρεάδη (Πειραιάς), ΗΒΗ (Μαρούσι), ΕΘΥΛ-Ελλάς (χημικά σύνθετα, Θεσ/νίκη), Αλλατίνη (κεραμεία, Θεσ/νίκη), ΕΛΜΗ (αντλίες, Κρουονέρι Αττικής), ΠΕΣΙ-ΝΕ (χυτήρια αλουμίνας, Βοιωτία), μεταλλεία Μποδοσάκη («Μαδέμ Λάκκο», Χαλκιδική), ΒΙΑΜΑΞ (αμαξώματα, Περιστέρι), ΠΙΤΣΟΣ (ηλ. συσκευές, Ρέντη), ΒΙΟΧΑΛΚΟ (Θεσ/νίκη), Χαλυβουργία Β. Ελλάδος (η μετέπειτα ΣΙΔΕΝΟΡ, Θεσ/νίκη), ΕΣΚΙ-ΜΟ (ηλ. συσκευές, Μεταμόρφωση), ΑΝΑΤΟΛΙΑ (ταπητουργία, Καλογρέζα), ΤΡΙΑΝΤΕΞ, ΕΒΓΑ, ΦΟΥΛΓΚΟΡ (καλώδια, Κόρινθος), ΕΤΜΑ (τεχνητή μετάξη, Βοτανικός), ΙΖΟΛΑ (ηλ. συσκευές, Βοιωτία), ΜΕΛ (χαρτοποιία, Θεσ/νίκη), Πετζετάκι (πλαστικοί σωλήνες, Θήβα), ΦΙΑΛΚΟ-ΦΟΥΡΛΗ (απορροφητήρες και συναρμ. τηλεοράσεων, Αθήνα), ΗΛΙΟΣ (κλωστοϋφαντουργία, Θεσ/νίκη), ΤΕΚΟΣΣΑ (χημικά, Θεσ/νίκη), ΤΡΙΚΟΠΙ (πλεκτοβιομηχανία, Αθήνα), ΣΤΑΓΙΕΡ, λιθογράφοι, ναυπηγεία Ελευσίνας, μεταλλωρύχοι Διστόμου, Φανεστρούπολο (σωληνουργία, Θήβα), Στασινόπουλος (Φθιώτιδα) κ.α. **Συνολικά οι απεργίες σε μικρά και μεγάλα εργοστάσια την περίοδο 1974-81 μάλλον ξεπερνούν τις δακτύλιες. Τα εργοστάσια απασχολούσαν τουλάχιστον 100 εργάτες και ορισμένα απ' αυτά έως και 1.500.**

Η συμμετοχή στις απεργίες ήταν καθολική, η απεργοσπασία ήταν σχεδόν άγνωστη. Οι εργάτες συναντιόντουσαν καθημερινά έξω απ' τα εργοστάσια, τα απέκλειαν, πραγματοποιώντας ουσιαστικά κατάληψη, έκαναν επί τόπου συνελεύσεις. Συχνά εξέδιδαν προκηρύξεις προς τους εργάτες άλλων εργοστασίων της περιοχής, καλώντας σε συμπάρασταση (σε ορισμένους αγώνες μεγάλης διάρκειας εκδόθηκαν και εφημερίδες). Σε λίγες περιπτώσεις επιχειρούσαν διαδηλώσεις και καθόδους στα κέντρα των κοντινών πόλε-

ων. Όλα τα πρακτικά προβλήματα λύνονταν χάρη στη διάθεση και την ενέργεια των νεαρών εργατών (πολλοί δεν ήταν πάνω από 20 ετών).

Η αλληλεγγύη προς το εργοστασιακό κίνημα ήταν μεγάλη και δημιουργήθηκαν (συχνά απ' την άκρα αριστερά) **επιτροπές συμπαράστασης** (προπαγάνδισή του αγώνα, διοργάνωση εκδηλώσεων, περιφρουρήσεις, συλλογή οικονομικών ενισχύσεων).

Αρχικά, οι σαστισμένοι εργοδότες συνήθως υπέκυπταν, κάνοντας δεκτά τα αιτήματα. Σε κάποιες, όμως, περιπτώσεις, αυτές οι πρώτες απεργίες έληξαν είτε χωρίς να πετύχουν τους στόχους τους, είτε με ικανοποίηση των οικονομικών αιτημάτων αλλά δίχως επαναπρόσληψη των απολυμένων.

ΓΣΕΕ, ρεφορμιστές, άκρα αριστερά

Οι διορισμένοι από την κυβέρνηση εργοδοπατέρες της ΓΣΕΕ και των ΕΚ, οι χουντικοί «συνδικαλιστές» που παρέμειναν στη θέση τους, ο υπουργός εργασίας Λάσκαρης και **κυρίως οι ρεφορμιστικές παρατάξεις ΕΣΑΚ και ΑΕΜ** (με γραμμή ταξικής συνεργασίας για την «αποχουντοποίηση») έπεσαν κυριολεκτικά πάνω στο εργοστασιακό κίνημα, με τα πιο βρώμικα μέσα (ψέματα, συκοφαντίες, απειλές, ακόμη και φυσική βία, καλυμμένα με το κατασκευασμένο ψευτοδίλημμα «εργοστασιακά ή κλαδικά σωματεία»), για να το χτυπήσουν, **ν' αποτρέψουν το συντονισμό και την ενοποίησή του**: όχι μόνο γιατί δεν το έλεγχαν, αλλά για να μην έρθει το εργατικό κίνημα σε σύγκρουση με τον Καραμανλή, σπάζοντας τη μεταπολιτευτική «συναίνεση». Οι πρώτες τους προσπάθειες απέτυχαν.

Η άκρα αριστερά υποστήριξε ειλικρινά το εργοστασιακό κίνημα. Πολλές οργανώσεις έστειλαν μέλη τους να δουλέψουν στα εργοστάσια, απέκτησαν προσβάσεις, έπαιξαν σε αρκετές περιπτώσεις καθοδηγητικό ρόλο (ΠΙΤΣΟΣ, ΕΣΚΙΜΟ κ.α.). Πολλοί αγωνιστές, μεταξύ τους φοιτητές-διανοούμενοι με θεωρητικά «εξασφαλισμένο μέλλον», **αφιερώθηκαν στο εργοστασιακό κίνημα, με μεγάλες προσωπικές θυσίες**. Ωστόσο, η άκρα αριστερά συνολικά δεν κατανόησε τη σημασία του κινήματος, δεν παρενέβη με σχέδιο, περιορίστηκε σε ρόλο συμπαραστάτη. Δεν ξεπέρασε τον τρομερό σεχταρισμό, χαρακτηριστικό της περιόδου. Έτσι, το κίνημα έμεινε **χωρίς ηγεσία**. Οι προσπάθειες συντονισμού και ίδρυσης ενοποιητικών οργάνων μεταξύ εργοστασίων έμειναν ατελέσφορες.

Νόμος 330 και 25 Μάη 1976

Η συνέχιση των κινητοποιήσεων ανάγκασε την κυβέρνηση Καραμανλή (είχε σταθεροποιηθεί με τη βοήθεια της αντιπολίτευσης) να καταφύγει σ' ένα οργανωμένο χτύπημα ενάντια στο εργατικό κίνημα και ειδικά στο εργοστασιακό. Αυτό υπαγορεύτηκε από το ξεδίπλωμα της οικονομικής κρίσης, που είχε ξεκινήσει το 1973, και τις ανοιχτές πιέσεις του ΣΕΒ, αλλά και από την προσπάθεια αποτροπής ενός μαζικού πολιτικού αντικυβερνητικού κινήματος. Είχαν προηγηθεί οι **συγκρούσεις αστυνομίας-οικοδόμων στις 23 Ιούλη του 1975**, όπου το κίνημα είχε επιδείξει μια δυνητικά επικίνδυνη διάθεση για αυτοάμυνα.

Η επίθεση ξεκίνησε με **κλιμάκωση της**

κρατικής καταστολής στα εργοστάσια (επιθέσεις σε ΠΙΤΣΟΣ, ΤΡΙΚΟΠΙ, μεταλλεία Σκαλιστήρη, ΜΕΛ, δίκες και καταδίκες απεργών), ντύθηκε ιδεολογικά με τη **θεωρία της «χουντοαριστεράς»** και εκφράστηκε νομικά με τον περίφημο **αντι-συνδικαλιστικό νόμο 330/76**, που απαγόρευε ειδικά τις ριζοσπαστικές, άμεσες και αυτο-οργανωμένες μορφές πάλης.

Η αντιμετώπιση της κυβερνητικής αντεπίθεσης δεν μπορούσε να γίνει σε κάθε μεμονωμένο εργοστάσιο. Ο συντονισμός και η ενοποίηση των εργοστασιακών εργατών, η ενότητά τους με την υπόλοιπη εργατική τάξη, ήταν προϋπόθεση κάθε πάλης ενάντια στην κυβέρνηση, που θα έπρεπε ν' αναβαθμιστεί και να πολιτικοποιηθεί. Αντικειμενικές δυνατότητες υπήρχαν σε μεγάλο βαθμό. Ωστόσο το ΚΚΕ, το ΚΚΕ εσ. αλλά και το ΠΑΣΟΚ δεν επιθυμούσαν κάτι τέτοιο, προσανατολιζόμενα σε εκλογικές λύσεις. Έτσι, το εργατικό κίνημα βρέθηκε απότομα σε φάση άμυνας, δίχως ηγεσία και καθοδήγηση. Η διάθεση του εργατικού κινήματος φάνηκε όταν αυτό **προέβαλε μαζικά την αυτοάμυνά του στην απεργιακή διαδήλωση της 25ης Μάη 1976**, που συνάμα αποκάλυψε και την ουσία της καραμανλικής «δημοκρατικοποίησης», με μία νεκρή (την ηλικιωμένη μικροπωλήτρια Αν. Τσιβίκα), εκατοντάδες τραυματίες και 190 συλληφθέντες.

Η επίθεση ενάντια στο εργατικό κίνημα συνοδεύτηκε από **προσπάθεια απομόνωσης της άκρας αριστεράς**, με αφορμή τα «επεισόδια» της 25^{ης} Μάη. Το επόμενο διάστημα ήταν γεμάτο με δεκάδες δίκες αγωνιστών και, στοχευμένα, ακροαριστερών όλων των οργανώσεων με την κατηγορία της **«ηθικής αυτουργίας»** για τις συγκρούσεις της 25^{ης} Μάη 1976 (το ίδιο είχε επιχειρηθεί πολύ πιο περιορισμένα και για την 23^η Ιούλη 1975). Οι ρεφορμιστές, που σύσσωμοι καταδίκαιζαν τα «έκτροπα», έκλεισαν τα μάτια και συναίνεσαν στο κυνήγι μαγισσών του Καραμανλή, θεωρώντας ότι δεν αφορά τους ίδιους. Παρόλο που η επίθεση στην άκρα αριστερά συνεχίστηκε και με άλλες αφορμές, οι οργανώσεις, αιφνidiaσμένες και σε σύγχυση, δεν κατόρθωσαν να συγκροτήσουν ένα ενιαίο μέτωπο απέναντι στην κυβερνητική τρομοκρατία, πέρα απ' την «επιτροπή ενάντια στις διώξεις οργανώσεων και αγωνιστών» (ΟΚΔΕ, ΟΠΑ, ΚΟ Μαχητή, ΟΣΕ, ΚΕΜ) και αργότερα την «επιτροπή ενάντια στην τρομοκρατική επίθεση της κυβέρνησης».

► **συνέχεια στην επόμενη σελίδα**

Επέτειος της Οκτωβριανής Επανάστασης

Στις αρχές του 20^{ου} αιώνα, στη Ρωσία βασιλευε ο Τσάρος, η αστική τάξη ήταν αδύναμη, ενώ μια χούφτα γαιοκτήμονες είχαν τη συντριπτική πλειοψηφία της καλλιεργήσιμης γης. Εκατοντάδες εκατομμύρια χωρικών καταπιέζονταν βάνουσα, ενώ είχε δημιουργηθεί ένα βιομηχανικό προλεταριάτο, εξαιρετικά συγκεντρωμένο στις πόλεις και τα μεγάλα εργοστάσια. Η αστική ανάπτυξη συνδυαζόταν με τεράστια άλματα αστικοδημοκρατικά προβλήματα.

Το 1898 ιδρύεται το Σοσιαλδημοκρατικό Εργατικό Κόμμα Ρωσίας (ΣΔΕΚΡ). Το 1903 διασπάται, σε μπολσεβίκους (πλειοψηφία) και μενσεβίκους, πάνω στο ζήτημα της πολιτικής οργάνωσης της επαναστατικής πρωτοπορίας της εργατικής τάξης. Το 1905 φέρνει σειρά απεργιών και εργατικών αγώνων, ενώ η ήττα της Ρωσίας στον πόλεμο με την Ιαπωνία δημιουργεί μια εκρηκτική κατάσταση. Το ματοκύλισμα μιας μαζικής διαδήλωσης το Γενάρη του 1905 προκαλεί πανεθνική εξέγερση. Εκατομμύρια απεργούν, οι αγρότες συγκροτούν την Πανρωσική Αγροτική Ένωση και καταλαμβάνουν τα τσιφλίκια, οι αστικές πολιτικές ομάδες ενοποιούνται ζητώντας εκλογές για συντακτική συνέλευση. Εμφανίζονται τα Σοβιέτ, οι ανώτερες δομές αυτοοργάνωσης της εργατικής τάξης στην ιστορία.

Παραχωρήσεις του Τσάρου θα κατενύνασσαν την εξέγερση και κυρίως θα κερδίσουν την υποστήριξη της αστικής τάξης, που ο φιλελευθερισμός της έτρεμε μπροστά στην ανεξάρτητη δράση του προλεταριάτου. Η εξέγερση καταστέλεται απ' τον στρατό, οι ηγέτες των Σοβιέτ και της ΠΑΕ συλλαμβάνονται.

Η επανάσταση του 1905 έδωσε πλούσια διδάγματα. Ανέδειξε τα Σοβιέτ σαν όργανα επαναστατικής δράσης και μελλοντικής εξουσίας του προλεταριάτου. Έδειξε την τεράστια σημασία της συμμαχίας προλεταριάτου και αγροτιάς.

Το 1905 πρωτοδιατυπώνεται από τον Τρότσκι η θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης: η αστική τάξη των καθυστερημένων χωρών έχει χάσει τον επαναστατικό της ρόλο, επομένως η επανάσταση στη Ρωσία δεν θα έχει αστικοδημοκρατικό χαρακτήρα. Τα άλματα αστικοδημοκρατικά προβλήματα θα λυθούν απ' το προλεταριάτο, το αστικοδημοκρατικό στάδιο της επανάστασης συγχωνεύεται με το σοσιαλιστικό, με το προλεταριάτο επικεφαλής της συμμαχίας με την αγροτιά (που λόγω της θέσης της δεν είναι ικανή να δημιουργήσει έναν δικό της ανεξάρτητο πολιτικό φορέα, ταλαντευόμενη ανάμεσα στους αστούς και το προλεταριάτο).

Ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος κατέστρεψε τη Ρωσία. Σταδιακά, τα αιτήματα αντικαθίστανται από πολιτικά (παραίτηση του Τσάρου, σταμάτημα του πολέμου). Την 23η Φεβρουαρίου 1917, οι εργάτες της πρωτεύουσας Πετρούπολης (με πρωτοπόρες τις γυναίκες) απεργούν και συγκρούονται με την αστυνομία. Ο στρατός τηρεί ουδέτερη στάση, περνώντας συχνά με τους εξεγερμένους. Στις 25 Φλεβάρη, η Πετρούπολη έχει παρalyze, οπλισμένοι εργάτες καταλαμβάνουν αστυνομικά τμήματα, εκλέγουν επιτροπές, αναλαμβάνουν τον έλεγχο των εργοστασίων και των εργατικών συνοικιών.

Σύντομα επανεμφανίζονται τα Σοβιέτ και εξαπλώνονται και σ' άλλες πόλεις. Ωστόσο,

σο, βρίσκονται κάτω απ' την ηγεσία των ρεφορμιστών (Μενσεβίκοι και Σοσιαλεπαναστάτες/Εσέροι), που παραδίδουν τον έλεγχο στην αστική Προσωρινή Κυβέρνηση. Αυτή θα κάνει κάποιες αναπόφευκτες παραχωρήσεις (άλλωστε είχαν ήδη επιβληθεί στην πράξη), αλλά δεν διαπραγματευόταν το σταμάτημα του πολέμου, την αναδιανομή της γης, τις αναγκαίες βαθιές κοινωνικές και οικονομικές αλλαγές.

Στο μεταξύ, τα Σοβιέτ επεκτείνονται και ριζοσπαστικοποιούνται, σε αρκετές περιοχές όλες οι θεμελιώδεις λειτουργίες ασκούνται αποκλειστικά απ' αυτά. Η εργατική εξουσία αναπτύσσεται παράλληλα και αντίθετα στην αστική Προσωρινή Κυβέρνηση, διαμορφώνοντας κατάσταση δυαδικής εξουσίας.

Τον Απρίλιο, ο Λένιν δίνει τη μάχη για τον επανεξοπλισμό των Μπολσεβίκων (Θέσεις του Απρίλη), για τον προσανατολισμό τους στην κατάληψη της εξουσίας απ' τα Σοβιέτ, σε αντίθεση με την «παλιά φρουρά», που ρεφορμιστικά υποστήριζε την Προσωρινή Κυβέρνηση (στο όνομα του «αστικοδημοκρατικού χαρακτήρα» της επανάστασης).

Στις 3 Ιουλίου, 500.00 διαδηλωτές κατακλύζουν την Πετρούπολη, απαιτώντας ανάληψη της εξουσίας απ' τα Σοβιέτ. Ωστόσο, το κίνημα είναι πρώιμο (δεν έχει εξαφάλσει την υποστήριξη της υπαίθρου), δίνοντας αφορμή στην κυβέρνηση να εξαπολύσει διώξεις ενάντια στους Μπολσεβίκους, απειλώντας να πισωγυρίσει τις κατακτήσεις των Σοβιέτ. Οι Μπολσεβίκοι, αν και διαφωνούσαν με το κίνημα, μπήκαν επικεφαλής, ώστε ν' απεγκλωβίσουν έγκαιρα τις μάζες από μια άκαρπη σύγκρουση, όπου απειλούνταν με βαριά ήττα.

Κέρδισαν έτσι την εμπιστοσύνη τους. Τον Αύγουστο, το πραξικόπημα του στρατηγού Κορνίλοφ (που τον ανεχόταν η Προσωρινή Κυβέρνηση ή συνομωτούσε μαζί του) τσακίζεται από το οπλισμένο προλεταριάτο, με επικεφαλής τους Μπολσεβίκους. Οι στρατιώτες (αγρότες στην πλειοψηφία τους) είχαν πλέον ενωθεί με τους εργάτες. Για το στρατιωτικό σκέλος της εξέγερσης και της κατάληψης της εξουσίας συγκροτήθηκε η Στρατιωτική Επαναστατική Επιτροπή των Σοβιέτ, με αρχηγό τον Τρότσκι. Τη νύχτα της 24^{ης} προς την 25^η Οκτώβρη, ένοπλοι εργάτες και στρατιώτες καταλαμβάνουν τα Χειμερινά Ανάκτορα. Η πρώτη νικηφόρα προλεταριακή επανάσταση ήταν γεγονός.

Η Οκτωβριανή Επαναστατική έδωσε τεράστια ώθηση στον επαναστατικό και απελευθερωτικό αγώνα της εργατικής τάξης. Ενέπνευσε εκατομμύρια εργατών και καταπιεσμένων σ' όλο τον κόσμο, έβαλε σε νέα βάση το όραμα για μια άλλη κοινωνία, απαλλαγμένη απ' τη φτώχεια, τον πόλεμο, την καταπίεση, την εκμετάλλευση. Καθήκον μας είναι να εξαγνίσουμε το απελευθερωτικό όραμα του Οκτώβρη από το καρκίνωμα του σταλινισμού, να κάνουμε την σοσιαλιστική επανάσταση πραγματικότητα.

95 χρόνια από την ίδρυση της ΓΣΕΕ και του ΚΚΕ

Τον Οκτώβρη του 1918 πραγματοποιήθηκε το πρώτο πανελλαδικό εργατικό συνέδριο, που κατέληξε στην ίδρυση της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας (ΓΣΕΕ). Οι συνθήκες είχαν ωριμάσει για τη δημιουργία μιας πανελλαδικής γ'βάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης: η έστω αναμικτή εκβιομηχάνιση από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα είχε αυξήσει την αριθμητική δύναμη της εργατικής τάξης, νέα σωματεία ιδρύονταν συνεχώς, απεργίες και σκληροί αγώνες ξεσπούσαν όλο πιο συχνά. Επιπλέον, η εδαφική επέκταση του ελληνικού κράτους είχε επιτρέψει τη συμμετοχή οργάνωσεων όπως η Φεντερασιόν των εβραίων εργατών της Θεσσαλονίκης και οι καπνεργατικές οργανώσεις της Μακεδονίας, που έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο στο ιδρυτικό συνέδριο.

Πολύ σύντομα η νεαρή συνομοσπονδία βρέθηκε στην ανάγκη να πολιτικοποιήσει τη δράση της, ακόμα και να λειτουργήσει ουσιαστικά σε συνθήκες παρανομίας. Η ελληνική αστική τάξη, λόγω της εξάρτησής της από το ξένο κεφάλαιο, μπορούσε να υπολογίζει σε σημαντικά κέρδη μόνο μέσω της ισοπέδωσης των μεροκάματων και κατά συνέπεια της άγριας καταστολής κάθε συνδικαλιστικής δράσης. Έτσι, το ελληνικό συνδικαλιστικό κίνημα πολύ γρήγορα απέκτησε ριζοσπαστικό ταξικό χαρακτήρα. Τα μαχητικά συνδικάτα έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην εξέγερση της Θεσσαλονίκης το 1936, που προδόθηκε από τη σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ με τη συμφωνία της με τη «δημοκρατική» αστική τάξη, και στην ανάπτυξη του κινήματος της Αντίστασης στις μεγάλες πόλεις, μέσω των Εργατικών ΕΑΜ. Το 1946, στο πρώτο μεταπολεμικό συνέδριο της ΓΣΕΕ, η κυριαρχία των συνδικαλιστών που πρόσκεινται στο ΚΚΕ ήταν σχεδόν απόλυτη. Ωστόσο, η σταλινική ηγεσία δεν αξιοποίησε ποτέ το γεγονός αυτό για να οργα-

νώσει σκληρούς ταξικούς αγώνες στα μεγάλα αστικά κέντρα, σε συνδυασμό με το αντάρτικο στα βουνά. Η ήττα στον εμφύλιο πόλεμο συνοδεύτηκε από την εξόντωση των κομμουνιστών συνδικαλιστών και την επιβολή στη ΓΣΕΕ της διορισμένης διοίκησης των διαβόητων εργατοπατέρων Μακρή και Θεοδωρόπουλου.

Η εκβιομηχάνιση των δεκαετιών του '50 και του '60 επέτρεψε την ανασυγκρότηση του συνδικαλισμού και την εμφάνιση του κινήματος των 115 σωματείων. Η εξέγερση του Πολυτεχνείου άνοιξε τον δρόμο για ριζοσπαστικές μορφές οργάνωσης και δράσης (εργοστασιακές επιτροπές, καταλήψεις εργοστασίων), που γενικεύτηκαν μετά τη Μεταπολίτευση. Η άνθηση του εργοστασιακού κινήματος αντιμετώπισε σκληρή καταστολή, με αντεργατικούς νόμους, συλλήψεις και απολύσεις συνδικαλιστών, αλλά και σφοδρή πολεμική από το ΚΚΕ. Η υποχώρησή του στα τέλη της δεκαετίας του '70 επέτρεψε την άνοδο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, με κύριο όχημα την ΠΑΣΚΕ (ΠΑΣΟΚ), που δυστυχώς κυριαρχεί, με διάφορες μορφές και προσωπεία, στη ΓΣΕΕ και τα περισσότερα συνδικάτα μέχρι και σήμερα.

Η ίδρυση του ΚΚΕ

Το Νοέμβρη του 1918 ιδρύθηκε το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδας (ΣΕΚΕ). Αρχικά στο εσωτερικό του υπήρχαν αρκετά ισχυρές σοσιαλδημοκρατικές τάσεις, ωστόσο η κομμουνιστική φυσιογνωμία του διαμορφώθηκε κάτω από την επίδραση της Οκτωβριανής Επανάστασης και την πίεση της σκληρής αντεργατικής πολιτικής της ελληνικής αστικής τάξης. Το 1923 η κομμουνιστική πτέρυγα, με κύριο εκφραστή τον Παντελή Πουλιόπουλο, επικρατεί και το κόμμα μετονομάζεται σε ΚΚΕ και προσχωρεί στην Κομμουνιστι-

κή Διεθνή. Ωστόσο, η πορεία μετατροπής του σε ένα πραγματικό επαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα ανακόπηκε με την εμφάνιση και επικράτηση της σταλινικής φράξιας, την περίοδο 1926-28. Τη δεκαετία του '30, η σταλινική ηγεσία, με επικεφαλής τον Ζαχαριάδη, εγκατέλειψε τον στόχο της σοσιαλιστικής επανάστασης αντικαθιστώντας την με την «αστικοδημοκρατική» επανάσταση και υιοθέτησε μια πολιτική ταξικής συνεργασίας με το υποτίθεται «δημοκρατικό» τμήμα της αστικής τάξης. Αυτή η ρεφορμιστική πολιτική, που εκπορευόταν από τη σταλινική γραφειοκρατία της Σοβιετικής Ένωσης, οδήγησε στην προδοσία της εξέγερσης της Θεσσαλονίκης το 1936 και της ελληνικής επανάστασης (1942-1949), με τις συμφωνίες του Λιβάνου, της Καζέρτας και της Βάρκιζας.

Η ίδια λογική της ταξικής συνεργασίας καθορίζει την πολιτική του ΚΚΕ και στις επόμενες δεκαετίες μέχρι και σήμερα. Τις δεκαετίες του '50 και του '60 προβάλλεται μέσω της ΕΔΑ (Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά) το σύνθημα της «εθνικής δημοκρατικής αλλαγής», που καταλήγει στη συνεργασία με την Ένωση Κέντρου. Το 1973, το ΚΚΕ καταγγέλλει ως προβοκάτορες τους αγωνιστές που πυροδότησαν την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Μετά τη Μεταπολίτευση, πολεμά λυσσασμένα κάθε ριζοσπαστικό αγώνα και αποτελεί βασικό πυλώνα για την ανασυγκρότηση του αστικού καθεστώτος. Από τότε, ουσιαστικά μέχρι και σήμερα, το ΚΚΕ μιλά για «αντιιμπεριαλιστικό» και «αντιμονοπωλιακό» μέτωπο, σε μια χώρα όπου σχεδόν το 90% των μισθωτών εργάζεται σε μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Στις μέρες μας, η διασπαστική πολιτική του, οι χυδαίες επιθέσεις του ενάντια σε όλους τους πολιτικούς του αντιπάλους μέσα στο κίνημα και η υπονόμευση κάθε αγώνα που στρέφεται άμεσα κατά του καθεστώτος, καθιστούν το ΚΚΕ

Το εργοστασιακό κίνημα της Μεταπολίτευσης

◀ συνέχεια από προηγούμενη σελίδα

Την ψήφιση του 330 ακολούθησε κύμα στοχευμένων απολύσεων πρωτοπόρων εργατών στα εργοστάσια, προέδρων και μελών διοικήσεων σωματείων, επιτροπών κ.λπ. Ο συνολικός αριθμός των απολυμένων είναι δύσκολο να υπολογιστεί, πρέπει όμως ν' ανέρχεται σε μερικές χιλιάδες.

Το εργοστασιακό κίνημα αναδιπλώθηκε, αλλά δεν σταμάτησε, ούτε ακυρώθηκαν όλες οι κατακτήσεις του. Σε κεντρικό επίπεδο, η εξουσία του Καραμανλή δεν μπορούσε ν' αμφισβητηθεί με κινηματικούς όρους, αλλά στα εργοστάσια και τις επιχειρήσεις, παρά τις απολύσεις (ίσως και τη διάλυση σε ορισμένες περιπτώσεις των επιτροπών/σωματείων ή το πέρασμά τους στους ρεφορμιστές), η κατάσταση ήταν αδύνατο να επανέλθει στο «χουντικό» καθεστώς. Εξάλλου, **ειδικά μετά το Γενάρη του 1977, ξεκίνησαν πάλι απεργίες** σε διάφορα εργοστάσια.

Το εργοστασιακό κίνημα άλλαξε και εκδημοκράτισε τους συσχετισμούς στους χώρους δουλειάς. **Αυξήσεις κερδήθηκαν, συμβάσεις υπογράφηκαν, επιδόματα πληρώθηκαν, συνθήκες βελτιώθηκαν, σωματεία αναγνωρίστηκαν ντε φάκτο, σχέσεις εξανθρωπίστηκαν.** Πολλές από τις κατακτήσεις της «γενιάς του Πολυτεχνείου», που σήμερα καταργούνται, οφείλονται εκτός απ' την εξέγερση του Πολυτεχνείου, στο εργοστασιακό κίνημα και στα υπόλοιπα κινήματα της περιόδου. Το εργοστασιακό κίνημα «έφθειρε» σημαντικά τον Καραμανλή, που ήταν αναγκασμένος να εφαρμόζει μια διαχείριση «χουντικού» τύπου σε μια κοινωνία που διαρκώς την αποτίνασσε, αναγκάζοντας την αστική τάξη ν' αναζητήσει άλλους τρόπους διαχείρισης, όπως έγινε τη δεκαετία του 1980.

Πολυτεχνείο 1973

40 χρόνια μετά η εξέγερση φωτίζει τον δρόμο

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Με αφορμή την επέτειο των 40 χρόνων από την εξέγερση του Νοέμβρη του 1973, η Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ) διοργανώνει κύκλο εκδηλώσεων σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας, με στόχο να αναδείξει την σημασία του 'Πολυτεχνείου' ως σταθμό ανεξάρτητης εργατικής δράσης, απόρριψης των λαϊκομετωπικών πολιτικών στην πράξη, αυτενέργειας και ηρωισμού των εργαζομένων και των νεολαίων, στην αγωνιώδη αναζήτηση μιας εναλλακτικής πολιτικής.

Αναλυτικά οι εκδηλώσεις της ΟΚΔΕ:

► ΑΘΗΝΑ Τετάρτη 13 Νοεμβρίου

6:30μμ στο Πολυτεχνείο Πατησίων, κτίριο Γκίνη

► Περιστέρι Τρίτη 12 Νοεμβρίου

6:30μμ στην αίθουσα ΚΥΒΕ (Εθν. Μακαρίου 1)

► ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Τετάρτη

13 Νοεμβρίου 7:00μμ στη Φυσικομαθηματική σχολή (απέναντι από το νοσοκομείο Γ. Γεννηματάς)

► Αλεξανδρούπολη Τετάρτη 6

Νοεμβρίου 7:00μμ στην Αίθουσα Δημοτικού Συμβουλίου του Δημαρχείου

► Τρίκαλα Πέμπτη 7 Νοεμβρίου

7:00μμ στη Μουσική Σκηνή στην Κεντρική Πλατεία

► Χαλκίδα Πέμπτη 7 Νοεμβρίου

12:00 μεσημέρι στο Τ.Ε.Ι.

► Σάμος Παρασκευή 8 Νοεμβρίου

6:00μμ στην Κινηματογραφική Λέσχη 'Ιριδα' (Καρλόβασι)

► Ιωάννινα Σάββατο 9 Νοεμβρίου

6:00μμ στο Εργατικό Κέντρο (οδ. Γιοσέφ Ελίγια 7)

► Πάτρα Παρασκευή 15 Νοεμβρίου

6:00μμ στο Εργατικό Κέντρο (οδ. Κολοκοτρώνη 20)

Παράλληλα, οι εκδόσεις Εργατική Πάλη επανεκδίδουν την μπροσούρα του σ. Σοφρώνη Παπαδόπουλου, προέδρου της Εργατικής Συνέλευσης στα γεγονότα του Πολυτεχνείου.

40 χρόνια μετά, η θύελλα του Πολυτεχνείου στέκεται ακόμα αγκάθι στο λαιμό των ελλήνων αστών. Ενώ οι Βοναπάρτες των αστικών κομμάτων συντρίβουν κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, κατακτημένα στην περίοδο που άνοιξε το Πολυτεχνείο, οι «νέοι φιλόσοφοι» του Βήματος και της Καθημερινής χυδαιολογούν, αποδίδοντας το ιστορικό αδιέξοδο του καπιταλιστικού συστήματος στις δήθεν υπερβολές της Μεταπολίτευσης, στην ύπαρξη δηλαδή στοιχειωδών εργατικών δικαιωμάτων, βαφτίζοντάς τα αγκυλώσεις, στρεβλώσεις, λαϊκισμούς κτλ.

Η σημερινή αγωνιώδης αναζήτηση των μαζών για μια εναλλακτική πολιτική δεν μπορεί παρά να στηριχτεί στις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος και μια από αυτές είναι το Πολυτεχνείο. Σταθμός ανεξάρτητης εργατικής δράσης, απόρριψης των λαϊκομετωπικών πολιτικών στην πράξη, αυτενέργειας και ηρωισμού των εργαζομένων.

Από το Πολυτεχνείο η επίσημη-θεσμική μνήμη δεν κράτησε παρά δυο ώρες καταστολής: το τανκ, η πόρτα, η σημαία, οι νεκροί. Το μοντάζ έκοψε τρεις-τέσσερις μέρες εργατικών συνελεύσεων, οδοφραγμάτων και γενικής απεργίας. Όλα αυτά για να αποκρύψουν τον αγριεμένο σατανά που ροκάνιζε τα θεμέλια της αστικής κοινωνίας και να σκηνοθετήσουν μια αθώα φοιτητική διαμαρτυρία για την αποκατάσταση της αστικής δημοκρατίας. Όμως, τα στατιστικά των μετέπειτα ερευνών δεν ψεύδονται. Από τις 866 συλλήψεις, 475 ήταν εργάτες και 317 φοιτητές, ενώ από τους 882 νεκρούς και τραυματίες μόλις 171 ήταν φοιτητές, οι υπόλοιποι ήταν στη μεγάλη τους πλειονότητα εργαζόμενοι (Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών, στοιχεία μετά το πόρισμα Τσεβά).

Αν οι αστοί θέλουν να σβήσουν από τη μνήμη μας ότι το Πολυτεχνείο ήταν μια ταξική εξέγερση, οι ρεφορμιστές προσπαθούν να ξεχάσουμε την προδοτική πολιτική τους. Ότι ΚΚΕ και ΚΚΕ Εσωτερικού εναντιώθηκαν αρχικά στην κατάληψη του Πολυτεχνείου, ότι τη χαρακτήρισαν έργο «350 περίπου οργανωμένων πρακτόρων της ΚΥΠ» (Πανσπουδαστική φύλλο 8), ότι μαίνονταν εναντίον της εργατικής συνέλευσης και των μη φοιτητικών και αντικαθεστωτικών συνθημάτων. Η στάση τους πήγαζε από το συνολικό πολιτικό

τους σχέδιο και πρόγραμμα. Δεκτικοί στην πρόταση Μαρκεζίνη για ομαλοποίηση του καθεστώτος, στόχευαν σε σταδιακή φιλελευθεροποίηση, με τη συνεργασία αστών πολιτικών. Οι εκρηκτικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων χάλαγαν τα συννοικέσια με τους φιλελεύθερους αστούς. Η ιστορική αξία του Πολυτεχνείου ήταν η καταδίκη στην πράξη αυτού του σχεδίου. Ο Νοέμβρης του '73 έδειξε έναν άλλο δρόμο από τον Μάη του '36 ή τον Δεκέμβρη του '44.

Κομβικό ρόλο στην εξέγερση έπαιξε η Εργατική Συνέλευση (Ε.Σ.). Αυτή ήταν το πολιτικό και οργανωτικό κέντρο της και όχι η Συντονιστική Επιτροπή των φοιτητών, που ελεγχόταν από τους ρεφορμιστές. Δημιουργημένη από την πρώτη μέρα της κατάληψης, συνεδρίαζε καθημερινά, παίρνοντας αποφάσεις με άμεση ψηφοφορία για κάθε επίδικο ζήτημα, από την ύπαρξη προεδρείου μέχρι το περιεχόμενο των προκηρύξεων. Έδειξε έτσι ότι η εργατική δημοκρατία δεν είναι μια πολυτέλεια για το εργατικό κίνημα, αλλά μια αναγκαιότητα αναπόσπαστα δεμένη με την ύπαρξή του. Η Ε.Σ. έριξε το σύνθημα της γενικής απεργίας διαρκείας, δίνοντας έτσι ένα όπλο και ένα άμεσο πρακτικό καθήκον στους εργάτες. Προπαγάνδισε τη δημιουργία επιτροπών που θα κατέβαζαν τους εργάτες σε απεργία, «ενάντια στην χούντα, τα μονοπώλια και στους αμερικάνους πάτρωνές της», όπως γράφει η προκήρυξή της. Η δράση της διευθυνόταν από εκλεγμένη 7μελή επιτροπή.

Η κατάληψη του Πολυτεχνείου μπορεί να κράτησε τρεις μόνο μέρες, από Τετάρτη 14/11 μέχρι Σάββατο 17/11 το ξημέρωμα, όμως ούτε τα σημαντικότερα γεγονότα διαδραματίστηκαν μέσα στο Πολυτεχνείο, ούτε

η χρονική διάρκεια της κατάληψης ταυτίζεται με τη διάρκεια της εξέγερσης. Πρώτον, η ανταπόκριση των εργαζομένων στο κάλεσμα της Ε.Σ. ήταν μεγάλη. Ήδη από την Πέμπτη το απόγευμα η περιοχή γύρω από το Πολυτεχνείο είχε γεμίσει εργάτες, ενώ την Παρασκευή άρχισαν να κατεβαίνουν σε απεργία στις οικοδομές και σε διάφορα εργοστάσια, που συνεχίστηκε και το Σάββατο. Δεύτερον, από το πρωί της Παρασκευής γίνονταν πορείες σε όλη την Αθήνα, με συμμετοχή ανάμεσα σε 150 με 300 χιλιάδες, το απόγευμα στήθηκαν τα πρώτα οδοφράγματα, καταλήφθηκε η Νομαρχία Αττικής, έγιναν επιθέσεις κατά πολλών υπουργείων, μεταξύ των οποίων και το Δημόσιας Τάξης. Ουσιαστικά, το βράδυ της εισβολής όλο το κέντρο των Αθηνών είχε καταληφθεί από διαδηλωτές που συγκρούονταν με την αστυνομία και τον στρατό, ενώ οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν και το πρωί και μεσημέρι της επόμενης μέρας.

Το Πολυτεχνείο, παρά την επιτυχή καταστολή του από τον στρατό, μιας που η αστυνομία είχε ηττηθεί στον δρόμο, ήταν ένας τεράστιος σεισμός για τη χούντα και την οδήγησε στην κατάρρευση εννιά μήνες αργότερα, μετά και τα γεγονότα της Κύπρου. Μετατόπισε όλη την ελληνική κοινωνία προς ριζοσπαστικότερες θέσεις, σχεδόν όλα τα πολιτικά κόμματα προς τα αριστερά, καταργήθηκαν όλοι οι αντισυνδικαλιστικοί νόμοι, ο συνδικαλισμός επεκτάθηκε παντού, εμφανίστηκαν εργοστασιακές επιτροπές, προπλάσματα των οποίων ήταν οι επιτροπές δράσης που δημιουργήθηκαν τις μέρες της εξέγερσης. Το σημαντικότερο ήταν η αναγέννηση της άκρας και επαναστατικής αριστεράς, της οποίας η πολιτική εφαρμόστηκε στο Πολυτεχνείο διαμέσου της Ε.Σ., που έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στους μεταπολιτευτικούς εργατικούς αγώνες.

Αν τότε το Πολυτεχνείο ήρθε ως αποτέλεσμα της εισόδου του ελληνικού καπιταλισμού στο μακρύ κύμα κάμψης της καπιταλιστικής οικονομίας, της ανόδου της παγκόσμιας επανάστασης (Μάης του '68) και της δυσοσμίας των αστικών κομμάτων, σήμερα η κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού, η διαλυτική κρίση των αστικών κομμάτων, οι επαναστάσεις στη Μέση Ανατολή και τα ενθαρρυντικά μηνύματα από το ευρωπαϊκό προλεταριάτο δείχνουν ότι μπροστά μας έχουμε όχι ένα αλλά πολλά Πολυτεχνεία. Ας τα προετοιμάσουμε.